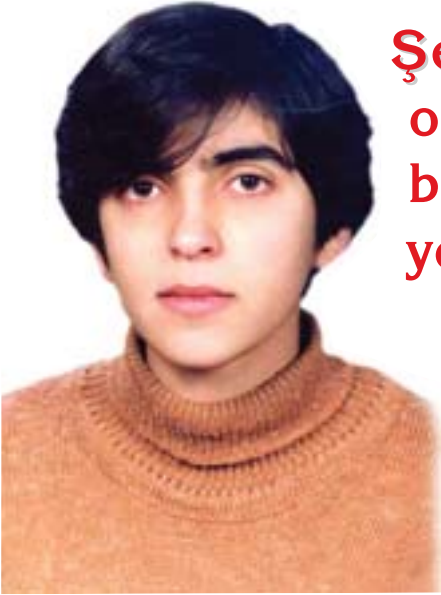

Düzen partilerini,
düzen sendikacılarını,
Genelkurmay iktidarını
mezara gömmeden
**HALK olarak
YAŞAYAMAYIZ!**

Şengüller,
onurlu, özgür,
bağımsız yaşamının
yolunu gösteriyor...

Şengüller,
direnmeye,
örgütlenmeye,
kurtuluşa çağırır!

Halk İçin
Ekmekeç **Adalet**

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Halk İçin
Ekmekeç **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 1 / Tarih: 1 Haziran 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail: info@ekmekveadalet.com

Emperyalizmin
hücrelerinde zulme
karşı direniş 107
şehitle sürüyor!
**DİRENECEK,
TESLİM
OLMAYACAĞIZ**

“Kölelik yasası”nı sendikacılar çıkardı

✓ Genelkurmay
iktidarı

“Genç subaylar”,
sivil cuntacılar...

✓ Akredite olmayan
islami basın

Takıyye devri bittir!

✓ Irak senaryosu
İran’a karşı devrede

BM Irak işgalini meşrulaştırdı
imparatorluk daha saldırgan!

*Suret onların,
beyin patronların,
beyin Avrupa’nın,
beyin Genelkurmay’ın*

KÖLE Mİ, HALK MI?

70 milyonuz; KÖLE mi olacağız? Direnen bir HALK mı?

Tarih, zorlu dönemlerde, zorlu cevaplar bekler. Cevaplamak zordur: çünkü sözün bir ucunda, onursuzluk, kölelik, aşağılanmak, açlık, sefalet vardır, öteki ucunda ise, büyük bedeller...

Onurlu yaşamak, özgür yaşamak, ekmek bulmak, bağımsız yaşamak, zordur.

"Ekmek aslanın ağzında" denirdi eskilerde. **Yalnız ekmek mi?** Onur, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi, hepsi aslanın ağzında. O bir aslan değil aslında; bir canavar; adı Amerikan imparatorluğu.

Amerikan imparatorluğunun kendi kışlarından, eyaletlerinden biri haline çevirmek istediği yerlerden biri de ülkemiz.

Amerikancılar ve işbirlikçileri, bu doğrultuda adım adım ilerliyorlar.

On yıllardır infazlar, işkenceler, katliamlar, kayıplar, faili meçhuller bunun içindi. Bunun içinde, işçilerin adım adım örgütsüzleştirilmesi. Kölelik Yasası, bir "benzetme" değil, gerçeğin kendisi. Şimdi fabrika fabrika, işçi işçi, pervasızca bir aşağılanma dönemi başlayacaktır. Ama işçi de de bitmiyor iş. Sırada memurlar var. Onyıllık aşkın mücadelelerle kılınan 657 sayılı kölelik zinciri, önümüzdeki günlerde yeniden ağır bir boyunduruk gibi boynuna vurulmak istenecek memurun. Bitmeyecek. Köylüsü, esnafı, doktoru, mühendisi, öğretim üyesiyle, boyunduruklardan boyunduruk beğenin diyecek iktidar.

Karar zamanı.

İktidar diyor ki; köle olmayı değil, direnmeyi seçersen; işten atarım, okuldan atarım, işkencelerden geçiririm, tutuklarım F tiplerine atarım.

İktidar diyor ki, direnme, örgütlenme, sadece kendini düşün! Halbuki, tam da o zaman, yani insanı "bencilleştirdiğinde", örgütsüzleştirip "birey"e döndürdüğünde, köleleştirmiş olacak onu.

Hatırlayın; 17 Ağustos depremi gibi büyük bir felaket karşısında bile, halka reva görülen davranışı hatırlayın. Acıların içindeki insanlarımızın o gün attığı sloganı hatırlayın: **"Depremzedeyiz, Esir mi?"**

Soruyu şöyle soralım: Halk mıyız, esir mi?

Düzenin, yani Amerikan işbirlikçilerinin, ve bizzat Amerikan imparatorluğunun halka bakışı budur. Sömürülecek, otur denilen yerde oturacak, boyun eğecek köleler!

Karar zamanı.

Bunu kabul edecek miyiz?

Kabul etmekte, onursuzluk, aşağılanmak, açlık, sefalet, işsizlik, var.

Kabul etmemekte, bedeller ödemek gerekse de, onur, özgürlük, ekmek ve adalet var.

Kabul etmediğimizde, örgütleneceğiz, direneceğiz, mücadele edeceğiz.

Terör diyecekler, şiddet diyecekler; dönüp kulak asmayacaksınız. Eşkiya diyecekler, anarşist diyecekler, terörist diyecekler, dönüp bakmayacaksınız. Yolumuzda yürüyeceksiniz. Yolumuz, Amerikanın ve işbirlikçilerinin kölelik düzenini yıkıp, halkın iktidarında bir özgürlük düzeni kurma yolu olacak.

Bu yol, zordur ama onurludur.

Bu yol, uzundur ama zafere çıkar!

**UZAT
ELİNİ**

Siz sıcak yatağınızda
uyurken usulca
Biz belki bir sıcak
çatışmanın ortasında
Dağda

Pusuda belki

Ateş altında

Ya da ateş başında

Gecenin soğuk kollarına

bırakmadan hemen önce kendimizi

Siz sıcak yatağınıza sokulmadan önce

Öperken yumuk ellerini o tatlı bebenin

Biz sarılıyorsak

soğuk demirin sıcaklığına

Şimdi bu böyleyse eğer

İnan ne yazgıdır, ne kader
Bir tercihtir bu

Alnımızın aklıyla eğriyi
Doğrultmaya durduğumuz

Aç açıkta kalsak da

Kendimizi unuttuğumuz...

Söyleyeceğim şu ki;

Dost da olsun düşman da

Rahat uyuma yatağında

Düşmanımın

Gecelerin korkuyla dolsun

Bir gün belireceğim

başucunda

Uzat elini

O gün ellerine bulaşan kan

Senin kanınla yıkanacak

Dostumsan

"benim için savaşanlar var"

deyip

Tasasız uyuma yatağında

Senin de için kaygıyla dolsun

Uzat elini

Bir olan mermim iki olsun

Çünkü biz

Sizin için Cephedeyiz

Merak etme

Bitirmeden zalimi,

Biz kendimiz yitmeyiz!

**ÇAĞRI
DUYURU**

**Cezaevleri Direnişleri : 3
Ulucanlar**

+

**100 Sayıda - 2
100 Sayıda Vatan
-CD ekiyle birlikte-**

Mahkemelere Katılalım!

Gençlik Mahkemesi

Mahkeme: İst. 6 No'lu DGM

Duruşma tarihi: 2 Haziran 2003

Duruşma saati: 09.30

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Songül Ergül

Adresi: Tiryaki Hasan Paşa Sok. No: 60 1/5
FATİH / İSTANBUL

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Örg.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Bürolarımız

Akademiye Yurdu: Odenweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906692 0049 221 6906693

Faks:0049 221 6906694

E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Sokan Apt. No:10/2 Tel:
Faks: 0 322 251 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Osmar İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel:
Faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Beşik Çarşı Göl İş Hanı
Daire: 25/4 Haykıl Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyeni Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey

İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İş Hanı
No: 31/501 Korumak Tel-faks: 0 232 446 27 86

Kocaeli: Kırıyıldırı Caddesi Gökkuş Keman Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 332 41 70

Malatya: Dabakhanı Mah. Eskihalap Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15
Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mardin: Kiremitkane Mah. 4406 sk. Müzisyen
Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13

Samsun: Talimhane Cad. Bodurkaya İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Kermekaya Mah. Kandıracılar cad. Dedeoğlu sokak Pazarlar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88

Trabzon: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro

İsviçre:3 Euro

Hollanda:3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

- 3... "Kölelik Yasası" nasıl çıktı?
Köleleştirmeyi nasıl önleriz?
- 5... Genelkurmay iktidarı
devam ediyor
- 7... Wolfowitz'den itiraf
- 8... İktidar kadar sendikalar da
sorumludur
- 10... İşçi eylemlerinden...
- 11... Bizim bir Şengülümüz vardı,
Yine var!
- 14... Başka Hülyaları yazma
önerisini reddediyorum
- 16... F Tipi adaleti
- 18... Herşey apaçık!
Adaletin yolu kapalı
- 19... İstanbul Emniyeti Dergimize
karşı provokasyon peşinde!
- 20... "Demokratikleşme"mi
dediniz?
- 25... İşgal yönetimi "İşbirliği"
beğenmiyor!
- 26... 15-16 Haziran:
Nostalji değil, güncel görevi!
- 29... İşgal, Avrupa desteğiyle
yaşallaştı!
- 31... Hedef İran, senaryo aynı
- 33... Deprem acısı sürüyor
- 35... "Bir tabut çalıp yakacağım,
allah affetsin!"
- 36... "Bizi de Yargılayın Biz de
Suçluyuz"
- 37... Gençlik Dernekleri;
Nasıl bir üniversite istediğini
tartışıyor...
- 38... Takiyye ve kurnazlık devri
bitti!
- 40... Amerikancı Fethullah'ın
İslamla ilgisi var mı?
- 42... Önce siz ateş edin mösyo
burjuvazi
- 44... Kendine, ideolojisine
güvenen, birlikten kaçmaz!
- 45... Şafak Arayen'in ahlakı
- 47... Emperyalist kültüre uyum
ödülü
- 48... MİT'ten Medyaya
Yurtdışından...
- 49... Kahramanlar ölmez
- 50... Köyün delisi

"Kölelik Yasası" Nasıl Çıktı? Köleleştirilmeyi Nasıl Önleriz?

Düzen partileri, düzen sendikacılığı, düzen solu; kısacası maddi manevi, siyasi, askeri, kültürel, ideolojik, düzene ait ne varsa, orada emekçi, yoksul halkın çıkarı yoktur. Düzenin politikacıları, düzenin sendikacıları, düzenin bilim adamları, düzenin aydınları tarafından binlerce kez aldatıldı bu ülke. Düzene inanılıp güvenildiğinde, çareler, çözümler düzenden beklendiğinde, aldatılmak, kader gibidir.

Haklı olarak "Kölelik Yasası" diye adlandırılan "İş Yasası"nın nasıl çıkarılabildiğine, sendikaların nasıl direnişten kaçtığına tanık olan herkes, sendikal hareketin vahim durumunu da gördü. Bu harekete bugün damgasını vuran düzen sendikacılığıdır. Böyle olduğu için bu sonuç ortaya çıkmıştır. Kölelik yasasının çıkmasını engelleyemedik. Ama uygulamada geriletebiliriz. Fiilen işlemez hale getirebiliriz. Bunun içinse, önce düzen sendikacılığıyla hesaplaşmamız, onları aşmamız, alaşağı etmemiz şarttır.

Bu, sadece işçi sınıfının mücadelesi ve çıkarları açısından değil, halkın tüm kesimleri açısından geçerlidir. Benzer saldırılar yarın memurlara, köylülere, esnafa, öğrencilere de yönelecektir. Ve esas olarak hiç bir halk kesiminin örgütlenme ve mücadele açısından durumu, işçilerinkinden farklı değildir. Tüm halk kesimleri, tüm örgütlülükler, düzen politikalarıyla bağıni koparmadığı sürece, benzer başarısızlıklar eşiktir. Bu nedenle, **"düzen" in damgasını taşıyan** her kurumu, kişiyi, düşünceyi iyi tanımalıyız.

Düzen sendikacıları ne yaptılar da bu sonucu yarattılar? İşçileri her türlü mücadeleden, direnişten uzak tutarlar. Diyalog, uzlaşma masallarıyla oyarlar. Bir direniş geliştiğinde hemen provokasyon parmağı ararlar. Kendilerine rağmen bir direniş gelişmesin diye, ellerini ulaşabildiği her yerde, devrimcileri tasfiye etmeyi temel görev sayarlar. Patronlarla ortak olarak çok "atılacaklar listesi" hazırlamışlardır. Örgütlenmeyle ilgili herşeye düşmandırlar. Örgütlenme çalışmaları yoktur, eğitim faaliyetleri yoktur. Dayanışma yoktur. Bunları yapanlara da engel olurlar. Avrupacılık, Amerikancılık, Genelkurmaycılık, MGK'cılık, sivil toplumculuk, bunların hepsine rastlayabilirsiniz sendikacıların saflarında. Ama militanlığı, devrimciliği, işçilerin hakkını savunmayı, mumla aramanız gerek. AB'ye girmek için Brüksel'lerde koştururlar, "şeriata karşı" diye Genelkurmay'ın arkasında saf tutup mitingler yaparlar, ittifaklar oluştururlar. İşçilerin çıkarları söz konusu olduğunda ise, ne o çaba vardır, ne de ittifak politikası.

Yıllardır üye sayıları artmıyor azalıyor. Ama bunu kendilerine hiç sorun yapmamışlardır. Göstermelik "örgütlenme kampanyaları" dışında, onlara rağmen örgütlenmeye çalışan, bunun için işten atılan, fabrikalarda direnişler yapan işçilere bile sahip çıkmamışlardır. Sadece sendikaları eritmekle kalmadılar; işçinin mücadele ruhunu, haksızlığa isyanını, örgütlenme bilincini, dayanışma geleneğini de eritmek istediler. Başarısız oldukları da söylenemez. Kongreler, masa başı pazarlıklarla yapıldı. Bir çok sendika kongre sonuçlarına ilişkin mahkemelerden çıkamıyor. Çünkü yönetimi ele geçirmek adına her türlü sahtekarlığı yaptılar. İşçilerin çıkarlarını savunmakta gösterdikleri militanlığı, koltuklarını korumak için gösterdiler.

Ayağına gecekonduların çamuru, işyerlerinde kömürün, demirin, pamuğun, odunun tozu bu-
laşmış sendikacı bulmak neredeyse mümkün
değildir. Yaptıkları protokol sendikacılığıdır.
“Bay Başkan” kültürü bu zeminde oluşmuştur.
“Başkan” artık bir işçi önderi, militan bir mü-
cadeleci değil, kravatlı bir bürokrattır. Bir
“emek örgütü”nün başındadır ama artık hiç bir
konuda “emek” harcamayacak, alnteri dök-
meyecek bir statüdedir. Hele ki “sıradan iş-
çi”nin militanlığı ona yakışmaz! Direnişlerde,
o, işçinin yanında değil, **taraf** değil, protokol
masalarında “**arabulucu**” rolündedir.

**“Düzen sendikacılığı”nın bu rezalet ve ihanet
tablosu** daha da uzatılabilir. Fakat gerek yok.
Önemli olan bu tabloda doğru sonucu çıkar-
tabilmektir. Bu tablonun işçi alanı dışında, **ha-
yatın diğer alanlarındaki, diğer parti ve ku-
rumlardaki yansımalarını** görebilmektir. Bu
bürokrasi yıkılmadıkça, bu tarz ve anlayış aşı-
lmadıkça, ilerlemek zordur. Bu başlanılmazsa
daha çok “kölelik yasaları” çıkacaktır. Kölelik
yasası, şu soruyu gündeme getiriyor şimdi:
Kendilerine solcu, emek savunucusu, demok-
rat, hatta devrimci diyen düzen sendikacıları,
kim adına çalışıyorlar? Onları hangi ideoloji
yönlendiriyor?

Sivil toplumculuk, Avrupacılık, düzenin icazetin-
de politika yapmak, işçi sendikaları dışında,
kendini sol diye sunan bir çok legal partide de,
demokratik kitle örgütünde de hakim durum-
dadır. Bu politika ve kültürden, **reformizm** so-
rumludur. Düzen sendikacılığının her zeminde
tarafsız arabuluculuğa soyunması, reformizm-
de bir politika halindedir. Düzen sendikacılığı
ideolojik olarak reformizmden beslenmiş, reform-
mist legal partiler de düzen sendikacılığının
denetimindeki sendikalardan güç almışlardır.
Karşılıklı bir “**işbirliği**” ve devrimci mücade-
le, devrimci örgütlenmeye karşı bir “**suç or-
taklığı**” sözkonusudur.

**Kitleleri devrimci
mücadeleden,
örgütten uzaklaştı-
ran, bölüp parçala-
yan, birlikleri dağı-
tan anlayış, işçilere
bugün Kölelik
yasasını armağan
etmiştir. Yarın baş-
ka kesimlere, baş-
ka kölelik yasaları
armağan edecek!**

Kölelik yasasını çıkarırken,
iktidar gösterilen “tepkiler”
karşısında hiç oralı olmadı;
düzen sendikacılığının, sen-
dikalara hakim reformizmin
ne yapıp yapamayacakları-
nı biliyordu çünkü. Geline-
n noktada “şalter indirileme-
se” de yapılabilecek çok
şey vardı elbette. Sendika
ağaları bir yana, kendine
devrimci, demokrat, yurtse-
ver diyen sendikacılar birle-
şerek militan bir mücade-
le önderlik edebilselerdi sü-
recin seyri değişebilirdi.

Ama orada da damgasını vuran reformizmdir.
DİSK, Türk-İş yönetimlerinin icazetinin dışında
devrimci bir direniş hattını geliştirecek siyasi
cüretten yoksundular. Elbette, işgallere uzana-
cak bir direniş hattı oligarşiyle çatışmayı bera-
berinde getirecektir. Bunu göze alamadılar. O
halde, yalın bir sonuç var önümüzde: **düzenle
çatışma göze alınmadığında, işçilerin ve tüm
diğer halk kesimlerinin çıkarlarını savunmak**
mümkün değildir.

**Düzen sendikacılığından, düzenin icazetinden,
düzenin kültüründen kopuş kaçınılmazdır.** Bu
ayrışma zorunludur. Türkiye solu bu ayrışma-
yı mutlaka yaşayacaktır. Ekmek için, adalet
için, hak ve özgürlükleri için mücadele etmek
isteyen her işçi, memur, köylü, aydın, öğrenci,
bu ayrışmayı yaşayacaktır. Bu ayrışmanın özü
düzen-devrim ayrışmasına tekabül eder. So-
mut ekonomik, demokratik haklar çerçevesin-
deki mücadele ve örgütlenmede çıplak olarak
böyle görünmese de, ayrışmanın özü budur.
Kaçınılmazlığı da buradan geliyor.

**Kitleleri devrimci mücadeleden, örgütten uzak-
laştıran,** bölüp parçalayan, birlikleri dağıtan
anlayış, işçilere bugün kölelik yasasını arma-
ğan etmiştir. Yarın başka kesimlere, başka kö-
lelik yasaları armağan edecek! Bu kafa, oli-
garşi şuna kızar, şu örgüt olmasın, bu eylem
olmasın diye diye tasfiyeciliğin ve köleleştir-
menin “sol ayağını” oluşturmuştur. Bir basın
açıklaması, bir de gösteri yap, git otur. En bü-
yük direnişin bu olsun. Bunun oligarşiye hiz-
met ettiği ortadadır. Her alanda karşımıza çı-
kan bu kafa yapısı, eylemin “radikalleşme-
si”nin önüne geçer. Onun “şiddete karşı” ol-
ması o hale gelmiştir ki, mesela fabrika işgali
de meşru direniş değil, “her türüne karşı olun-
ması” gereken bir “şiddet”tir ona göre. Birey-
cilik, grupçuluk, mülkiyetçilik “siyaset” haline
gelmiştir. İşçi sorunu sadece işçileri ilgilendirir
size ne, öğrencilerin sorunu öğrencileri ilgilendirir
bize ne, Kürt sorunu kürtleri ilgilendirir, F
tipleri F tiplerinde yatanları ilgilendirir diye di-
ye, bu noktaya getirmişlerdir.

Herşeyde oligarşinin icazetini, iznini arayan an-
layışa, halkın çeşitli kesimlerinin mücadelesini
bölen anlayışa son vermek gerekir. Bu anlayış
oligarşinin anlayışıdır. Ne yapmalı sorusunun
cevabı, sendikaları, şurayı burayı ele geçirmek
değil, işçileri, tüm kitleleri örgütlemektir. Bu,
militan bir çalışma, devrimci bir çalışmadır.
Köleleşmemek, köleleştirme politikalarının
karşısına dikilebilmek, **düzenin ideolojisinden,
politikasından, kurumlarından, kültüründen
kopmaktır.** Her alanda öncelikle başarılması
gereken budur.

Genelkurmay iktidarı devam ediyor!

“Laiklik-şeriat” kavgası diye sunulan iktidar kavgasının son kapışması, 23 Mayıs’ta Cumhuriyet gazetesindeki **“Genç subaylar tedirgin”** manşetiyle başladı.

Mustafa Balbay imzalı haberde, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’le, Başbakan Tayyip Erdoğan arasındaki görüşme aktararak, Özkök’ün Erdoğan’a **“Özellikle genç subaylarımız arasında bir tedirginlik var. 19 Mayıs’a ilişkin açıklamalar, AB yasalarının içine konan kimi maddeler rahatsızlık yaratıyor”** dediği belirtiliyordu.

Tabii bir çok kesim hemen 27 Mayıs darbesini, 28 Şubat’ı hatırladı.

Burası Türkiye’ydi ve Türkiye’de ordu “rahatsızım” falan dedi mi, arkasından tankların yürümesi büyük ihtimaldi.

“Genç subaylar tedirgin miydi, değil miydi?”; Cumhuriyetin manşetinden sonra bu tartışılmaya başlandı.

Tartışmaya “noktayı koyan” yine Genelkurmay Başkanı oldu. Akredite basının Ankara temsilcileriyle yaptığı toplantıda bazı “düzeltmeler” yaparken, asıl olarak da “Genç subaylar tedirgin” haberindeki **uyarılarını pekiştirdi**.

“Bir rahatsızlık varsa, bu tüm ordunun rahatsızlığıdır!” diyen Özkök, iktidara **“onayımız dışında adım atmaya kalkma”** uyarısını tekrar yapmış oldu. Cum-

huriyet’teki manşetle gereken mesaj verilmişti. Genelkurmay sonraki aşamada biraz yumuşatıp aba altından sopa göstermeye devam etti.

Bu arada ordunun kendi içinde de bir **“iktidar savaşı”** olduğuna dair emareler de yok değildi. Cumhuriyet’teki manşeti attıran generaller, Özkök’ün ağzından lanetlendi! Onların vatan sevgisinden şüphe edildiği açıklandı. Egemenlerin iktidar savaşı, her kademeye yansır doğal olarak. Ordu bu çatışmayı genellikle dışa yansıtmaz, ancak bu defa öyle olmadı. Ama kimse Özkök “darbeye karşı, AB’ci”, lanetlenen generaller “darbeci, AB karşıtı” diye düşünmesin. Generaller arasındaki çelişkiler de hiç kuşku yok ki, apoletlerin nimetlerinden daha fazla pay kapmak üzerinedir; onların aralarındaki “yarış” en iyi Amerikancı, en katliamcı, en baskıcı olmak şeklinde sürer.

Kavgada kim ne gördü?

Özkök’ün akredite basının Ankara temsilcileriyle yaptığı toplantının ertesi günü, basındaki yorumlar, icazetçiliği, yalakalığı, cuntacılığı gözler önüne serdi.

Kimileri, Orgeneral Özkök’ün “darbenin sözünü etmeyi bile şiddetle reddederim” sözünden hareketle, Genelkurmay’ın **“demokratlığını”** keşfettiler. Üstelik koskoca Genelkurmay Başkanı **“ordu AB’ye karşı değildir”** de demişti.

Sayı 1

5

1 Haziran 2003

Cumhuriyet

Cumhuriyet Vazifesini Yaptı!

“Genç subaylar tedirgin” manşeti, açıkça cunta kışkırtıcısı bir manşetti.

Hilmi Özkök’ün basın temsilcileriyle yaptığı toplantıdan sonra da Cumhuriyet yazarları “manşetimiz yalanlandı ama haberin içeriği doğrulandı” havasındaydılar.

Bir türban, Amerikan işbirlikçiliğinden, katliamlardan, F tiplerinden, halkın yoksulluğundan daha fazla rahatsız ediyor Cumhuriyet yazarlarını.

Tüm dünyalarını, politikalarını iki yanlış üzerine kurmuşlar: Bir; Şeriat tehlikesi. İki; Ordunun milliliği ve laikliği!

İkisinde de yanılıyorlar.

Yanıldıkları defalarca görüldü.

O milli ordu, IMF’ye “bizi bırakmayın” diye yalvardı. O milli ordu, ABD’ye yeterince hizmet edemediğimizi söylüyor. O laik ordu, bu ülkedeki Susurluk’un hamisi. O laik ordu, bu ülkedeki katliamların faili.

Ama Cumhuriyet’in gözüne türban çekili!

Genelkurmay’ın peşine takılmış, kraldan daha kralcı kesilmiş “Kemalistler”!

Bağımsızlık için, demokrasi için mücadele edeceğinize, cunta davetiyesiyle nereye varacaksınız; böyle mi demokrat olacaksınız? Böyle mi yurtsever olacaksınız?

Olamazsınız.

Demokratikleşmenin “ordunun izniyle mümkün olabileceği”ne inanan, AB için bile adam gibi mücadele edemeyecek sahte demokratları bunlar.

İslamcı basın ise “Özkök yalanladı” gibi başlıklarla vermeyi tercih etti. Özkök’ün birşeyi yalanladığı yoktu, ama islamcı basın öyle görmek istiyordu. Genelkurmay iktidarına karşı açıkça demokrasi mücadelesi verme cüreti olmayan islamcılar, kendi kendilerini kandırmayı tercih ediyorlardı.

Oysa, Özkök’ün açıklamaları netti: Özetle, iktidardan sorulur, bu ülke benden sorulur diyordu. Bunu görmek istemeyenler, Başbakan’a bağlı bir “ast” olarak Özkök’ün nasıl öyle **uyarılır, tavsiyeler, tehdit ve şantajlar** yapabildiğini sorgulamıyordu tabii.

Özkök, bunları birbiri ardına diziyordu; çünkü o karşı içi dengelerde temelden bir değişiklik yoktu; faşist sistemin yürütme mekanizmasında Genelkurmay’ın-MGK’nın belirleyiciliği sürüyordu.

CHP’liler de, Özkök’ün açıklamalarının yanında yer alarak MGK’cılık çizgisinde, “şeriat karşı laiklik savunucusu” muhalefet politikasında yürüyeceklerini gösterdiler. Kölelik Yasası gibi, milyonlarca işçinin haklarını gasbeden bir yasada muhalefet edecek yan olarak sadece “cumanın tatil yapılması”nı gören bir kafa yapısından başka bir şey beklenemez.

Sayı 1

6

1 Haziran 2003

AKP, Genelkurmay iktidarına direnemez

Genelkurmay, “şeriatçı kadrolaşma, 19 Mayıs”

gerekçeleriyle kendi siyasi-ekonomik gücünün sınırlanmak istenmesine karşı dış gösterdi. AKP ve Genelkurmay arasındaki çelişki bugün bu noktada sürüyor. Genelkurmay’ın AB’yle çelişkinin temelinde de bu var. AKP ise AB’yi yanına alarak bu çatışmada güç kazanmaya çalışıyor, ardarda AB’ye uyum hamleleri yapıyor.

“Hükümet olma” meşruluğuna sığınarak iktidara olma noktasında güç kazanmaya çalışan AKP, ne Amerikancılıkta, ne katliamcılıkta Genelkurmay’dan ayrı politikalarla sahip olmadığı için, “çatışma” kendine daha çok kadrolaşma, düzenin çeşitli simgeleri üzerinde göstermektedir. (Bu arada Genelkurmay’ın, “uyum paketi”ndeki “AB’nin gözlemci göndermesi”ne itirazı gibi itirazlarda, millicilik demagogisi için gerekli ayrıntılardır, ciddiyeti yoktur. Sanki bu ülke devletin her kurumunda her türlü denetimi yapan Cotarellileri görmemiş, ABD’nin talimatlarıyla bu ülkede yasalar çıkarılmamış gibi!)

AKP ancak sinsice ve takiiye yaparak iktidara ulaşabilir. Tehdit karşısında, hele ki, 28 Şubat’ta olduğu gibi tankların yürümesi karşısında direnemez. Nitekim, Özkök’ün konuşmasının ertesi günü, AB’ye uyum paketi, “gözden geçirilecek” diye meclise sevk edilmesinden vazgeçildi.

Ertesi gün, 29 Mayıs’ta Tayyip Erdoğan TBMM’de yaptığı konuşmada “*Türk Silahlı Kuvvetleri modernleşme sürecinin miladıdır. Türk Silahlı Kuvvetleri demokratikleşme sürecinin miladıdır.*” diye yağcılığa

Genç subaylar! Evet, “rahatsız” olmalısınız!

Ama başta, rahatsızlık duyma nedenleriniz üzerine düşünmelisiniz.

Genelkurmayın **Amerikan çıkarları için “liderlik rolü”nden neden rahatsız oluyorsunuz?**

AKP’den tedirgin oluyorsunuz da; **işbirlikçilikten** neden tedirgin olmuyorsunuz?

“*Her apartmana ibadet yeri*”nden huzursuz oluyorsunuz da, neden ülkenin her yanındaki ABD üslerinden huzursuz değilsiniz?

“*Kürtçe yayın tüylerinizi ürpertiyor*” da, neden ülkemizin Amerikan kültürüyle teslim alınması, siyasette, ekonomide, yaşamda Amerikanca konuşulması, Amerika gibi düşünülmesi tüylerinizi ürpertmiyor?

19 Mayıs’a ilişkin AKP açıklamalarından tedirgin oluyorsunuz da, o bayramı kutlayacak olan gençlerimize okul odalarında işkence yapılmasından, genç-

lerimizin sokaklarda, hapishanelerde infaz edilmesinden rahatsızlık duymuyorsunuz?

Size nasıl bir eğitim verildi ki; ülkemizin IMF’nin uşağı olması zorunuza gitmiyor. Nasıl bir eğitim verildi ki, generallerinizin emrinde Çatlılarla, Bucaklarla, itirafçılarla, uyuşturucu kaçakçılarıyla teşkilatlar kuruyor, halk katlediliyor ve siz bunlardan rahatsız olmuyorsunuz?

19-22 Aralık’ta hapishanelerdeki katliamın büyük bölümü, sizin ordunuz tarafından gerçekleştirildi. Kadınlarımızın diri diri yakılmasından neden rahatsız olmadınız?

Suni şeriat tehlikesinden değil; bu ülkenin sömürge olmasından, bu iktidarın katliamlarından rahatsız olmalısınız. Laiklik-şeriat diye, yurtseverleri, demokratları oyalayıp, soyguna ve zulme devam ediyorlar; açın gözünüzü!

İsyan ederseniz, ordunun iktidarı, baskı, zulüm, katliam özgürlüğü için değil, bağımsızlık için, demokrasi için isyan edin!

başladı.

Oligarşi içi iktidar savaşı ve bu savaşa alet olanlar

Bu çatışma devam edecektir. Düzen partileri, sistemin bekası için orduya muhtaç olduğu sürece, ordu yerini koruyacak; AB de, DGM'ler meselesinde olduğu gibi, MGK konusunda da "sistemi tehlikeye düşürecek" dayatmalarda bulunmayacaktır. Yani, AB'ye uyum da bir biçimiyle oligarşik diktatörlüğün şekillenmesine uydurulacaktır.

TÜSİAD'ın bu konudaki tavrı, bu açıdan öğreticidir. MGK'nın AB'nin istediği çizgilere çekilmesini TÜSİAD da ister. Ama öte yandan ordunun çok etkisizleştirmesinin bu ülkedeki sömürü ve zulüm düzeni açısından yaratacağı "tehlike"nin de farkında olarak yapar önerilerini. Ordunun egemenliğinden bazen rahatsızdır ama, 12 Mart'larda, 12 Eylül'lerde olduğu gibi halka karşı darbe yapılmasında, 28 Şubat'ta olduğu gibi islamcı bir düzen partisinin alaşağı edilmesinde orduyla birlikte hareket eder, onun el koymasını bizzat davet eder. Avrupa emperyalistleri de böyle bakar orduya.

Onlar kendi iktidar savaşlarını yürütüyorlar. **Aldanmalar ise**, Genelkurmay'a, AB'ye veya AKP'ye farklı misyonlar yükleyenlerdir.

Genelkurmay, darbe yapamasa da, darbeleri aratmayacak bir sistemi yürürlüğe koymuştur ve şimdi de zaten onu savunmaktadır. Ordu izniyle demokrasi gelmez.

AKP; haklar ve özgürlükler mücadelesi veremeyecek bir partidir. O, Amerikasıyla, ordusuyla, uzlaşarak iktidardan pay kapmak için kurulmuştur ve buna uygun politikalar izliyor.

AB'den demokrasi gelmez; Türkiye bir yeni-sömürgeci; emperyalist sömürü ve oligarşinin iktidarı, faşizmle korunabiliyor; AB bu gerçeği ne yok sayar, ne değiştirebilir. Çünkü o da Türkiye'deki sömürsünün sürmesini esas alır.

Kısacası tüm bu anılan güçler, kendi aralarındaki iktidar savaşına rağmen, mevcut düzeni sürdürmekte ittifak halinde olan güçlerdir. Demokrasi isteyenlerin güvenebileceği güçler değildir; demokrasi isteyen, halka, mücadeleye güvenecek ve Genelkurmay'a karşı da, AKP'ye karşı da, AB'ye karşı da mücadele edecek!

Wolfowitz'den İTİRAF! "İRAK'I VURMAK İÇİN KİTLE İMHA SİLAHLARI BAHANESİNİ KULLANDIK"

Amerikan işgalinin kurmaylarından, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve yardımcısı Paul Wolfowitz, bütün dünyanın haykırdığı gerçeği İTİRAF ETTİLER. Birlikte düzenledikleri bir toplantıda konuşan Paul Wolfowitz aynen şu ifadeleri kullandı:

"Kitle imha silahları en geçerli iddia olduğu için bunu öne sürdük. Irak'ı vurmak için sadece bahaneydi. Savaşı haklı göstermek için öne çıkarıldı. Herkesin üzerinde uzlaştığı konu olduğu için buna yoğunlaştık."

İşgal tamamlandı, BM onayıyla yasallaştırıldı, şimdi pervasızlık zamanı; biz böyle yaptık ve şimdi de İran'a karşı aynı senaryoyu tekrarlıyoruz diyor Amerika.

Ya, "Saddam'ın elinde bu silahlar varsa, bizim için de ne kadar tehlikeli olur" diyen, "Irak'ın bölge için ne kadar büyük tehdit olduğu" yalanlarını anlatıp, halkı aldatmaya çalışan Genelkurmay ve AKP iktidarı ne diyor? Elbette onların bildiğinin teyidi bu sözler. Aynı bahane onlar için de uşaklık vesilesiydi.

Sayı 1

7

1 Haziran 2003

İktidar Kadar Sendikalar Da Sorumludur

İşçi, patronun elinde bir köle!

Alınıp satılacak, bir eşya gibi.

Kapitalizmde işçi zaten “ücretli köle”dir. Ama patronlar, o “köleleştirme”nin hep daha fazlasını istediler. İşçiler de yüzyıllardır buna direndiler.

Türkiye burjuvazisi, işçileri, zayıf yakaladığı bir dönemde, bu amacını fazlasıyla gerçekleştireme yolunda.

İşçilerin bu yasayla neleri kaybettiğini diğer yazılarımızda okuyacaksınız. Sonuçta ortaya çıkan tablo şudur: Ne zaman, ne kadar, nasıl çalışılacağını patronun belirlediği, bayramı, tatili belirsiz, iş güvencesinden yoksun, taşeronlar aracılığıyla pazarlık gücü tümüyle kırılmış bir işçi. Yani köle!

Patronun istek ve kararlarının dışına çıkma şansı bırakılmıyor. Direnmek, örgütlenmek karşısında, patronun elinde işten atma dahil her türlü silah var...

Tasarı 53 red oyuna karşı 185 kabul oyu ile yasalaştı. CHP “sözde muhalefet” olduğunu bu yasada da gösterdi.

Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, “*sosyal diyalog, uzlaşma için gecesini gündüzüne kattıklarından dolayı*” Türk-İş, TOBB, TİSK, DİSK ve Hak-İş’in başkanlarına teşekkür etti.

Yerinde bir teşekkürdür.

Yalvaran sendikacılık!

İşçileri, bu yasanın gündemde olduğunu bile bile, aylarca oyaladılar.

Yasa meclise geldiğinde, gerçek manada bir direniş örgütlemeyip, yine yasak savma eylemleriyle oyalamaya devam ettirdiler.

Sendika ağaları şimdi oyalama taktiklerini Cumhurbaşkanı Sezer’in “vetosu” ihtimaliyle sürdürüyorlar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi: “*Cumhurbaşkanımızın, iktidarın kuralıslılığı kural haline getiren, Anayasa’nın eşitlik ilkesine aykırı olan İş Yasası değişikliğini hukukçu kimliğiyle değerlendireceğine inanıyoruz*” diyor.

Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu: “*Cumhurbaşkanı’nın yasayı yeniden görüşülmek üzere*

Sayı 1

8

1 Haziran 2003

İŞÇİLER, NELER KAYBETTİ?

➡ **1,5 milyon işçi daha güvencesiz!** En az 10 kişinin çalıştığı işyerleri için geçerli olan İş Güvencesi Yasası, **kölelik yasasına göre**, en az 30 kişinin çalıştığı işyerleri için geçerli olacak. Kıdemi 6 aydan az olanlar da güvence kapsamı dışında bırakıldı.

➡ **Mahkeme kararı patronu bağlamaz!** 21. madde; patronun, haksız yere işten atılıp mahkeme yoluyla işine dönme hakkını kazanan işçiye işe başlatması zorunluluğu kaldırıldı. Dahası; **eskiden**; işçiye işe başlatmayan patron işçiye en az altı aylık tazminat ödemek zorundaydı. **Yeni yasada** bu miktar 4 ay’a düşürüldü.

➡ **“Deneme” adı altında haksız, sendikasız çalıştır:** Eskiden, işçi bir ay deneme süresinden geçirilebiliyordu; kölelik yasasında bu süre iki aya uzatıldı. Ve patronlara, işçileri **‘deneme süreli iş sözleşmesi’** adı altında çalıştırabilme imkanı tanındı. Bu süre çeşitli kataküllilerle uzatılabilir.

➡ **Fazla mesai ücretlerine tırpan:** Fazla çalışma ücreti saat ücretinin **yüzde 25** fazlası kadar olacak. Eski yasada **yüzde 50** fazlasıydı. İşçi, fazla çalıştığı her saat için ücret yerine, 1.5 saatlik izin kullanabilecek.

➡ **Taşeronluk Yasalaştı!** “Takım sözleşmesi ile oluşturulan iş sözleşmeleri” adı altında,

yasada “takım kılavuzu” denilen bir taşeron, patronların istediği doğrultuda işçi bulacak, işçiler adına patronlarla sözleşme yapacak. Yasaya göre, “*İşin, işletmenin gereği, teknolojik nedenler ve uzmanlık isteyen işler taşeronla devredilebilecek*”...

➡ **Çocuklar da çalışsın!** “14 yaşını doldurmuş çocuklar, bedensel, zihinsel ve ahlaki gelişmelerini engellemeyecek hafif işlerde çalıştırılabilir” maddeyiyle, çocuk işçiliği de yasallaştırıldı.

➡ **İşçi “benim malım” değil mi, ister satarım, ister kiralarım!** Bir şirketler grubu, “kendi” işçilerini, “yazılı ‘rıza’ alınarak”, altı aylığına **ödünç** verilebilecek. Bu süre uzatılabilecek. Koç, kendi fabrikalarındaki,

TBMM'ye göndereceğine inanıyoruz” diyor.

Mücadele yok, direnme yok. Şimdi umutlar Sezer'e bağlanıyor. Hükümete yalvardılar, sonuç alamadılar. Şimdi Sezer'e yalvaracaklar.

İşçi, iyi tanımak durumunda bu sendikacıları. Utanmazdılar bunlar. Kölelik yasasının çıkmasının üzerinden daha bir kaç gün geçmemişken, Hak-İş ve Türk-İş başkanları Çalışma Bakanı'nı ayakta alkışlıyorlar; Türk-İş Başkanı Salih Kılıç Tarım Bakanı'na plaket veriyor. İşçiye düşmanlığı ödüllendiriyorlar.

Dayatılan örgütsüzlük ve bireyciliktir!

Böyle bir yasa açık ki, örgütsüzlük koşullarında uygulanabilir. Direnene sahip çıkmayan sendikalar, kölelik yasasının uygulanması karşısında bir barikat öremez. Kölelik yasasıyla işçilere dayatılan anlayış şudur; “Her işçi kendi bağından asılır!” Bu zihniyeti yerleştirdiklerinde, işçiler arasında dayanışma tümenden kırılabilecek, işçi birbirinin kuyusunu kazmaya zorlanacaktır. “Kendini kurtarmaya” bakacaktır.

Mevcut sendikal yapı ve sendikal anlayış, işçilerin önünde büyük bir engeldir. Oligarşiye, ta 1800'li yıllarda mücadelesi verilen “8 saatlik işgünü” kazanımını gasbetme cüreti veren de bunlardır. Ama bu engelden kurtulduğu ölçüde, kölelik yasasına karşı da direnilebilir. Bu ya-

sa uygulanamaz hale getirilebilir.

İşçiler devrimci mücadeleye!

Kölelik yasası, devletin icazetinde, MGK paralelinde politika yapan, direnişi, söke söke almayı literatürden silip uzlaşmadan, diyalogdan başka bir şeye izin vermeyen **düzen sendikacılığının iflasıdır**. Düzen sendikacılığının alternatifi ise, **devrimci sendikacılıktır**.

Gerçekte aynı düzen partileri gibi, düzen sendikacılığı da denenmiştir. İşte işçileri getirdikleri yer ortadadır. Bu yasadaki tekelleşen burjuvazi, AKP iktidarı ne kadar sorumluydu, bu sendikacılar da o kadar sorumludur. Bir burjuva ne kadar işçi düşmanıysa, bunlar işçiye, ondan daha büyük düşmanlık yapmışlardır. Çünkü “işçiden yana” görünerek sinsice gerçekleştirdiler bu düşmanlığı. İşçiler, aradan onyıllar geçse de bu ihaneti unutmamalıdır.

İşçiler onları “TERKETMELİ”dir artık. Onların önerdiği “mücadele” yolunun yol olmadığını görmelidir. İşçilere hak ve özgürlüklerini kazandıracak tek mücadele biçimi, devrimci mücadeledir. “Sosyalizm öldü” propagandalarının bu kadar yoğun yapılması aynı zamanda işçi sınıfına “başka alternatifiniz yok” demek içindir. Oysa var. İşçi, örgütlenerek, halkın her kesimiyle birleşerek, militanca, kendi iktidarını da hedefleyerek kölelik yasasını da, kölelik düzenini de yıkabilir.

Sayı 1

9

1 Haziran 2003

mağazalarındaki işçileri, ister Ardahan'da, ister Tekirdağ'da çalıştırabilecek. Yıldırıp işten çıkartmak isteyen patronlar için bulunmaz bir imkan.

➔ **Bayram işçinin neyine:** Ulusal bayram ve genel tatil nedeniyle işveren iki ay içinde çalışılmayan süreler için telafi çalışması yaptırabilecek. Bayram ve genel tatillerden önce veya sonra işçileri günde üç saati geçmeyecek şekilde fazla çalıştırabilecek. Bu çalışmalar ‘fazla mesai’ sayılmayacak.

➔ **İşgünü saatinde 1800'li yıllara döndü.** Günde 8 saat çalışma süresi sınırı kaldırıldı. Patron işçiyi günde **11 saate** kadar çalıştırabilecek. Patron bir yılda 270 saate kadar fazla çalışma yaptırabilecek. Bu da günlük ortalama 9 saate yakın

bir çalışma demek.

➔ **Hafta sonu tatili, patron ne gün isterse, o güne denk gelir!** Cumartesi yarım gün çalışma kaldırılıp, tam gün çalışmaya geçildi. Tatil gününün hangisi olacağını ise, 7 günden birisi olarak patron belirleyebilecek. Eskiden varolan “altı işgünü çalıştıktan sonra tatil verme” koşulu kaldırılıyor,

➔ **Patrona toplu işten çıkarma hakkı!** Ekonomik, teknolojik, yapısal ve benzeri gerekçelerden, (yani patronun canı istediğinde, daha ucuza işçi almak istediğinde) toplu olarak işten çıkarma hakkı olacak. 20-100 arası işçi çalışan yerlerde ise en az 10 işçinin, 101-300 arası işçi çalıştırılan yerlerde en az yüzde 10 oranında işçinin; 301'den fazlaysa en az yüzde

30 işçinin işine son verebilecek.

➔ **Patron işçiyi canı istediğinde çağırır maddesi:** Buna yasada “Çağrı üzerine çalışma” deniliyor. Bu da “esnek çalışma” adı verilen patron hükümlerinin bir başka biçimi. “Çağrı üzerine çalışma”ya göre patron, işi olduğunda -mesai saati içi-dışı, tatil demeden- işçiyi çağırabilecek. Her çağrıda işçi günde en az üç saat üst üste çalıştırılabilir.

➔ **Çalışma koşulları, karşılıklı değil, patron tarafından belirlenir!** “Çalışma koşullarında değişiklik ve iş sözleşmesinin feshi” başlıklı maddeye göre, işveren, çalışma koşullarında temel değişiklikler yapma hakkına sahip; İşçi eğer bu değişiklikleri kabul etmezse **iş akti feshedilecek!**

İŞÇİ EYLEMLERİ'nden

Adana:

Tekel İşçileri: IMF'ye Hayır!

23 Mayıs'ta Tek Gıda-İş Sendikası önünden İnönü Parkı'na kadar bir yürüyüş yapan Tekel Sigara Fabrikası işçileri, burada hükümeti protesto eden bir açıklama yaptıktan sonra AKP Adana İl Merkezi önüne giderek protestolarını sloganlarıyla dile getirdiler. "IMF'ye Hayır" pankartıyla yürüyen işçiler, fabrikanın satılmasına direneceklerini belirttiler.

Batman:

TPAO işçilerinin açlık grevi

2. ayında

17 ay önce işten atılan TPAO işçilerinin Batman Petrol-İş binasında işe alınma talebiyle başlattıkları açlık grevi 50. günlerine girdi. 120 işçi tarafından sürdürülen açlık grevinde, Tayyip Erdoğan'ın üç hafta önce Kurtalan gezisi sırasında verdiği "gerekli ödeneği sağlama" sözünü de tutmadığını vurgulayan işçiler, Başbakan'a "sözünü tut" diye seslendiler.

Açlık grevi, 120 işçi tarafından dönüşümlü olarak sürdürülüyor. İşçilerin bir çoğu, çocuklarını da bir aydır okula göndermiyor.

Tuzla'da İş Bırakma ve Tutuklama

Tuzla sanayi bölgesindeki deri işçileri, toplu iş sözleşmelerindeki tıkanıklık nedeniyle, 27 Mayıs'ta iki saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

İstanbul:

Denizcilik işçileri;

"Ekmeğimizin kavgasını veriyoruz"

Türkiye Denizciler Sendikası üyesi işçiler, 26 Mayıs'ta sözleşme görüşmelerindeki anlaşmazlığı protesto için eylem yaptılar. Denizcilik İşletmeleri Yenikapı Genel Müdürlüğü önünde toplanarak sloganlarla taleplerini dile getirdiler. Buradan yolcu vapurlarının önüne kadar yürüyen işçiler, "Gürtuna istifa" sloganları attılar.

Bursa:

"Özelleştirme Harekatını

Durduralım" Mitingi

25 Mayıs'ta Gökdere Bulvarı'nda toplanan yaklaşık 20 bin kişi, AKP'yi, IMF'yi lanetleyerek "Genel Grev Genel Direniş" sloganları attı.

Petrol-İş Sendikası tarafından düzenlenen ve Ankara, Balıkesir, Kocaeli ve Samsun'dan da işçilerin katıldığı yürüyüş ve mitingte, "Suskun Türk-İş istemiyoruz" sloganıyla sendikacılar da protesto edildi.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın konuşmasında "Dün Petkim'e giremediler, yarın TEKELE'e , TÜPSAŞ'a da giremeyecekler. Çünkü o fabrikaların kapısında halkla birlikte barikat oluşturacağız" dedi.

Eylemin ardından saldıran jandarma Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya ve şube sekreteri Musa Alyücel'i döverek gözaltına aldı. Sendikacılar daha sonra tutuklanarak Kartal Özel Tip'e atıldılar. İşçiler tutuklanmaları protesto için Tuzla Deri-iş şubesi önünde bir gösteri yaptılar.

İskenderun:

Anlaşmazlık sürüyor

İSDEMİR'de 7 bin işçiyi kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde henüz bir anlaşma sağlanmadı. İsdemir'de anlaşmazlık üzerine daha önce grev kararı alınmıştı. Grev kararından sonra yapılan toplantılarda da anlaşmazlık devam etti.

Devrek:

SEKA işçilerinden Erdoğan'a protesto

Devrek-Çaycuma arasında "duble yol" yapımı için temel atma töreninde, SEKA işçileri, Başbakan Erdoğan'ı protesto ettiler. Erdoğan protestolar karşısında kölelik yasasını savunarak "Bizim için birinci öncelik işyeri, ikinci öncelik ise iş güvencesidir" dedi.

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 32. ay

956. gün

107 Şehit

Bizim Bir Şengül'ümüz Vardı, YİNE VAR!

Merhaba.. Sanırım hatırlarsın, Hüsamet'in'i uğurlarken "Bizim bir Hüsamet'inimiz vardı, yine var!" demiştik. Kimileri bunu anlamadı. Oysa hayat bu varoluşu her an somutladı ve somutluyor işte. Çünkü bu varoluş, "yok etme" hayalleri kuranlara inat, emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm inancının ta kendisi. Dünya halkları bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmden yoksun olduğu sürece bu inanç, bu kavga ve bu umut daima var olacak. Elbette umudumuz bazen de Şengül halinde var olacak. Yani demem o ki, **bizim kara gözlü, gözü kara bir Şengül'ümüz vardı. Yine var!**

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. Kara gözlerinin içinde umudun ateşi yanardı. Duru bir su gibi, içi dışı birdi. Ona bakan umutlu olmanın ne olduğunu en yalın haliyle görürdü...

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. Onun kara gözlerine bakan bağımsızlık ve sosyalizm inancının ne olduğunu en sade haliyle görürdü...

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. Onu gören, yozluğun, kepezeliğin, bireyciliğin bataklığına dönüştürülen bugünün dünyasına karşı büyütülen halk sevgisi ve bağlılığın ne olduğunu görürdü...

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. Emperyalizmin ve uşaklarının ve çok bilmiş aydınlarının "uğruna ölecek hiçbir şey yok" yaygaralarına karşı, kara gözlü kızımızın gözlerine bakan halk için fedayı ve fedakarlığı görürdü.

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. "Kürdün gelini işgalciye versin elini" diyen caşhlara karşı, onun güzel gözlerine bakan "Kürdün gelini işgalciye vermez elini" türküsünün ezgisini duyardı...

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. Güzel kara gözlerine bakan, gözü karalığın, göze almanın ve cüretin ne olduğunu görürdü...

Bizim bir Şengül'ümüz vardı. "N'olur bizi affedin, af yasası çıkarın" yıldınlığını büyütenlere de, kırk yıllık beyhude pişmanlık yasasını nafile yere gündemleştirenlere nasıl cevap verileceği, onun kara gözlerinde yazılıydı... Ve Şengül o cevabı öyle bir verdi, Ankara sarsıldı...

Yani demem o ki, bizim kara gözlü bir kızımız vardı. Ve gözlerine bakan, **bu halkın neden yenilmeyeceğini** anlardı. Çünkü bir halkın böyle fedai kızları varsa o halkın kurtuluşu meçhul değildir.

Bir Şengül'ümüz vardı ya, yine var işte. Halkın umudu var olduğu sürece bir karanfil yıldızı olarak yolumuzu aydınlatmaya devam edecek. Bu gurur, bu coşku, bu öfke, bu inanç ve bu Şengül bizim. Ve kara gözlü Şengül'ümüz hep var olacak. Sende, bende, bizde ve halkın evlatlarında.

Hani bir Hüsamet'in'imiz vardı ya... Hani Gültekin'imiz vardı. Yine var işte. Bu kez adı Şengül sadece. Ve artık hepimiz Şengül'üz... Korksun bizden Amerikalı katiller ve uşakları. Biz Şengül'üz ve her yerdeyiz. Burası Kovboyların Teksas'ı değil, Anadolu. Ve Anadolu'nun Şengülleri var işte. Hiç sevinmesinler boşu boşuna, biz bir gider bin geliriz...

Ümit İlter (Kandıra F Tipi Hapishanesi)

KARA GÖZLÜ, GÖZÜ KARA ŞENGÜL'E

*Kara kapkara Ankara'nın sabahında
Bir güneş açar Karanfil sokağında
Konuşuyor Anadolu'nun yiğit kızları
Bağımsızlığın diliyle gümbür gümbür*

*Karanfil sokağında bir kızı umudun
Yüreğinde öfkesi halkının
Dolaşıyor Anadolu'yu fedai kızları
Kurtuluş'un adımlarıyla gümbür
gümbür...*

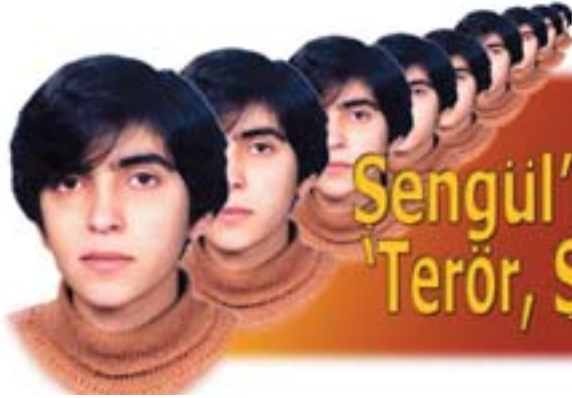
*Ankara'nın seherinde bir yıldız
Doğar halkın acılarından gözyüzüne
Dövüşüyor Sabo'nun güzel kızları
Fedakarlığın gücüyle gümbür gümbür...*

Sayı 1

11

1 Haziran 2003

Sengül'ün Zulme İsyanı 'Terör, Şiddet' Demagojisi

Şengül'ün feda ruhuyla başkentin ortasına dalmasının ardından yine komplo teorileri, terör, şiddet demagojileri yapıldı. Demagojileri yapanlar, yayanlar Şengül'leri anlamayanlar, dikkat çektiği sorunu tıpkı devlet gibi görmek ve göstermek istemeyenlerdir.

Bunlardan biri, *"eylemin biçimi, Türkiye'yi karıştırma ve istikrarsızlaştırma niyetinin varlığına işaret ediyor"* diye yazmış. (F. Kuru, Yeni Şafak, 21 Mayıs)

İktidarda "islamcılığı" kendisine maske edinmiş AKP var ya; AKP'nin zulmünü savunmak da kendine islamcı diyen Fehmi Kuru'ya düşmüş. Sorunu tartışmıyor; NEDEN diye sormuyor. En basit bir soruyu, "bir insanın kendini feda etmesine neden olabilecek kadar ne var bu ülkede" diye sormamış, dönüp ölümün ve zulmün kolgezdiği ülke tablosuna bakmamış, başlamış "istikrarsızlaştırma" yorumlarına.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin özel açıklamasında Kuru'ya verdiği cevapta belirttiği gibi;

"Bu eylemi, 'Türkiye'yi karıştırma ve istikrarsızlaştırma' olarak değerlendirmek için, ya Türkiye'de olan bitenleri bilmiyor olmak, ya da herşeye komplo teorilerinin penceresinden bakmak gerekir. Belki sizin analizinizde, ikisinin de payı var."

Türkiye'yi "karıştırmak", "istikrarsızlaştırmak" isteyen birileri varsa, emperyalizm ve onların ülkemizdeki işbirlikçileridir. Ekonomik, siyasi tüm krizlerin, cuntaların, Susurluk'ların-Gladio'ların sorumlusu hep bu yapı değil mi?

Bunu görmeden, bunu yok sayarak hiç bir analiz yapamazsınız. Veya yaptığınız analiz, gerçeği açıklamaz."

Hedefinin neresi olduğuna ilişkin abuk subuk tv-gazete yayınlarına geçen hafta değinmiştik. Sözkonusu açıklamadaki şu vurgu da, eylem hakkında konuşabilmek için yeniden bunun altını çiziyordu;

"Ankara Kızılay'da patlayan bombanın ve şehit düşen feda savaşçımızın elbette bir hedefi vardı. O hedefine ulaşamamış olsa da, bu ülkede yaşayan hemen herkes, maddi olarak hangi kurum, hangi kişi, nasıl, ne zaman sorularını cevaplayamasa da, hedefimizi tahmin edebilir."

Türkiye'ye Gelince Başka...

Fehmi Kuru sözünü ettiğimiz yazısında doğru nok-

talara da parmak basıyor. Örneğin, "elbette her ülkenin terörü doğuran kendine özgü şartları var" diyor. Sözde Amerika'yı eleştirirken, Amerika'nın, sisteminde muhalif olanları karalamak için başvurduğu "terör" kavramını bir yana atarsanız, tespit doğrudur.

Zulmün, açlığın olmadığı yerde halkın şiddetinin maddi temeli de olmaz. İşte sorun tam da burada başlıyor. Bu gerçek sözkonusu olan Türkiye dışındaki ülkeler olunca, şu veya bu oranda ABD politikalarını eleştirenlerce rahatlıkla dile getiriliyor. Ama sözkonusu olan Amerikan işbirlikçisi oligarşinin zulmü olunca çeşitli nedenlerle kıvırtmalar başlıyor.

Fehmi Kuru da benzerleri gibi, bu "kendine özgü şartlar"a ülkemiz özgülünde girmiyor, girmekten kaçıyor. Şunu söyleyemiyor en basitinden; "Bir ülkenin insanları şu veya bu haklarını almak için, bir şeyleri protesto etmek için kendilerini feda ediyorsa, orada elbette çok ciddi nedenler vardır."

Bu soruyu sorup, o şartların ne olduğunu düşünmeye başladığında ne komplo teorilerine başvuracak, ne de komik duruma düşecek.

Sormayınca, bu kez kaçamak başlıyor. Yazdıklarının aslında insanlara bir noktada gerçeği düşündürteceği endişesine kapılarak; *"Teröre mâzeret biçmenin yanlışlığı biliniyor; o tuzağa asla düşmek niyetinde değiliz"* deme gereği duyuyor.

Çelişki yine ortada duruyor, soru yine cevapsız. Ve Türkiye'yi atlayıp yeniden dönüyor gerçeğe; *"Ancak, yine de, terörü besleyen ortamı ve şartları iyi değerlendirmek gerekiyor."*

Türkiye'nin üzerinden atlamadan değerlendirelim o zaman;

Kendisinin de tespit ettiği gibi, dünyanın bir çok ülkesinde feda eylemlerini ortaya çıkaran ana etken Amerikan politikalarıdır. Filistin'den Arabistan'a, Türkiye'ye kadar böyledir. "Yerel" diye görünen, "devlet politikası" diye açıklanan bir çok zulüm politikası özünde Amerikan politikasıdır, onun çıkarlarına hizmet ediyordur.

Bu noktada Amerikan zulmü ile işbirlikçilerinin zulmünü ayırmak, "o başka..." diye başlayan cümlelerle izahata girişmek açmazdır, "neden"i değil, "sonucu" görmek ve onun da üzerini örtmeye çalışmaktır. Amerikan politikaları üzerine derin tahliller yapıp,

burnunun dipindeki, o politikalara bağılı olarak uygulanmaları görmemek, üzerinin örtülmesine hizmet etmek suça ortak olmaktır aynı zamanda. Şengülleri yaratan koşulların gelişmesine katkı sunmaktır.

Nedir o zaman “Türkiye şartları” ki, Şengüller kendini feda etmektedir?

“Türkiye Şartları”ndan, F Tiplerinde Zulüm Gerçeğinden Kaçamazsınız

Bilmeyen yoktur artık. Fehmi Kuru da, onun gibi düşünenler de çok iyi bilir. Cephe açıklamasından aktarırsak;

“F tiplerini açmak ve sürdürmek için uygulanan politikalar, şu ana kadar 107 insanımızı katletti. 20 Ekim 2000’den bu yana, yani 2,5 yılı aşkın süredir süren bir direniş var. Bu direniş, işkence hücrelerine, insanları düşüncelerini, ideallerini inkar etmeye zorlayan Nazi politikalarına karşı sürdürülüyor.

Hayır diyor emperyalizm ve işbirlikçileri: ‘Ya düşünce değişikliği ya ölüm!’...

Biz bu dayatmaya karşı direniyoruz 2,5 yılı aşkın süredir.

Hücrelerde insanlarımız bu dayatmayla öldürülüyor. Düşüncelerimizden, inançlarımızdan vazgeçmektense, insanlık onurunu, siyasi kimliğimizi çiğneyen tecrit politikasına karşı, bedeli can da olsa direniyoruz.

Kıscacası, ülkemizde üç yıldır böyle bir katliam sürüyor.

Peki bakın bakalım hükümete; gündeminde böyle bir “sorun” var mı? Bakalım gazetelere; Türkiye’de böyle bir sorun olduğuna dair haberler, yorumlar var mı?

Yoktur.

Hükümet, cesetlerimiz dağ gibi yığılmışken, tabutları ardarda dizdiğimizizde caddeler almazken, “böyle bir sorun yok” diyor. Medyaya göre de böyle bir sorun yok!

Şengül Akkurt, çok kısa, yalın bir şey söylüyor aslında: “Hayır” diyor, “Hayır böyle bir sorun var!”

Çoğu kez, çok karmaşık görünen-gösterilen eylemlerin, olayların ardında işte bu kadar yalın gerçekler vardır.

İktidar 107 kişiyi öldürüyor ve öldürdüklerine dönüp “susun!” diyor.

Siz de, sizin gazeteniz de, desteklediğiniz parti - AKP- de bu katliamdan, katliamın yok sayılmasından ve sorunun çözümsüz bırakılmasından sorumludur.

Tutsak yoldaşlarımız, dışardaki tutsak yakınları, kendi canlarını ortaya koydular bu sorunu çözün diye.

Açlığa yatarak, hücre hücre eriyerek öldüler.

Ölümleriyle haykırdılar tecrite son verin, zulme son verin diye. Anlamadınız, görmediniz, duymazlıktan geldiniz. Biz şu veya bu biçimde sansür duvarlarını parçalayacaktık.

Bizi çaresiz, güçsüz sananlar, yanıldıklarını görmüşlerdir umarız. Herkesin bilmesi gereken şudur; Şengül teknik bir nedenle hedefine ulaşamadı. Ama katletmeye ve yok saymaya devam edilirse, Şengüller yoluna devam edecektir.”

AKP Kan Döküyor

Fehmi Kuru, güya desteklediği partiyi koruyor. Katliamın sürdürücüsü Çiçek’e gazetelerinden övgüler diziliyor her gün. Aynı bakanın yönetimindeki hapishanelerden çıkan ölümler, sürüp giden zulüm yok sayılıyor.

Genelkurmay “yok böyle bir sorun” diyor. AKP ona katılıyor. İslamcısı, liberali bütün medya koro halinde sansürü otosansüre çevirip “*evet böyle bir sorun yok*” diyor.

Ve Şengüller çıkıyor; “hayır böyle bir sorun var”. Ölüm orucunda birer, beşer ölenleri “haber” bile yapmayanlara da sesleniyor.

Fehmi Kuru’lar önce Şengül’ün ne dediğini dinlemeli. Neden çıkıp,

“Ey iktidar; bu ülkenin 107 insanı ölmüş bu F tipi meselesinden dolayı. Nasıl yok sayarsınız bunu!” diye haykırmalı, “sansür, yardım-yataklık, Terör Yasası, MGK korkusuna yeter artık, bölücülük, terör, şeriat paranoyası yeter artık, bu sorunu tartışalım!” diye feryat etmeli.

Etmiyor. Sonra başlıyor “*pandoranın kutusu açıldı*” diye teori yapmaya.

“Yeni açılan bir kutu falan yok! Şengül Akkurt’un eylemi, üç yıldır devam eden bir konuyla, desteklediğiniz hükümetin yok saydığı, yazdığınız gazetenin yok saydığı, köşenizin yok saydığı bir konuyla ilgili. Türkiye gerçeğine gözlerinizi kapadığınızda, ucube analizlere dalmanız işten değildir.”

Bu Coğrafyaya Dökülen Kan Bizim

“*Bu coğrafyanın kaderi kan ve gözyaşı olmamalı...*” diyor Kuru. Evet olmamalı. Onyıllardır bizim kanımız akıyor, bizim analarımızın gözyaşlarıyla sulanıyor bu topraklar. Ve kanımızı döken, anaların gözyaşları üzerinden iktidarını korumaya çalışan da oligarşidir. Genelkurmay’dır, Hükümetler’dır.

Şengüller, bir halkın baskıyla, katliamla susturulmayacağını, sorunlarının sansürle yok sayılamayacağını kanıttı. Cephe açıklamasında belirtildi gibi, devrimciler, konuşmanın her biçimini bilir. Ondan sonra da konuştuklarında kimsenin “terör” demeye hakkı yoktur.

Bilgesu Erenus: Başka Hülyaları yazma önerisini reddediyorum

Yaşadığımız Vatan dergisinde, ölüm orucu şehidi Hülya Şimşek'i anlattığı 'Hasretle Yükselin Avlusunda' başlıklı yazısından dolayı yargılanan Bilgesu Erenus'un 6. No'lu DGM'deki davasında verdiği "**sa-vunma**"sını kısaltarak yayınlıyoruz.

"Değerli Yargıçlar,

Düşgücü, yazma yeteneği ve içtenliği dışında hiçbir silahı olmayan bir aydınım. Çeşitli gözaltılar bir yana, özgürlüğümün kısıtlanması için çeşitli tarihlerde DGM ve askeri mahkemeye çıkartıldım; 1988'de, 1995'de ve 1999'da, hepsi de toplumumuzun çalkantılı dönemlerine rastladı. Yıl 2003 ve işte yine önünüzdeki iddianameyle ömrümden en az bir, en çok üç yıl isteniyor. ... Neyle suçlandığımı biliyorum. İddianameye göre yasadışı bir örgüt üyesinin hayatını anlatarak propaganda yapmışım. Sayın savcı yasadışı örgüt üyesi diye "Hasret'le Yükselin Avlusunda" adlı yazıma konu ettiğim **Hülya Şimşek**'i kastediyorsa, yazının yayınlandığı Yaşadığımız VATAN Dergisi'nin 3 Eylül 2001 tarihli 108. sayısında, onun ölümünü duyuran bir haberdan üç alıntı yapmam mümkün.

1) "Hülya Şimşek bir örgütün kadrosu, yöneticisi değildir." 2) "Anadolu TAYAD kurucu üyesiydi. Bir de ÖDP üyesidir." 3) "O yine kendi deyişiyle kuvvetli bir demoktrattır."

... Yoksa Hülya Şimşek hakkında sayın savcının bizim bilmediğimiz ve iddianameye alamadığı bazı bilgiler mi var? ... Şunu söylemek isterim değerli yargıçlar; her türlü muhalefete tahammülsüzlük göstererek, her türden muhalefeti yasadışına iteleyen anlayış, devletin çıkarlarını halkın ve hakkın dışında arayanlara mahsusdur. Savunma sorumsuzluğuma dayanarak, Hülya Şimşek bir örgüt üyesi olsaydı onunla ilgili savunmam yine bundan farklı olmazdı diyorum.

Bir yazarı, bir sanatçıyı sorguluyorsunuz. Düşgücüm burada, bu koşullarda bile sınır tanımıyor. Hapishanelerdeki tecride karşı çıkarak, kardeşine ve onunla aynı koşulları paylaşanlara, ca-

Seçimim yaşama gücünü kardeşlikten, paylaşımından, ahlaktan, dostluktan, erdemden, vefadan ve dayanışmadan alan halk kızlarından, Hülya Şimşek'lerden yanadır.

Yazdığım Hülyalar doğruluk, dürüstlük, sevgi, paylaşım, yurttaşlık ve demokrasi bilinci, onur, kardeşlik, adalet, hukuk, dostluk, gelenek ve gelecek vaat ediyor.

niyla destek verirken çekinmeyen Hülya Şimşek'i kamu hukuku adına an-

latmamı istemediğine göre, sayın savcının bana ve benim türümden yazarlara acaba farklı bir önerisi mi var? Ben bu öneriyi, size zorlama gelebilir ama "**ya-zılacak başka Hülya yok muydu?**" şeklinde algı-lıyorum. Böyle bir Hülya var ve ne rastlantıdır ki benim yazdığım Hülya ile yalnızca adları değil yaşları da birbirini tutuyor; her ikisi de 1963 doğumlu, ilginç bir rastlantı daha, her ikisi de önemli bir öğrenim görmemişler, ancak benim yazdığım Hülya büyük bir alçak-gönüllülükle, "*dağdan büyük dağ var*" derken, yazmak istemediğim Hülya ise kof egosu hepimiz tarafından öylesine şişirilmiştir ki "bilmem kim okumuş da ne olmuş" diyebiliyor. Soyadını vermememe karşın sizler kimden söz ettiğimi anlamışsınızdır değerli yargıçlar, çünkü o toplumumuza dayatılan bir marka. Onun hakkında bizlere zorla enjekte edilen bilgileri şöyle bir anımsayalım; benim yazmak istemediğim Hülya, pazen entarili fukara kızları oynarken ünlendiyse de, şu an şık, sportmen, güzel ve asi diye anılıyor. Televizyonlarda flört ederken, evine, eşine bağlı Türk kadını imajı sarsılmasın diye, kocasının kaçmaklarına göz yumuyor. Bir profesöre yönelttiği "cahillik gider eşeklik kalır" özdeyişi de ona ait. "Her şeyi ticarete çevirdim" diyecek kadar rahat bu kızımız. Yine kendi deyişiyle aslında o bir holdingmiş, gayrimenkule yatırım yaparmış, Şubat krizinden hisleri sayesinde az zarar görmüş. Kırkına gelmeden önce yaptığı bir açıklamada ise "kırkımda yanardağ olacağım" demiş. Bu kızımızı hemen her gün yazarak, göstererek bize bellektenlerin başına bir şey geldiği hiç duymamıştır... Yargılanmamak için ben de öyle mi yapmalıydım acaba? Yapamam. İzninizle söyleyeyim, iddianamenin bana atılı suçunu reddederken aynı zamanda da sayın savcının örtülü olarak bana başka Hülyalar yazma önerisini de reddediyorum, hem de bunu kamu hukuku adına yapıyorum.

Benim seçimim yaşama gücünü **kardeşlikten**, paylaşımından, **ahlaktan**, dostluktan, **erdemden**, vefadan ve **dayanışmadan** alan halk kızlarından, **Hülya Şimşek**'lerden yana. Kendisine hiç şans tanınmamıştı ancak o diğer Hülya'dan farklı olarak, "Bana, tarih, felsefe, matematik, fizik, geometri, mantık, psikoloji, astronomi, resim, müzik, kimya, biyoloji kitapları getirin" diyordu. Ölüm döşegindeydi, acelesi vardı, herşeyi ama herşeyi bilmek, öğrenmek istiyordu.

Sayı 1

14

1 Haziran 2003

Bilip öğrenmeden açlığının 286. gününde göçtü.

Benim yazdığım Hülya'nın da ha doğmadan çocuk bezi reklamlarında oynatarak dünyalığını sağlayacağı bir çocuğu yoktu, ama o bütün çocukları kendi çocuğu bellemiş, onlar için bir sofrası tasarımı yapmıştı, "bu yer sofrasında bir taraf yemek, bazlama, yufka, bir taraf sanat, bilim, erdem olsun. Bunlar yanyana gelmeden Sosyalizme ulaşamayız" diyordu. Soran sesi kulaklarımda hala, "ben tutuklu yakınıyım, tecrite karşı çıkmak bana mı düşerdi, hani nerede partiler, dernekler, kitle örgütleri nerede?" diye hala soruyor.

30 yıllık yazarlık hayatımda kimi iddianamelerle bana dayatılan gizli ve açık bütün önerilere kulaklarımın kapalı olduğunu söylemek zorundayım. Yazmak istemediğim Hülyaları yazmak, bu toplumu bencillik, köşe dönücülük, iki yüzlülük, yalancılık, sahtekarlık, özentilik, çıkar, cehalet, şiddet yanlısı olmak, ahmaklık ve kof iddalar batağında yer bitirir.

Benim yazdığım **Hülyalar** ise toplumumuza doğruluk, dürtülük, sevgi, paylaşım, yurttaşlık ve demokrasi bilinci, onur, kardeşlik, adalet, hukuk, dostluk, gelecek ve gelecek vaat ediyor. Toplumumuzdaki çalkantılar ancak onların sesine kulak verildiğinde durulacaktır.

... Bir yazarı, bir sanatçıyı yargılıyorsunuz Değerli Yargıçlar. Sözlerimi bitirirken şu duygumu da sizlerden gizlemeyeceğim; bir **Anadolu bilgisi Hülya Şimşek**'i yazdığım için kendimi savunmak bir an ağır geldi, sanığın önemli haklarından olan susma hakkını mahkemenizde kullanmayı bile düşündüm, ama susuşum, vatan sevgisiyle dopdolu bu insanların sessizce ölümüne göz yuman acımasız sansürün daha da işine gelecekti. Bu nedenle konuştum, daha doğrusu bunu bir iç dökme sayın...

Bilgesu ERENUS

Karanfilin ve Yıldızın Korkusu

22 Mayıs günü Malatya'da pankartçıların pankart yazması, çiçekçilerin kırmızı karanfil satması yasaktı. Siyasi şube polisleri tüm çiçekleri tek tek dolaştı, uyardı; "**bugün kırmızı karanfil satmayacaksınız**" talimatı verdi. Yasalarda karanfil satma yasağı diye bir yasak yoktu, ama bu ülkede yasa da hukuk da yoktu zaten. "Terör" demagojisi söz konusu olduğunda kimse de sormazdı; "ey polis, sen kimsin ki, kendine göre yasalar, yasaklar icat ediyorsun" diye. "Terör" demagojisi bu ülkenin hukukçusunun dilini de, beynini de teslim almıştı esasında.

O gün, feda savaşçısı Şengül Akkurt'un cenaze töreni vardı. Biliyorlardı ki, yoldaşları, onun feda ruhunun sesini duyanlar, ellerinde karanfillerle koşacak, mezarının üzerine bir karanfil bırakabilmek için birbirleriyle yarışacaktı. Polis yasalarıyla verildi karanfil yasağı kararı.

Karanfil umuttu. Hele kırmızısı; isyana bezenmiş umudun yüzyıllardır simgesi haline gelmişti.

Küçükarmutlu'daki ölüm oruçcularını ziyaret etmek, onlara destek vermek için gecekondularından, işyerlerinden, Anadolu'nun en ücra köşelerinden ellerinde karanfillerle gidenler de, aynı polislerce karşılanmıştı: "**çiçek götürmek yasak, onlara moral veriyorsunuz!**"

Ölümün, zulmün kol gezdiği ülkemizde moral, umut yasaktı. Umut diri oldukça halkın zulme ve sömürüye isyanı da o derece büyük olurdu. Bunun için önce umut ölmeliydi. Ama yasağa isyan edenler, umdu büyütenler de vardı bu topraklarda. Sonuncusu Ankara'nın göbeğinde, karargahlarında ülkeyi satmanın, halka zulmetmenin hesaplarını yapanların yüreklerine korku salmıştı.

"Terör... şiddet" yaygaraları yüzlerce insanın Şengül'ün tabutunu omuzlamasına engel olamadı. Bir feda savaşçısının cenazesine nasıl yüzlerce insan katılırdı, nasıl tabutunun üzerine kızılıkların ortasına yıldız konurdu.

Kadınlarımızı diri diri yakan, Şengüllerin feda ruhunun doğmasına neden zulmü yaranatlardan jandarma albayı emir verdi; Yıldızı alın! Kıızıl yıldız örtülmeyecek! Bayrak olmayacak!

Halkın yiğit evlatları, uğruna kendilerini feda ettikleri kızılıklardan, yol gösteren yıldızdan mahrum bırakılır mıydı? Cephe bayrağına sarılan tabut, kızıl karanfillere boyandı. Bayrağın üzerine kapanarak, taşlarla direnerek sahiplendi Şengül'ün yoldaşları. Kızılbayraklar dalgalandı vakur bir edayla. Tabutun önüne asılmış resminden bakan, kara gözlü kızımız, bir kez daha gururlandı Malatyalı yoldaşlarıyla. Ve seslendi onlara bir kez daha; yüzümü kara çıkarmayın, biz kazanacağız. Ve mezarlıktan bir marş yükseldi: "**Bize ölüm yok!**"

Sayı 1

15

1 Haziran 2003

F TİPİ ADALETİ

Sabancı Center baskını, Kenan Evren'e suikast girişiminin de bulunduğu eylemlerde talimat vermekten yargılanan Ercan Kartal, İstanbul 6 No'lu DGM'de 28 Mayıs günü yapılan karar

duruşmasında **ağırlaştırılmış ömür boyu hapis** cezasına mahkum edildi. Medya, haberi *"ölene kadar çıkamayacak"* diye duyurdu.

İdam böyle kalkıyor; "ağırlaştırılmış hapis", ile, işkenceyle öldürme, ölene kadar en ağır tecrit koşullarında yaşama. Sadece idamın yöntemi değişti. Diğer sanıklardan ölüm orucunda sakat bırakılan ve mahkeme heyetinin de tanık olduğu, avukatı Kamil Tekin Sürek'in de dile getirdiği gibi, adeta bir ilkokul çocuğu gibi hareket edecek hale getirilen Fadime Baştuğ'a ise 15 yıl hapis cezası verildi. Berkan Abatay ise, Sabancıların düzeninin bekaası için, cuntacıların zulmünün devamı olan F tiplerine karşı direnişte şehit düştüğünden dava-sı ortadan kalktı.

Savunması öncesinde üç dilekçe okuyan Ercan Kartal'ın dilekçelerinin başlıkları şöyleydi:

"Kürt Küçük Burjuva Çizginin Geldiği Trajik Nokta ve Genel af", "Emperyalizm ve oligarşinin Türkiye halklarını teslim alma saldırısında pişmanlık yasası yeniden gündemde, AKP hükümeti halka yalan söylüyor" ve "Irak'ta ABD salırganlığına ve işgale hayır. ABD imparatorluğu, Irak ve dünya halklarını teslim alamayacaktır"...

Dilekçelerini özetleyen Kartal toplam 942 sayfadan oluşan savunmasını, 19 aralık katliamına kadar hazırlayabildiğini, bunun nedeninin tecrit olduğunu belirterek mahkemeye sundu. Savunmasının 13. bölümünün bir suçlular listesi olduğunu, Devrimci Sol Ana Dava savunmasından bu yana geçen sürede bazı suçluların cezalarının infaz edildiğini, bazılarının Halkın Adaletine sığındıklarını belirten Ercan Kartal, *"...elbetteki bu listenin tam değil, gözden kaçan, tespit edilemeyen kişiler de olabilir, bunların tümü ergeç tespit edilip cezaları infaz edilecektir"* dedi.

"Müvekkillerinin yargılanmasının nedeninin iktidarın hapishaneleri hedef gösterme çabası olduğunu, bunun için de nerede ise her eylemin talimatının hapishaneden ve Ercan Kartal'dan alındığına ilişkin haberlerin yayınlandığını" belirten Kartal'ın avukatları, müvekkillerine özel bir tecrit

politikası uygulandığını da dile getirdiler. Aranın ardından okunan kararı Kartal, *"Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi" ve "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş"* sloganlarıyla karşıladı.

Delile gerek yok, itirafçı yeter!

Dava dosyasında hiçbir somut delil yok. Ercan Kartal'ın eylem talimatı verdiğini söyleyen sadece bir itirafçı; itirafçılığına rağmen oligarşinin "intikamı"ndan kurtulamayarak hapishanede öldürülen **Mustafa Duyar**.

Bir de polis fezlekeleri itirafçıyla aynı şeyi söylüyor. Onlar, devrimciler söz konusu olduğunda her türlü yalanı, düzmece iddiaları arka arkaya sıralar ve hiçbirine kanıt gösterme sorumluluğu duymaz. Binlerce davadan bilindiği için geçiyoruz. Ama, itirafçının itiraflarını kaleme almalarından dolayı karardaki paylarını inkar etmemek gerekiyor elbette!

Demek ki, "adalet" dedikleri bu; **bir itirafçı çıkarırsın, kanıta, belgeye, ifadeye gerek duymaz, basarsın ömür boyu ceza!** Nasıl olsa biri sakat bırakılarak, biri katledilerek iki sanık da son ifadelerini veremez durumda! **F tipi adaleti bu.**

Hukukun, adaletin olmadığı, tamamen politik olarak verilmiş bir karar en iyi, devletin hukuksuzluğu ve işkenceli ölümü dayattığı F tipleriyle bütünleştirmek mümkün.

Hukukçular toplanıp, dosyada incelemeler yapabilir; müebbet hapsi gerektirecek hiçbir delilin olmadığını görecektirler. DGM için delilin önemi yok! DGM'de kararlar hukuka göre değil, siyasi olarak verilir. Binlerce örnekle sabittir bu gerçek. Bu karar da, sermayeye ve cuntacılar yaranmak için verilmiş bir karardır.

Kararı veren hakimlerin banka hesaplarına, mal varlıklarındaki olağan olmayan artışlara da bakılmalıdır; Trilyonlar dökerek tuttuğu kiralık katilleri devrimcilerin peşine gönderdiği basında da yer alan, kelle avcısı Sabancı'nın "ödüllendirme" yöntemleri biliniyor!

Delilsiz ceza serbest, savunma yasak!

Davanın hapis cezaları dışında bir başka cezası daha vardı; Ercan Kartal'ın **942 sayfalık yazılı savunmasına yayın yasağı** konuldu.

Hem, oligarşinin en büyük beş ailesinden birinin merkezine baskından, cunta liderine suikast girişiminden ve *"Anayasal düzeni silah zoruyla yıkmaya teşebbüs"*ten yargılayacaksın, ölene ka-

dar hücreye atacaksın; ama söylediklerini kimse duymasın diye de sansür uygulayacaksın.

F tipleri ne diyor; susun, düşünmeyin, konuşmayın, düşüncelerinizi açıklamayın, Türkiye gerçeğini haykırmayın...

DGM ne diyor Kartal'a; senin düşüncelerin yasak, sen düşüncelerinin birlikte ya çürü ya da düşüncelerini değiştir!

Bu dava daha çok tartışılacak

Dava bir çok yönüyle hukuk fakültelerinde, "hukuk, yasa hiçe sayılarak siyasi bir karar nasıl verilir"e örnek olarak okutulacaktır. Bastık ceza, dosya kapandı diye düşünen yargıçlar, Sabancı-

lar, Cuntacılar yanılıyorlar.

Bu dava daha çok tartışılacaktır. Dava, hukuki boyutunun yanısıra sözü edilen eylemlerin siyasi yanlarının her gündeme gelişinde de anılacaktır. Yüzbinleri işkence tezgahlarına çeken, onbinleri hapishanelere atan, anayasasıyla onyıllardır ülkeyimizin zapturapt altında yönetilmesini sağlayan cuntacıların, "Hukuk" diyen, güya 12 Eylül anayasasına karşı olduğunu söyleyenlerce nasıl sahiplenildiği tartışılacaktır.

Hukukun, halkın kanını emen, halkımız açken "doymuyorum..." diyen IMF işbirlikçisi sermayenin emir ve talimatlarını yerin getirmedeki pervasızlığıyla tartışılacaktır.

Yunus'u Katledenler, Duruşmalardan Kaçıyor!

Yunus Güzel'i 23.10.2003 tarihinde gözaltında katletmekten sanık polisler İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Şefik Kul, TEM Şube Müdürü Mehmet Artunay ve polisler Osman Kurşun, Saldıray Öztürk, Celil Ziyaoğlu, Yücel Ceylan ve Ahmet Asım Işık'ın yargı-

lanmasına devam edildi. Sanık polisler yine duruşmalardan kaçarken, işkencecilerin avukatı İlhami Yelekçi ve Yunus Güzel'in ağabeyi Vahit Güzel ile vekilleri Av. Süleyman Şensoy, Av. Özgür Gider, Av. Burhan Kızılgedik, Av. Bülent Kurt hazır bulundu. Yine duruşmayı izlemek üzere Yunanistan ve Almanya'dan sendika ve DKÖ temsilcilerinden oluşan bir heyet ile TAYAD'lı aileler mahkemedeydi. Vahit Güzel'in "kardeşim bana ölü olarak teslim edilmiştir, polislerden şikayetçiyim" diyerek müdahil talebinde bulunduğu mahkemede, avukatlar Yunus Güzel'in tutulduğu koşulları yeniden anla-

tıp, bu fiziki koşullarda kendisini asmasının mümkün olmadığını belirttiler ve sanıkların "işkence yapmak ve adam öldürmekten" yargılanmalarını istediler.

Mahkeme tanıkların dinlenmesine ve diğer tespitlerin yapılmasına karar vererek davayı 7 Temmuz tarihine ertelerken, Fatih Adliyesi önünde toplanan ve salon küçük diye içeri alınmayan TAYADlılar, dava sonunda bir basın açıklaması yaparak işkencede ölümün devlet politikası olduğunu dile getirdiler.

Yunus Güzel davası Türkiye'de işkenceli ölümün devlet politikası olduğunun en açık kanıtlarından biri olarak sürüyor. İşkenceci sanık polisler, en üst düzeyde yönetici konumundalar ve devletin himayesindeler. Yeni Yunus'lar yaratmak için işlerinin başındalar!

Sayı 1

17

1 Haziran 2003

Şengüllerin Yolundayız

İstanbul 3 No'lu DGM'de 1992 Aralık ayından bugüne devam eden "MİLİS davası" karama kaldı. Duruşmaya tutuklular Sezgin Çelik, Birol Abatay, Rasim Öztaş, İsmet Bülbül ve Muammer Pakkan vekili katıldı. Davanın polis aczini örtmek için hazırlanan politik bir dava olduğunu belirten Av. Özgür Gider'in ardından söz alan Sezgin Çelik, 4 sayfalık Pişmanlık Yasası, Af Talebi ve Şengül Akkurt'un feda eylemini değerlendiren dilekçesini Mahkeme Başkanı'nın engellemelerine rağmen okudu. Dilekçesinde Şengüllerin yolunda ilerlediklerini, anısına mücadeleleriyle sahip çıkacaklarını anlatarak "And Olsun ki Zafere Ulaşacağız, Mahir Hüseyin Ulaş, Kurtuluşa Kadar Savaş" diyerek savunmasını tamamladı. Duruşma 30 Temmuz'a ertelendi.

Türkiye İşkenceci

Af örgütü 2003 yılı raporunda, Türkiye'de, işkencenin yaygın olarak sürdüğünü belirtti. "Türkiye'de bazı düşünce suçlularının, Kürt sorunu, F tipi cezaevleri ya da islamcı görüşlerini açıkladığı için yargılandığı ve tutuklandığı" dile getirilen raporda, AB yasalarına atıfta bulunularak, "buna rağmen hala gözaltında kötü muamele ve işkence yaygın olarak sürüyor" denildi.

Tespit yerinde; "terör, bölücülük, şeriat..." Akan sularını durduran, ölümlü, zulmü, işkenceyi meşrulaştıran demagogiler. Oligarşi ne makyaj yaparsa yapsın, işkenceci ülke damgalasından kurtulamıyor. Hapishanelerinden tabutlar çıkmaya devam eden bir ülke için aksi mümkün mü? Af Örgütü gibi kurumlar yeri gelir siyasi nedenlerle "iyi yoldasınız" da derler. Ama gerçek değişmez; Türkiye işkenceler, ölümler ülkesidir.

**Kadro Tamam!
Sedat Bucak'ın
itiraflarında
Susurlukçular:**

Herşey Apaçık! Adaletin Yolu Kapalı

"... DEP'ten milletvekili seçilmiş olan Leyla Zana ve Sedat Yurttaş... devletin yanında görev almamam için bana telkinde bulunuyorlardı. Ben bu durumu hemen **MGK** Sekreterliği'ne bildirdim ve MGK'nın direktifleri **doğrultusunda hareket etmeye başladım.**"

"Başbakan **Süleyman Demirel**'e durumu bildirdim. Demirel, hemen Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne gitmemi istedi... Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Cansever'in odasına beni aldılar. **İçeride çeşitli istihbarat kuruluşlarından hatta MİT'ten pek çok insan vardı. Nasıl hareket etmem gerektiğine onlar karar verdiler.**"

"**Abdullah Çatlı** ile de 1994 yılında İstanbul'da, üst düzey devlet yetkilileri, askeri yetkililer, MİT ve Emniyet üst düzey görevlilerinin de bulunduğu bir yemekte tanışmıştım."

"Çatlı defalarca Siverek'te bulunan evimde beni ziyaret etti... Çatlı'nın yanında her zaman üst düzey devlet yetkilileri ve **askeri görevliler** vardı... Hatta bazılarının rütbesi **paşa** düzeyindeydi."

Susurluk kazası 1996'nın 3 Kasım'ında oldu. Emniyet Müdürlerinden Hüseyin Kocadağ, aranan(!) faşist katil Abdullah Çatlı ve DYP Milletvekili Korucubaşı Sedat Bucak aynı otomobilden çıktı. Kontrgerilla örgütlenmesinin, devletin kirli kanlı işlerinin bir ucu açığa çıkmıştı.

Oligarşi, halkın Susurluk'a karşı adalet isteyen kitlesel eylemleri karşısında, olayı bir Ömer Lütfü Topal adlı kumarhanecinin öldürülmesiyle sınırlandırmaya, Korkut Eken, Ayhan Çarkın gibi bir kaç infazcıcıyı da göstermelik yargılayarak Susurluk'un üstünü örtmeye çalıştı. **Susurluk'u örgütleyenler** her türlü soruşturmanın dışındaydı.

Kimisi, Demirel, Çiller, Ağar, Sedat Bucak gibi, "dokunulmazlık" zırhındaydı zaten. Susurluk pisliğinin üstünü örtmenin ortaklarından biri olan TBMM'de **dokunulmazlıklar** bir türlü kaldırılmadı. Çünkü devletin bütün kurumları gibi Meclis de Susurluk'un üstünü örtmek için çalışıyordu. Meclis soruşturmaları bile buna hizmet ediyordu. Çünkü nereden bakılsa ucu devlete, devletin en üstündekilere çıkıyordu.

Sedat Bucak "yargı" önünde! Son seçimlerde parlamentoya giremediği için "dokunulmazlık" zırhı kalkan Sedat Bucak, Susurluk'un üzerinden 7 yıl geçtikten sonra ilk kez ifade verdi.

Bucak, "çete kurmak", "aranan bir suçluyu (Çatlı'yı) saklamak" ve "ağır suikast silahları bulundurmaktan" yargılanıyor. Ama sonucu şimdiden tahmin etmek zor değil.

Bucak, devletin himayesindedir. Sözde "ağır ceza"yla yargılanmasına rağmen, duruşmalardan varestede tutulması da bunu gösteriyor zaten. İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen bu davadan bir şey çıkmayacak olsa da, ifadesinde Bucak'ın söyledikleri çarpıcıdır.

Yanda Bucak'ın ifadelerini okuyacaksınız. Bir yanılla tam kadro bir Susurluk itirafı sayılabilir.

Susurluk'un hamisi, "herşeyi bilen" Demirel, Bucak'a şöyle diyor:

"Bana bak, ben Başbakanım. Bundan sonra senin baban da, amcan da benim, senin başına hiçbir şey gelmeyecek, devlete yardım et."

Demirel böyle bir güvence verme lüzumunu hissediyor. Çünkü yapılacak şeyleri, iki taraf da bi-

Sayı 1

18

1 Haziran 2003

liyor ki, **yasal değil**. "Rutin dışına" çıkılacak. "Binlerce operasyon"un bir bölümü gerçekleştirilecek. İnsanlar kaybedilecek. Uyuşturucu ticareti yapılacak. Korucular, itirafçılar silahlandırılacak.

Bucak'ın şantajı: Diyor ki Bucak;

"Mehmet Eymür ve Korkut Eken Siverek'te beni ziyaret ettiler... Söz konusu şahıslar daha önce de pek çok defa evimize geldi."

Bunlar "sohbet" etmeye gelmiyorlar tabii Bucak'ın evine.

Ama Bucak, ziyaretin ötesine geçmiyor. Devlete küçük bir mesaj veriyor ifadeleriyle. Demirel'in sözünü hatırlatıyor. Eskaza diyor, beni "Susurluk kurbanı" yapmaya kalkarsanız...

Kaza geçiren arabadaki ekiple İzmir'e niye gittiklerine, birlikte ne iş çevirdiklerine dair de bir şey söylemiyor tabii Bucak. Hatta arabadaki silahlardan bile "haberi yok"! Ömer Lütfü Topal cinayeti ile hiçbir ilişkisi yok!

Devletin güvenliği Bucak'lardan soruluyor. Devam ediyor ifadesine Bucak: *"Terörle mücadele sırasında Çatlı, Eken ve devlet görevlileriyle beraber çektiğimiz fotoğraflar var. Ama gerek kendi güvenliğim, gerek devletin güvenliği için bu fotoğrafları ibraz etmek istemiyorum"*.

Bucak **"devletin güvenliği"** gerekçesiyle, devletin mahkemesine fotoğrafları vermiyor. Hakim de hiç ısrar etmiyor. Susurluk'un sürdüyü buradan belli. Adalet Bakanı'nın *"Susurlukçular deşifre edilmemeliydiler"* dediği bir yerde Bucak'lar mahkemeleri kaale alır mı?

Kısacası, Bucak'ın ifadeleriyle de bir kez daha kanıtı, belgeli hale gelmiştir ki, **MGK'dan Başbakan'a, Emniyet'ten MİT'e, generallerden faşist katillere, toprak ağalarına** kadar herkes işin içindedir. **Devlet** dediğiniz de bunlar zaten. "Susurluk devlettir" tesbiti bu ifadelerle bir kez daha yerli yerine oturuyor. "Çiller-Ağar-Bucak" deyişlerinin, Susurluk'u bunlarla sınırlamanın saçmalığını, yanlışlığını Susurlukçunun itirafları ortaya koyuyor.

Bucak'ın yargılanması(!)na bakıp **"Susurluk'un sürdüğünü"** de görebilirsiniz. 11 ile 20 yıl arasında ağır hapis cezası istenen Bucak tutuksuz yargılanıyor. Bu suçlamaların yüzde birine muhatap olan bir devrimci olsaydı, şimdi çoktan F tiplerinde düşüncelerinden soyunması için tecrit ve işkence altına alınmıştı!

Susurluk devleti ve onun yargısı, Bucak "yargılamasıyla" sürdüğünü ilan ediyor.

İstanbul Emniyeti Dergimize Karşı Provokasyon Peşinde!

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı sivil ve resmi polisler, ortada hiç bir olay yokken, 26 Mayıs saat 15.00 sıralarında, dergimizin Mecidiyeköy'deki teknik servisi ile Yılmaz Yayıncılık'ın bulunduğu Sema Apartmanı'nın önünü şeritle çevirerek kaldırım ve yolu ulaşıma kapattılar.

Bu **"operasyon"** etrafta izleyenlerde panik yaratacak şekilde gerçekleştirildi. Polislerin "çevirme" yaptığı sırada sözkonusu yerde hiçbir şey yokken, yaklaşık bir saat sonra binanın önüne bir Bond çantası yerleştirilerek yeni bir "panik" havası yaratıldı. "Bomba imha ekipleri" çağılarak çanta patlatıldı... Çantada çeşitli kağıtlar dışında herhangi bir şey çıkmadı.

Polis, bu olayı baştan sona kendi tezgahlamıştır. Bir yandan "her yerde bomba var" havası yaratıp terörü için zemin hazırlarken, bu provokasyonun dergimiz teknik servisi önünde gerçekleştirilmesi, doğrudan dergimize, dergimiz çalışanlarına yönelik bir tehdittir. Dergimiz hakkında şaibe yaratmayı amaçlamaktadır.

Benzer gerekçeler ve komplolarla bugüne kadar onlarca dernek, sendika, gazete-dergi bürosu, kültür merkezi baskılara maruz bırakıldı. Baskılar, provokasyonlarla yayın çizgimizden vazgeçmeyeceğimizi bir kez daha belirtiriz.

Dergimize karşı düzenlenen bu provokasyon, Halkın Hukuk Bürosu, İdil Kültür Merkezi, Özgürlük Türküsü, Grup Yorum, FOSEM ve Tavr Dergisi tarafından yapılan açıklamalarla protesto ve teşhir edildi.

Yargıtay başkanı: "Yargı bağımsız ve tarafsız değil."

ÖYLEYSE NE İŞİN VAR O KOLTUKTA?

Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya, çeşitli üniversitelerin hukuk fakültelerince düzenlenen "Adil Yargılama Hakkı" konulu sempozyumda, Anayasa'nın 140, 144 ve 159. maddeleri, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) Kanunu'ndaki kimi hükümler yürürlükte kaldığı sürece, **bağımsız ve tarafsız bir yargının varlığından söz edilemeyeceğini** söyledi.

Peki o zaman Yargıtay Başkanı'na sormazlar mı? Yargının bugüne kadar verdiği kararlar ne olacak? O halde, o kararlar **meşru ve hukuki** değildir. Hem yargının bağımsız ve tarafsız olmadığını söyleyecek, hem de o yargının verdiği onlarca yıllık kararları onaylayacaksınız? Bu ne biçim hukukçuluk?

“Demokratikleşme” Mi Dediniz?!

❖ Akkiselilerin üzerine kurşun yağdıran oligarşi, kendini akladı. “Soruşturuyoruz” açıklamalarının ne demek olduğu yine ortada!

❖ Dikmen Lisesi’ndeki soruşturma da MİT de var! Devletin bütün kurumları 1 Mayıs’a katılan liselilerin peşinde!

❖ Yasal 1 Mayıs’ın tertip komitesine soruşturma.

❖ Gaziantep’te ABD karşıtı eyleme katılan liseliler artık hiçbir okulda okuyamayacak.

❖ Bergamalılar, gençlere “iç tehdit” olarak anlatılıyor. “Terör” demagogisinin tüm halkı hedef aldığı teyid edildi.

❖ Manisa taktiği; Dikmenler, Manisalar her yerde, ama düzen ve Avrupalılar demokrasi-cilik oyununun, AB’cilik manevralarının sürmesi için münferitleştirmekte hemfikirler...

❖ Çiçek, 8. Madde’yi kaldırarak “demokratikleşmenin” arkasındaki zihniyeti kendi sözleriyle anlatıyor: “8. Madde’nin yerine 312 var!”

Yan sütunda özetlediğimiz gelişmeler, çok değil, sadece son bir hafta, on gün içinde yaşananların sadece özeti, sadece basına yansiyabilenlerin bir kısmı. Ülkenin dört bir yanında, her gün, her saat faşizmin demokratikleşme masallarının ne anlama geldiğini anlatan gelişmeler yaşanmaya devam ediyor. Bunları anlatmaya ne dergi sayfaları yeterlidir, ne de raporlar dile getirebilir.

Bugünün Türkiye’si’ni tek cümle ile özetlemek gerekirse, Susurluk’un sürdüğüdür. Bunu en iyi anlatan da, yine bu hafta içinde yapılan, ama medyada satır aralarında yer alan, üzerinde durulmayan Sedat Bucak’ın duruşmada söyledikleridir. Aynı bir yazıda ele aldığımız için burada detayına girmeyeceğiz. Susurluk’un sürdüğü yerde, Genelkurmay’ın iktidarı da sürüyor demektir. “Herkesi izliyoruz, dikkat edin” diyen Genelkurmay Başkanı bunu en özet haliyle anlatmıyor mu?

Oligarşi Akkise’de Kendini Akladı

10 Ağustos 2001 tarihinde Konya’nın Akkise beldesinde

yaşananlar hala hafızalardadır. Tüm halka gözdağı amaçlı olarak, “durup dururken” halkın üzerine kurşunlar yağdırılmış, bir gencimiz Amerika karşısında süt dökmüş kediye dönen “milli” ordunun askerleri tarafından katledilmiş, bir çoğu da yaralanmıştı.

Göstermelik olarak o günlerde tutuklanan, astsubay Ali Çalışkan, Adli Tıp Kurumu’nun ölüm ve yaralanmaların “nasıl olduğunu” tespit edememesi üzerine tahliye edildi. Adli Tıp tespit edememiş, ama halk biliyor, nasıl olduğu gayet açıktı!

Köy yerinde “kimlik kontrolü” bahanesiyle provokasyon yaratan jandarma halkı kurşunlamıştı. Devletin jandarması halkın üzerine tam 975 kurşun sıkmış, 1 kişiyi öldürmüş, 22 kişiyi yaralamıştı.

Türkiye gerçeğini bilmeyen Akkiseliler doğal olarak şaşkıncılar. Öldürülen Hasan Gültekin’in babası Kadir Gültekin, “biz asker ocağını peygamber ocağı bilirdik... Cehennem ocağıymış” sözleriyle özetliyordu bu şaşkınlığı.

Akkiseliler, ikinci kez, olayı TV’lerden izlediklerinde, “ince-

leme yapacağız, rapor hazırlayacağız” diye devletin gönderdiği “uzmanların” raporlarını duyduklarında şaşkırdılar.

Öyle ya, her şey herkesin gözleri önünde yaşanmıştı, hukuk, adalet olduğunu da söylüyorlardı... En azından kurşunlandıklarını gizlemezlerdi ya!

Gizlemeye çalıştılar.

19 Aralık’tan, infazlardan, katliamlardan bildiğimiz o “raporlar” Akkise’de de aynı mantıkla hazırlandı. Suçlu halktı, devlet katletse de suçsuzdu! Müfettişler her zamanki gibi, askerin (kimi zaman da polisin) açıklamalarını esas almışlardı raporlarında. TV’ler her zamanki gibi hazır kıta devletin yanında saf tuttular. Başı sargılı üç beş asker görünüştü eşliğinde jandarma yetkilileri aynen şu açıklamayı yapıyordu:

“Vatandaşlar, genel asayiş uygulamasına karşı çıktılar. Tartışma da bu yüzden büyüdü. Tartışma sonucunda yaşanan kargaşada, kahvehane-dekiler ve çevredeki kişiler güvenlik görevlilerinin üzerine yürüdüler ve tartaklamaya başladılar. Taş ve sopayla yapılan bu saldırı sırasında askerlerimiz yaralandı.”

Devlet halka karşı yekvücut olmuştu. Halkı kurşunlatan Astsubay Ali Çalışkan’ın komutanı olan İl Jandarma Alay Komutanı olayı inceleyen ilçenin bayan hakimine şu ifadeyi veriyordu:

“Bu Akkiseliler çok şımarık, kimlik yoklamasında kimlik göstermemişler; Ali Çalışkan beni aradı, ben de destek al ve kimlik göstermeyen o iki kişiyi al getir, dedim”.

Halkı 25 dakika boyunca “şımarık” olduğu için kurşunladılar. Elbette mesele şımarıklıkları değildi. Akkise üzerinden bütün halka gözdağıydı. Hatırlanırsa o günlerde Ar-

mutlu katliamı ile de aynı mesaj veriliyordu tüm halka.

Kurşunlanan halk zinhar eline taş alıp kendini savunmaya bile kalkışmamalıydı. Koyun gibi askerin kendini kurşunlamasını beklemeliydi. Kutsal devlet değil miydi?! “Gözbebeğimiz milli ordu” değil miydi; ne yapsa yeriydi!

Onyıllardır her olayda karışımıza çıkan “devlet suç işlemmez” mantığı yine halkı suçlu gösteriyordu. Müfettiş raporları bu doğrultuda hazırlandı.

Söyle diyordu Akkise’de devletin tutanağı;

“Olayın jandarmanın saldırıya uğrayan personelini kurtarmak için silah kullanmak zorunda kalmasından kaynaklandığı, ateş açılmasının kişileri yaralamak veya zayılatmak amacıyla olmadığı, uyarı amaçlı, topluluğu dağıtmak ve kalabalıktan kurtarmak amacı taşıdığı anlaşılmıştır.”

Artık işin “yargı” ayağı kalmıştı. Oligarşi bir kez daha kendini, kendi adına halka gözdağı veren katilini akladı. Tıpkı Veli Küçük’leri, Susurlukçuları, yüzlerce infazcıyı, işkenceciyi akladıkları gibi.

Her şeyi halk yapmıştı, tüm suç halkındı. Ve Yaşadığımız Vatan’da Akkise olayı üzerine şöyle denilmişti o günlerde:

“Katliamcılık devlet politikası haline gelince tüm kurumlarını da buna göre şekillendiriyor. Asker, polis katleder, müfettişler, raporlar, mahkemeler aklar. Sonra katiller ‘elleri soğutulmadan’ işlerine devam eder. Bu adeta rutin hale gelmiştir.” (Sayı 105, 27 Ağustos 2001)

Tanıyorduk bu devleti. Binlerce olayda aynı yol ve yöntemlerle katilleri, onlarla birlikte kendilerini akladığına tanık olmuştuk. Onlarca yıllık deneyim, gerçekleri haykırma cüretimizle yazmıştık bunları.

İşte gerçek bugün ortada.

9 Yıllık Keyfiyet

Mardin’de, korucu olmayı reddeden Mehmet Zeki Özdemir’i döverek öldürdüğü, 9 yıl önce 13 yaşında olan oğlunu da yaraladığı iddiasıyla 32 korucu hakkında, dokuz yıl aradan sonra dava açılabilirdi.

Katillikleri, işkencecilikleri, hırsızlıkları ve uyuşturucu kaçakçılıkları tescilli korucular, “güvenlik görevlisi olmaları” nedeniyle 4483 sayılı Memurlar ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması Hakkındaki Kanun uyarınca, Ömerli Kaymakamlığı 9 yıl soruşturma izni vermedi. Ama korunan sadece korucular değildi. Çünkü, olayın içinde askerler de bulunuyordu. Ama soruşturma sonucunda onlara hiçbir dava açılmadığı gibi, katil koruculardan da bir teki bile tutuklanmadı. Çünkü “devletin güvenlik görevlileri”nin **cinayet işleme özgürlüğü** vardı. 4483 sayılı yasa ve mahkemeler de bunun için vardı zaten.

Sayı 1

21

1 Haziran 2003

1 Mayıs’a soruşturma

Ankara DGM, 1 Mayıs mitinginde “yasadışı sloganlar” atıldığı gerekçesiyle Tertip Komitesi hakkında dava açtı. İsmail Sağdıç, İsmail Kaygusuz, Galip Oral, Hasan Yıldırım, Nurettin Kılıçdoğan, Altan Ayaz, Ender Büyükcülha ve Kenan Alemdir haklarında açılan davada ifade verirken, KESK Ankara Şubeleri Dönem Sözcüsü İsmail Sağdıç yaptığı yazılı açıklamada, “bu soruşturmayı 1 Mayıs’ı yasadışı göstermeye çalışan saldırının bir devamı olarak algılıyoruz” dedi.

Sözü edilen ‘yasadışı sloganlardan’ biri F Tiplerine karşı atılan sloganlar, diğeri de Kürt halkının taleplerini dile getiren sloganlardı.

Oligarşi, bu iki konuda **hiçbir ses** duymak istemiyor. Öte yandan giderek kitlesellenen 1 Mayıs’ın önünü bu tür soruşturmalarla, baskılarla kesmeye çalışıyor. Emekçilere, devrimcilere savaş ilan eden iktidar Türkiye’yi böyle “demokratikleştiriyor”!

Manisa taktiği

“Münferitler”in sonu gelmiyor; İşkenceler, Dikmenler, Manisalar her yerde. Kimisi basına yansıyor, bir çoğu ise yansımıyor, yansıtılmıyor. “Münferit” masalı, onyıllardır sürüyor bu ülkede. Demireller’le literatürümüze giren bu kavram şimdi Avrupalıların ve dün “zulme karşı olduklarını” söyleyen iktidarın dilinde.

Manisa davasını hatırlayın. AB raporlarında, Avrupalıların dilinde, AKP’nin gündeminde... Sanki başka hiçbir işkence olayı yaşanmamış havası verilmeye çalışıldı.

Aynı şey Dikmen olayında yaşanıyor şimdi.

AB paralelinde yayın yapan gazeteler, AB’ye girişin önünde engel olarak gördükleri oligarşi içi kesimleri baskı altına almak için, örnekleri binlerce olan bir olayı alıp manşetine taşıyor. AB’ci yazarlar üzerine sayfalar dolusu yazılar yazıyor; “AB’ye girme yolunda Türkiye’ye yakışmadığı”nı anlatıp duruyor.

Manisalar’a, Dikmenler’e ilişkin yayınları okuyan, iktidarın açıklamalarını dinleyen ve Türkiye gerçeğinden bihaber olan birisi pekala şunu düşünebilir; bu olaylar hiç yaşanmıyordu, yaşanınca “büyük olay” oldu.

Hayır! Onlarca yıldır, binlerce kez yaşandı ve halen şurada burada yaşanmaya devam ediyor. Ama, Avrupa’nın, AB’cilerin, iktidarın derdi işkenceye son vermek olmanınca makyajlama, münferitleştirme devreye sokuluyor.

Demokrasibilik oyununun, AB’cilik sürecinin devamı böyle sağlanmak isteniyor. Bu konuda iktidar ve Avrupalılar hemfikirler. Hiçbir Avrupalı’nın çıkıp; “bunlar yıllardır yaşanıyordu ve hala yaşanıyor” dediğini duydunuz mu? Hayır onlar da “demokratikleşiyoruz” oyunundan memnun. Gerçekleri haykırmak, “AB’ciliğin” bütün sırmalarının dökülmesi, peşinden sürüklendikleri AKP’nin gerçek yüzünün görülmesi demektir.

Liselilere Karşı Devlet Seferber

Ankara’daki 1 Mayıs Mitin’ine katıldıkları için polis-okul idaresi işbirliği ile sorgulanan Dikmen’deki liselileri MİT’in de sorguladığı bizzat okul müdürü tarafından açıklandı.

CHP milletvekillerinin ziyareti sırasında konuşan okul müdürü Refik Demir, suçunu gizlemeye çalışırken,

“8 Mayıs’ta MİT’ten, 12 Mayıs’ta da Terörle Mücadele Şubesi’nden gelenlerin 1 Mayıs yürüyüşünde çekilmiş bazı fotoğrafları gösterdiklerini ve öğrencilerin tepisini istediklerini” söyledi. Müdür, ilgili müdür yardımcılarının öğrencilerin teşhisine yardımcı olduklarını da belirterek işbirlikçiliğini de gizlemedi.

Büyük devletin büyük güvenlik araştırması; gençlerimiz 1 Mayıs’a katılmış! Yasal bir 1 Mayıs mitingine katılmış liselilere karşı tüm devlet kurumları, başka konularda göstermedikleri, tam bir uyum içinde seferberlik halinde!

MİT’i, polisi, okul idaresi, daha kimbilir ortaya çıkmayan hangi kurumları, gençliğimizin en meşru hakkını kullanmış olmalarından büyük rahatsızlık duymuşlar. MİT’in yıllardır en önemli işi ilericilerin, devrimcilerin takibi, infazı olmuştur. Bakmayın yasal mevzuatlarında yazılanlara, ordusundan polisine kadar devletin bütün “güvenlik” kurumları gibi, o da en başta halkın hak ve özgürlüklerine düşmandır.

Polis-Okul İdaresi ABD’nin Avukatı

Gaziantep’te ABD karşıtı bir basın açıklamasına katılan,

üç ayrı lisede öğrenim gören S.Ö, Ö.D, T.A, B.D ve H.D. adlı lise öğrencileri okullarından atıldı. Ancak bununla da sınırlı değildi; ortaöğretimden uzaklaştırma “cezası” verilerek, artık hiçbir okula kayıt yaptıramamaları sağlandı.

Gerekçe, halkın sindirilmesinde hep başvurulan gerekçeydi; yasadışı örgüt propagandası!

Amerika’ya karşı çıkarsan yasadışı örgütün propaganda-sını yapıyorsun demektir. “Yaşasın Amerika” dersin, oligarşinin katliam ortaklığını desteklersen “akıllı-uslu” öğrenci oluyorsun.

Oligarşi gençliğin ‘akıllı-uslu’ olmasını istiyor. Gençliği anti-emperyalist sloganlarla alanlara çıktıkça, devletin tüm kurumları, nasıl yaparsanız da sindiririz diye oturup hesaplar yapıyor. Ve arkasından baskılar, gözaltılar, tutuklamalar ve polisin, MİT’in vazgeçilmez yardımcısı okul idarelerinin cezaları.

Aynı zamanda Adana DGM’de de yargılanan gençlerin mahkemeleri henüz bitmiş değil. Yani bütün yasadışı, hukuksuzluğu herkesçe bilinen DGM’ler dahi “suçlu” bulunmuş değil gençlerimizi. Ama okul idaresi için bunun önemi yok. Çünkü onlar “demokratikleşen Türkiye’nin” gereğini yapıyorlar. O Türkiye’de polis fezlekeleri ne derse o geçerlidir.

Ne diyor Gaziantep Emni-

yet Müdürü Ali Kalkan; "Adana DGM'de yargılanıyorlar... Daha önce de siyasi faaliyete katıldığını tespit ettiğimiz beş öğrenci hakkında İl Milli Eğitim Müdür-lüğü'nü uyardık."

"İyi ama bakın onlar DGM'de yargılanıyor" diyor polis; işi gücü bırakmış liseli takibinde. Mahkeme sonucunun ne olacağı önemli değil, "DGM'lik oldu" ya yeterli!

Düzenin 'İç Tehdit' Değerlendirmesi: BÜTÜN HALK

Binlerce kez kanıtlanan gerçek bir kez de Diyarbakır Anadolu Lisesi'nde yaşanan bir olayla teyid edilmiş oldu. 20 Mart'ta lisenin 2. sınıflarına "iç tehditler" başlıklı konu anlatılırken, örnek olarak Bergama köylülerinin emperyalist tekele karşı verdiği mücadele seçildi. Elbette "kötü örnek" olarak anlatıldı. Bu mücadeleye önderlik edenlerin dış güçlerle bağlantılı olduğu imajı veren sunumlar yapıldı ve aynı konudaki sinevizyon gösteriminde Bergama halkına destek veren yasal kurumlar, sendikalar, konfederasyonlar, mimar odalarının da adı anılarak "yasadışı" havası veril-meye çalışıldı.

Oligarşinin bitmeyen yalanıdır; "iç tehditler".

Amerikancı iktidarlarca, işbirlikçi Genelkurmayca yönetilen bir ülke için en büyük tehlikenin içiyle, dışıyla ülkeyi yönetenler olduğu gerçeğinin, ihanet-

lerinin üzerini örtmek için baş-vurdıkları bu demagojinin tıpkı "terör" demagojisi gibi hiçbir sı-nının yoktur. Devrimcilerden, en küçük hak ve özgürlük mücadelesi için sokaklara dökülen emekçilere kadar herkes bu dü-zen için "tehdittir". Bergama köylüleri de emperyalist tekele karşı verdikleri onurlu mücadele ile ne kadar büyük bir tehdit ol-duklarını yeterince ispatladılar.

İktidarlar kendi mahkeme kararlarını hiçe sayarak, a-len, yüzüstü emperyalist tekellerin saflarından halka saldırdılar. Saldıranlar emperyalistlerle işbirliği aleni olanlar değildi sadece; "ulusallık" demagojisini elden bırakmayanlar da, Alman emperyalistlerine karşı çıkıyormuş gibi davranarak emperyalist tekel Euro-gold'un (Normandy) yanında yer aldılar. Bergama halkı vatan haini ilan edildi.

Nazım Hikmet de aynı mantıkla vatan haini ilan edilmemiş miydi? En büyük vatanseverler on yıllardır "vatan haini" ilan edilmiyor muydu bu ülkede?

Kendisi ABD'ye karşı uşak, IMF'nin hizmetkari haline gelmiş iktidarın hazırladığı eğitim müfredatı Bergamalılar'dan intikam alırken, öte yandan gençliğimize şu mesajı veriyor;

Sakin emperyalistlere karşı mücadele etmeyin, ederseniz karşınızda bizi bulursunuz, "iç tehditler" sınıfına girer, sonra soluğu F tiplerinde alırsınız.

Oligarşi gençlerimizi hatırlanacağı gibi, "terör" konusunda da böyle "bilinçlendiriyordu"; ortaokul çağındaki çocuklarına devrimcilerin parçalanmış cesetlerinin görüntülerini izlettirerek "devrimci olursanız böyle yaparız" diyordu. Aynı mantık şimdi, "toprağınızı korursanız, hak ararsanız, emperyalist tekellere hizmet etmemizin önüne taş koyarsanız; böyle yaparız" diyor. Sonra gelsin "demokratikleşme" masalları!

Devrimci Basından Baskıları Protesto

Devrimci basına yönelik baskılar, tutuklamalar İstanbul, Ankara, Adana ve İzmir'de yapılan eylemlerle protesto edildi.

Adana'da Dayanışma-Der tarafından yapılan eylemde, dergimizin Adana muhabiri Erhan Bingöl'ün keyfi şekilde tutuklanması protesto edildi ve Kürkçüler Hapishanesi'nde yaşanan saldırılara dikkat çekildi. Hapishane idaresinin saldırısı sonucu Vatan Orak isimli tutsağın yaralandığı belirtilen açıklamada, tecrit ve devrimci basına yönelik baskı protesto edildi.

24 Mayıs'ta Adana'da yapılan bir başka eylemde de, aralarında dergimizin ve sosyalist basın emekçilerinin bulunduğu 50 kişi, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tutuklu Gazetecilere Özgürlük" ve "Özgür Basın Susturulamaz" dövizleri açarak eylem yaptı.

Aynı gün Bursa, Ankara ve İzmir'de de devrimci basına yönelik baskıları protesto eylemleri vardı. Her iki eylemde dergimizin yanısıra, bir çok sosyalist basın emekçisi katıldı. Eylemlerde tut-sak gazetecilerin serbest bırakılması istendi.

27 Mayıs günü İstanbul'da ise suç duyurusu vardı. Dergimizin

de araların-da bulundu-ğu devrimci basın emekçileri İstanbul Adliyesi'ne, "iftirada bulundukları, suç uydurarak resmi mercileri aldattıkları, görevlerini kötüye kullandıkları, basın özgürlüğü ve haber alma hakkını engelledikleri" gerekçesiyle İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü hakkında suç duyurusunda bulundular.

Sayı 1

23

1 Haziran 2003

Adalet Bakanı Çiçek Demokratikleşmenin Zihniyetini Anlatıyor

Katliamcılığını unutturmaya çalışan, hapishanelerden çıkan ölümlerin sorumlusu değilmiş gibi davranan Adalet Bakanı Cemil Çiçek, bugünlerde Avrupalıların "sevgili hukukçu, demokrat bakanı" oldu.

"Aslanlar gibi" AB yasalarını, "demokratikleşmeyi" savunan Cemil Çiçek, diğer AKP'li kadrolardan farklı olarak, aynı zamanda oligarşi içindeki çeşitli kesimlere en yakın, Susurlukçuluğunu itiraf etmiş bir politikacı. Kimilerince "olumlu" özellik olarak ifade edilen oligarşinin bütün kesimlerine şu veya bu oranda yakın oluşu sayesinde, devlet kafasını en iyi yansıtanların da başında geliyor.

"AB'ye uyum yasaları" oyununun 6. perdesindeki tartışmalarda, Terörle Mücadele Yasası'nın 8. Maddesi'nin kaldırılmasına karşı çıkanlara, özellikle orduya dönüp ne diyor bakın;

"TCK 312. Madde bu işe yeter!"

"Bu iş" dediği malum; "terörle mücadele" adını verdikleri halkın hak ve özgürlük kavgasına karşı mücadele!

Merak etmeyin diyor Çiçek; biz makyaj yapıyoruz, halkı aldatıyoruz, aslında değişen hiçbir şey olmayacak. Onyıllardır "demokratikleşme" adına yapılan bütün değişiklikler bu mantıkla yapıldı. Gelenek sürüyor. "AB için değil, halkımız için" yalanları "kör gözlerle" dahi sokuluyor.

Bütün 'demokratikleşme' manevralarının altında **bu kafa** var. Baskıyı, zulmü azaltmıyor. Yeni kılıflara sokuyor ve demokrasicilik oyununa bu "değişikliklerle" kan veriyor. Zulme kılıf geçiremez; TMY, tüm sonuçlarıyla birlikte kaldırılmalıdır.

Bu manevralara Avrupa'nın karşı olduğu sanılmasın. Onlar da gerçeğin sadece perdelenmesini, makyajlanmasını istiyor. Çünkü kendileri böyle yapıyorlar. Onları ilgilendiren Türkiye halkının düşünce özgürlüğü değil, kendi çıkarları. O çıkarlar ise devrimci örgütlenmelerin susturulması, yok edilmesinde yatıyor.

Bunun için F tiplerine destek veriyorlar. Ve bunun için

Avrupalılar, AB'nin açık desteğini gördükten sonra F tiplerini ağızlarına almaz oldular. İktidar ikiye bölünmüş, bu açık. Kendine demokrat, ilerici diyen Avrupalıların F tipleri karşısındaki tavırları da, düşünce özgürlüğünü, örgütlenme hakkını ne kadar savunduklarını yeterince anlatmıyor mu? Onlar da tıpkı oligarşi gibi, Avrupa gibi; *"sadece bizim gibi düşünenler düşünmeye devam edebilir ve sadece bizim onay verdiklerimiz örgütlenbilir"* diyorlar.

Bugün "kaldırılсын" diye herkesin hemfikir olduğu 8. Madde dahil, **TMY'nin tümünden kaldırılmasını dile getiren** ve bunun da dahil olduğu, tümü demokratik içerikli talepleri için **ölüme yatan** devrimci tutsaklar direnmeye, ölmeye devam ediyor. Düşüncenin yokedilmesi, işkenceli ölümlerle muhaliflerin susturulması için yapıldığı artık herkesçe kabul gören F tiplerine karşı mücadele etmeyenler, dün bu taleplere de sahip çıkmamışlardı. İktidar açısından ise söylenecek söz bellidir; halk, devrimciler istediğinde baskı, katliamla cevap verirler, Avrupa istediğinde "olur efendim" derler. Bu onların temel politikasıdır.

Özallar'dan Çiçekler'e Değişmeyen Manevralar

Özal iktidarında "büyük demokratikleşme hamlesi" olarak kaldırılan TCK'nın 141 ve 142. maddelerini hatırlayın. Komünizm propagandası suç olmaktan çıkartılmıştı, bu maddeler kaldırılınca. Uyardık, "yalan" dedik. Bu maddelerin yerine çıkarılan Terörle Mücadele Yasası'nın bütün maddelerinin tüm halkı terörist gördüğünü anlatmaya çalıştık. O gün bizim anlattıklarımızı, birkaç yıl sonra herkes söylemeye başladı. Ama o gün için oyun oynanmış, "demokratikleşme" masallarına inananlar da çıkmıştı.

Bugün aynı oyun TMY'nin 8. maddesi vesilesiyle oynanıyor. Ve aynı kafa, uzun tahlillere gerek bırakmayacak açıklıkta konuşuyor:

"TCK 312. Madde bu işe yeter!"

Siz buna TCK'nın 169. maddesini de ekleyin. Çünkü 8. maddede tarif edilen "propaganda" suçlaması nedeniyle daha yaygın olarak, sola, devrimci güçlere karşı 169. Madde kullanılıyor. Yani "terör örgütüne yardım yataklık" diye kısaca tanımlanan 169. Madde, ister yayın yoluyla, ister örgütlü bir devrimciye ekmek vererek... fark etmiyor. F tiplerini eleştiren bütün kişi ve kurumlar bu maddeye göre yargılandı ve kimisi cezalar aldı.

Çiçek'i, çok iyi bildiği devlet zihniyeti konuşturuyor: Merak etmeyin baskı, yasak sürecek, biz sadece kılıfına sokuyoruz!

Sayı 1

24

1 Haziran 2003

Bu kafayı kılıf örtemez!

İŞGAL YÖNETİMİ “İŞBİRLİKÇİ” BEĞENEMİYOR!

ABD, Irak'ı işgal etti ama teslim alamadı. Haftalardır şu veya bu biçimde bir merkezi yönetim oluşturamaması, bunun en iyi göstergelerinden biri.

Eğer Irak'lılar, Amerika'yı, dünyaya propaganda-sını yaptıkları gibi alkışlarla, çiçeklerle karşılasaydı, mesele yoktu. Ama öyle olmadı.

Amerika, başından bu yana “Irak yönetimi” konusunda defalarca görüş değiştirdi.

Henüz işgal tamamlanmadan önce, Irak'ı Amerikalı generalin yöneteceği açıklanmıştı, generalin ismi cismi bile belliydi. Ama özellikle Şiiler'in bu konudaki açık muhalefeti, askeri bir yönetimi kabul etmeyecekleri yönündeki tavırları üzerine, bir “sivil” atandı Irak sömürge valiliğine. O da olmadı, çünkü silahlı direniş sürüyordu Irak'ta. Bu kez eski bir “terörle mücadele uzmanı” atandı.

Hükümet kurma ise, belirsizliğini koruyor. Irak'a saldırı hazırlıkları sırasında, “Irak'lı muhalifler” ABD'nin gözetiminde kah Londra'da, kah Kuzey Irak'ta sık sık toplantılar yapıyorlar ve “yeni Irak hükümetinin hazır olduğunu” açıklıyorlardı.

Ama Irak'taki dinamikler ve çelişkiler, buna da izin vermedi. “Irak'lı muhalifler”in en tanınmış ve “Başbakan adayı” Ahmet Çelebi'yle ABD arasında çelişkiler çıktı.

Yeni Irak hükümeti, ABD'nin açıklamalarına göre, iki hafta içinde kurulacaktı.

Haftalar haftaları kovaladı.

ABD, terörle mücadele uzmanını sömürge valiliğine atadıktan sonra “yönetimi Iraklılar'a bırakamayız” açıklaması yaptı. Buna karşı Irak'ta ve dünyada tepkiler gösterilmesi üzerine, bu kez “Temmuz'a kadar bırakamayız” dediler...

Kısacası; ne alkışlayan bir halk, ne “ideal” işbirlikçiler bulamayan ABD, bir işgalci olarak adeta açıkta kalmış durumda.

Ne, silahlı direniş kararı almayarak geri bir tutum takınan Şiiler, ne en iyi işbirlikçi olarak Irak'a saldırının meşrulaştırılmasının baş aktörü Çelebi, işgalcinin ihtiyaçlarını karşılamıyor.

Korkuyor çünkü Amerika.

Her an Irak'ta direnişin boyutlanmasından, kitleleşmesinden korkuyor.

İşgalcilerin “silahsızlandırma” kararı

Amerika, bu korkusuyla Irak'ta milisleri, çeşitli örgütlenmeleri ve halkı silahsızlandırma kararı aldı.

Irak halkı silahlı bir halk. Saddam yönetimi, saldırı öncesi halka silah dağıttı. Bunun dışında, islamcı kesimlerin kendi silahlı örgütlenmeleri var. Şu veya bu biçimde halkın elinde bulunan silahların ABD'ye dönmesi ihtimali, işgalciler için bir kabus gibi.

Bu kabustan kurtulmak için, geçen hafta işgal yönetimi, silahsızlandırma kararı aldı.

Şiiler, bu karara karşı çıkmakla birlikte, kesin olarak nasıl bir tavır alacaklarını henüz açıklamadılar.

En güvenilir müttefik Kürt milliyetçiliği

İşgal yönetiminin “silahsızlandırma” kararının tek istisnası, Kürt milliyetçi örgütler olacak.

ABD tarafından yapılan açıklamada aynen şöyle deniyordu:

“2 hafta içinde milislerin silahlarını teslim etmesi için süre tanınacak. Bundan sonra, silah taşıma ruhsata bağlanacak. Musul ve Kerkük'teki peşmergelerin bazı ağır silahlarını ve top, havan ve el bombası fırlatıcılarını ellerinde tutmaya devam edecek. Peşmerge-ler farklı, onlar koalisyon güçleriyle birlikte savaş-tılar. Kürt peşmergeleri, Kuzey Irak'taki ABD kuvvet-leri adına Türkiye ve İran sınırlarında güvenlik gücü olarak görev yapıyor.”

“Özgür Kürdistan'ın peşmergelerinin ne işe yaradığını ABD generali anlatıyor. Şu anda ABD bir tek onlara “tam güveniyor”!

Öyle ki, ABD “stratejik müttefiki” Türkiye'ye karşı bile onları diyor. Kürt peşmergeleri, Kuzey Irak'taki ABD kuvvetleri adına Türkiye ve İran sınırlarında güvenlik gücü olarak görevlendiriliyor.

Kürt milliyetçiliği hala sorgulamayacak mı, Kürt halkının dostları hala sorgulamayacak mı?

Ama şu da gerçek; sadece “Kürt milliyetçiliğinin işbirlikçiliği” işgalcinin Irak'ı tam denetimi altına almasına yetmiyor.

İşgalciyi kimse halkın öfkesi karşısında koruyamaz.

Geçen hafta boyunca Irak'ın çeşitli bölgelerinde, ABD askeri güçlerine karşı yapılan saldırılarda, 10'a yakın Amerikan askeri öldü. Eylemler üstlenilmese de, çeşitli güçlerin işgale karşı silahlı direnişinin sürdüğünü gösteriyor.

Sayı 1

25

1 Haziran 2003

15-16 Haziran; Nostalji Değil, Güncel Görev!

15 Haziran sabahı İstanbul, Kocaeli, Ankara ve İzmir'in caddeleri binlerce işçinin öfkeli, sert, kararlı adımlarıyla sarsılıyordu.

İşçiler o günün akşamında, 16 Haziran için Taksim'de birleşme kararı aldılar. Ertesi gün, herkes bulunduğu yerden Taksim'e yürüyecekti.

16 Haziran sabahı İstanbul ve çevresindeki tüm caddelerden nehirler gibi işçiler akıyordu. Nehirler denize, işçiler Taksim'e kavuşacaktı.

Kocaeli, Gebze, Kartal, Levent, Şişli, Bakırköy, Topkapı, Gaziosmanpaşa, Eyüp, Silahtar'daki fabrikalardan çıkan işçiler Taksim'e doğru yürüyüşe geçtiler.

Taksim'e giden tüm yollar asker ve polis barikatlarıyla kesildi. Barikatların bir kısmı, çatışmasız aşıldı, ama iktidar kesin emir vermişti. Bir çok barikatta çatışma çıktı. İşçiler, taşlarla, sopalarla, yumruklarıyla ve öfkeleriyle yürüdüler barikatların üzerine.

Çatışmalar sonunda üç işçi ve bir polis öldü.

Çatışmalar sürerken, işçilerin direnişine gelecek destekleri önlemek için vapur seferleri iptal edildi, köprüler geçişi kapatıldı.

Ama iki günde işçilerin kararlılığını herkes görmüştü. O kadar ki, işçilerin bu militan, kararlı, kitlesel direnişinden ürken DİSK yöneticilerinin, radyolardan direnişi bitirmek için yaptığı çağrılarının bile etkisi olmadı.

İktidar yasayı geri çekmek zorunda kaldı. İşçiler, haklarına, sendikalarına sahip çıkarak, işçi sınıfının mücadelesi ve örgütlenmesi üzerinde oynamak istenen oyunu bozdu.

Kölelik yasası karşısında yapılamayan ve yapılması gerekendir 15-16 Haziran.

Biliyoruz ki, başta DİSK yöneticileri olmak üzere, hemen tüm sendikacılar bir kaç gün sonra, 15-16 Haziran İşçi Direnişi'ni anıp, o direnişe övgüler dizecekler.

Sahtekarlık!

Yaptıklarının adı, tek kelimeyle bu olacak.

Çünkü şimdi, 15-16 Haziranları **anmak** değil, **yeniden yaratmak** zamanı.

Çünkü şimdi, o günkü kat be kat aşan bir saldırı sözkonusu.

O gün; hedefte sadece DİSK vardı. Şimdi tüm sendikalar var. İşçilerin tüm örgütlülükleri, mücadeleleri var. Buna rağmen, bırakın 15-16 Haziran gibi bir direnişi, bir direniş yoktur.

Söz, karar, uygulama işçilerde

15-16 Haziran'ı, işçi sınıfı tarihimizdeki en güçlü direnişleri yaratan sendikalar değil, işçilerin söz, karar hakkını bizzat kullanmalarıdır. 15-16 Haziran Direnişi'nde Türk-İş yoktur; çünkü Türk-İş, 15-16 Haziran'a neden olan saldırının ortaklarından biridir. DİSK yönetimi de direnişin o boyutlarını ne öngörmüş, ne istemiştir. Gelişmeleri kısaca hatırlayalım:

1967 Şubatı'nda kurulan DİSK, kısa sürede önemli bir gelişme katetmiş, işçiler için bir umut olmuştu. DİSK'in önü kesilmeliydi.

Sendikaların Türkiye çapında faaliyeti için işkolunda çalışan sigortalı işçilerin en az üçte birini üye yapmasını zorunlu hale getiren tasarı Meclis Çalışma Komisyonu'ndan hızla geçirildi. Hedef DİSK'ti; saldırının gizlisi saklısı da yoktu. Çalışma Bakanı Seyfi Öztürk "yakında DİSK'in canına ot tıkanacak" diye ilan etti.

274 ve 275 sayılı kanunlardaki değişiklik girişimi karşısında DİSK yaygın bir kampanya yürüttü. Ama kampanya, yasanın meclise getirilmesini engelleyemedi. Hükümetle "diyalog"lar da sonuç vermedi.

DİSK'liler, bu gelişmeler üzerine, 14 Haziran'da Lastik-İş sendikasında toplanarak, 15 Haziran'da işyerlerinden çıkarak yürüyüşlerle yasayı protesto etme kararı aldılar.

Bu karar, esas olarak DİSK üst yönetiminde değil, fabrikalarda alındı. **15-16 Haziran'ın ayırdedici yanlarından biri** budur. Bir çok fabrikada toplantılar yapıp eylem kararları alınmış ve 14 Haziran'da DİSK yöneticilerinin de katıldığı toplantıya tabanda alınan bu kararlar damgasını vurmuştur. 14 Haziran toplantısında sadece yöneticiler değil, tüm işkollarından işçiler vardır. DİSK yönetimi fazla taraftar olmamakla birlikte, bu kararın çıkmasını da engelleyememiştir.

Dönemin Başbakanı Demirel, 15-16 Haziran direnişini "**ayaklanma**" olarak adlandırmıştır. Nedeni, tabandan gelen bir iradeyle, işçilerin kendilerinin karar alması ve kararlarını, en kararlı ve militan tarzda uygulamalarıdır. Polis, asker barikatları karşısında taleplerinden vazgeçmemişlerdir.

Direniş kararı, esas olarak fabrikalarda, işyerlerinde doğduğu için,

direnış, sadece DİSK üyesi işçilerle de sınırlı kalmamış ve sendikacı, sendikasız, Türk-İş üyesi tüm işçileri kucaklamıştır.

İşçi sınıfının ruhunu ve bilincini de öldürmek istediler!

Kölelik Yasası aslında bir sonuç. Son beş yıl, hak gasplarıyla doludur ve tek bir ciddi genel direniş örgütlenememiştir. Ne sendikalar örgütlemiş, ne de tabandan böyle bir irade oluşmuştur.

On yıldır, iktidarın, patronların "sendikasızlaştırma" baskılarına, tasfiyeciliğine karşı işçiler Türkiye'nin hemen her yerinde direndiler. En azından 90'dan bu yana binlerce irili ufaklı işyerinde, onbinlerce işçi, sendikalaşmaya çalıştı, bunun için işten atıldılar. Sendikalaşmaya çalıştıkları için işten atılan, gözaltına alınıp işkenceden geçirilen, tutuklanan işçilere sahip çıkmadı sendikalar. Aylar süren direnişler, kendi başlarına bırakılarak yenilmeye mahkum edildiler.

Konfederasyonların işbirlikçi yüzünü, ihanetini açığa vuran da tam bu noktaydı. Burjuvazi daha da çüretlendi.

Düzenle bütünleşmiş sendikacılık, işçiyi, beklemeye, kendinden başkasını düşünmemeye yönlendirdi; apolitikleştirdi, duyarsızlaştırdı. Çaresizlik içine soktu. Böyle böyle, işçi sınıfının mücadelecisi, direnişçi dinamiklerini öldürdüler. İşçilere yaptıkları en büyük kötülük, en büyük ihanet buydu.

"Ya Ekmek Ya Kan"!

Bugün ülkemizde hakim kılınan sendikal mücadeleye bakalım: Konfederasyon başkanları, hükümetle görüşürler. Patronlarla görüşürler. Sorunlar çözülmez, yine görüşürler. Talepleri elde etmek, hak gasplarını önlemek için işçiyi harekete geçirmezler. Direniş örgütlemezler, düşünmezler bile. Artık herşeyin bitmesine yakın noktada, sonuç almayacağı baştan belli bir iki miting... tamam!

Bu sendikal mücadele değil. Bu "ekonomik-demokratik mücadele" de değil.

Bu işbirlikçi sendikacılıktır. Misyonları direniş örgütlemek değil, direnişleri önlemektir.

Devrimciler, yıllarca bu sendikacıları "ücret sendikacılığı" yapmakla eleştirdiler. Ekmek mücadelesini, demokrasi mücadelesinden koparmakla eleştirdiler. Gelinek noktada, artık bunları **ücret sendikacılığı**

bile değildir.

Ücret sendikacılığı bile belli bir mücadele, direniş, militanlık gerektirir. Sendikalar dışı dış mücadeleler içinde oluşturulmuş örgütlenmelerdir.

İlk işçi hareketleri, 1800'lerin başlarındadır. İngiltere'de işsizliğe, yoksulluğa karşı 1815'de yapılan ilk işçi gösterilerinde işçiler "Ya Ekmek Ya Kan" yazılı pankartlar taşıyordu. Ekmeğini kazanmak için gerekirse kan da dökmek zorundaydı işçiler. Bu kararlılığa, cürete sahip olamazlarsa, aç bırakılacakları keşindi. 1820'li yıllarda işçi hareketleri kanla bastırıldı. Sendikalar işte bu dönemin ürünüdür.

İşçileri boğan ekonomizm çemberi

Sonra burjuvazi tecrübeler kazandı. Sendikacılar içinde işbirlikçilerini yarattı. İşbirlikçi sendikacılığın ilk işi işçileri "ücret sendikacılığı" çemberine sokmak oldu.

İşçi sınıfı mücadelesinin önderlerinden ve teorisyenlerinden Engels, 1879'da bir yazısında şöyle diyordu: "İngiliz İşçi hareketi bugün ve bir dizi yıldan beri ümitsizce ücret ve iş zamanının kısaltılması için grevler **dar çemberi içinde** dönüp duruyor; hem de propaganda ve örgütlenmenin geçici çaresi ve aracı olarak değil de tersine hedef olarak."

İşte bu çember içinde boğuldu ülkemizdeki sendikal mücadele de.

Özellikle 1980'den bugüne; işçiler ülkede olan biten herşeyden koparıldılar. Ne 12 Eylül Anayasası, ne Kürt sorunu, ne infazlar, işkenceler, ne F tipleri, hiç birşey ilgilendirmede bu sendikacılığı. Kızılay'a yüzbinleri yığabilirken o meydanlarda, ücret dışında tek talebi gündeme getirmedi. Getirenleri de engellemeye çalıştılar. Bunların dışında, işçi hakları için mücadele etseler, gene neyseydi. Onu da yapmadılar.

Sayı 1

27

1 Haziran 2003

Grev yasakları, sendikal örgütlenmeye getirilen kısıtlamalar, hiçbirine karşı ciddi bir mücadele örgütlenmediler.

En başta işçinin ekmeğini küçülteceği belli olan IMF'ye karşı göstermelik açıklama ve mitinglerin ötesine geçmediler.

Sendikal özgürlükler, kağıt üzerinde 1900'den daha ileri; ya gerçek durum?

Ölkemizde ilk işçi örgütlenmesi, 1890'lı yıllarda kuruldu. Adı Osmanlı Amele Cemiyeti'ydi. **İllegal** olarak kurulmuştu. Çünkü sendika yasaktı.

1908'de "Meşrutiyet ilanı" diye anılan dönemde, kısmi bazı özgürlükler elde edildi. İşçiler bu ortamda haklarını elde etmek için bir kaç eylem yapınca, Osmanlı yönetimi acilen bir kanun çıkararak, **grev hakkına sınırlamalar** getirir. Kamu hizmetlerinde çalışan işçilerin sendika kurmaları yasaklanır. Yani, **memurların örgütlenme yasağı** ta o zamanlara uzanır. (On yıllar sonra, 1990'ların Türkiye'sinde büyük bedeller ödenerek kazanıldı bu hak. Ama iktidar şimdi gündemindeki **Kamu personel reformu**'yla memurların sendika hakkını fiilen ortadan kaldırıp 1900'lerin başlarına döndürmeyi hedefliyor. KESK de, DİSK'in, Türk-İş'in kölelik yasası karşısında sergilediğine benzer bir atalet sergiliyor.)

1910'larda çıkarılan bir başka kanunla da, o dönem doğrudan sömürgeci devletlerin işlettiği demiryolları, tramvay, rejî işyerleri ve limanlarda grev yasaklanır. Benzerliklere dikkatinizi çekeriz; 1980'li yıllarda önce "Serbest Bölgeler" adı altında, emperyalist şirketlerin çalıştığı yerlerde sendikalar ve grevler ortadan kaldırıldı. Bugün "millî güvenlik" veya "uluslararası anlaşmalar" gereği, bir çok sektör grev dışı bırakıldı. Kölelik Yasası, örgütsüzleştirmeyi en uç noktaya taşıyarak, adeta tüm sendikal mücadeleyi tasfiye ediyor.

DİSK, Türk-İş, sadece işçilerin haklarını savunmakla kalmıyor, kendi varlıklarını bile savunmuyorlar. Çünkü yasa, işçilerin mücadelesiyle birlikte, onları da yoketmeyi hedefliyor.

Ne denilerek çıkılmıştı yola?

DİSK kurucularının Türk-İş'e yönelik üç temel eleştirisi vardı:

- Türk-İş işçi örgütü olmaktan çıkmıştır.
- Türk-İş Amerikan yardımlarına dayanmaktadır.
- Türk-İş partilerüstü politika yapmaktadır.

Bu gerekçelerle Türk-İş'ten ayrılan DİSK, tüzünde şöyle diyordu:

"Emekçilerin tüm haklarını alabilmesi demokratik haklarını kullanarak, **siyasi mücadele** de yapmaları

gerekir. Bu mücadele, işçi sınıfının varlığını tam bilincine kavuşturarak, insanın insanı sömürmesi esasına karşı bir amaç güder."

Gelinen noktada, DİSK de Türk-İşleşmiştir. Gerçekte, bugün ayrı olmalarının hemen hiç bir nedeni kalmamıştır.

Türk-İş'in "**Amerikan yardımlarına**" dayanmakla suçlayan DİSK, "**Avrupa yardımlarına**" dayanmakta mahzur görmemektedir.

Mesele sadece "**para**" almakta değil tabii. Amerikancı, Avrupalı sendikacılık hakim kılınmıştır bu "akçalı" ilişkilerle. "**Partilerüstü**", "**Çağdaş**" **Sendikacılıktan, MGK sendikacılığına** gelinmiştir.

Türk-İş'in 1966'da toplanan 6. Genel Kurulu'nda, Türk-İş'in tüm siyasetini belirleyecek bir karar alındı. Genel Kurul, Türkiye sendikacılığı için "en uygun politika"nın "**Partilerüstü sendikacılık**" olduğuna karar verdi.

Kuruluşu Amerikan sendikaları tarafından finanse edilen, yöneticileri Amerika'da eğitilen Türk-İş, Amerikan sendikacılığının temel ilkelerinden biri olan "partilerüstü" sendikacılık ilkesini de politika haline getirerek, her anlamda Amerikancı bir sendika oldu.

İlerici, devrimci, demokrat işçilerin, haklı olarak Türk-İş'e en önemli muhalefet noktalarından biri de buydu.

DİSK, bunun karşısında "**sınıf ve kitle sendikacılığı**"nı savunacaktı. Uzun bir dönem, pratikte çoğu kez buna sadık kalmasalar da bu kavram kullanıldı. Ta ki 12 Eylül'e kadar.

12 Eylül'den sonra DİSK yeniden açıldığında, artık iyice sağa kaymıştı. Ocak 1992'de toplanan DİSK 8. Genel Kurulu'nda "yeni açılımlar" yapma adına, "sınıf ve kitle sendikacılığı ilkesi" terkedilerek, yerine "**Çağdaş Sendikacılık**" ilkesi kabul edildi. DİSK'in "**çağdaş sendikacılığı**", sonraki yılların açıkça göstereceği gibi, esasında Türk-İş sendikacılığıydı. Pratik olarak Amerikan sendikacılığı yapıyor, beyinler de **Avrupacılığı** savunuyor.

Amerikancılık da, Avrupacılık da, sonuçta işçi sınıfını bataklığa götüren aynı yoldur.

1952'de Türk-İş, 1967'de de DİSK kuruldu. 40-50 yıllık sendikaların işçi sınıfını, sendikal mücadeleyi getirdiği noktaya bakın.

Düzen partileri arasındaki her türlü kavganın aleti oldular. MGK'nın şeriat, bölücülük, terör diye geliştirdiği tüm politikaların destekçisi oldular. MGK sendikacılığını şöyle tanımlamıştı daha önce. "**Devlet ya da sarı sendikacılıktan çok daha ileri düzeyde, doğrudan ve açıktan işçi sınıfının düşmanlarıyla işbirliği**"...

İşte bu işbirliği içinde, bu büyük ihanet gerçekleşti. İşte bu yüzden, onların 15-16 Haziran'ı anmaya hakları yoktur.

İşgal, Avrupa Desteğiyle Yasallaştı!

Amerikan-İngiliz işgali, Almanya, Fransa ve Rusya'nın onayı ile BM'de yasallık kazandı. Artık tüm ülkeler BM yasallığı altında işgal edilebilir...

BM'ye göre; sömürgecilik yasal, Amerikan İmparatorluğu meşru, "teröre karşı savaş" yalanıyla halkları katletmek doğal!...

Avrupa'dan demokrasi bekleyen, onların icazetiyle "savaş karşıtlığı" yapanlar; işgal-lere karşıysanız, Avrupa'yı da karşınıza al-mak zorundasınız!

Amerika'nın BM'den isteği karar Güvenlik Konseyi'nde Fransa, Almanya ve Rusya'nın onayı ile çıktı. "Irak'a petrol ambargosunun kaldırılmasını" ve kimi detayları öngören kararın anlamı açıktır; **Irak işgali BM tarafından meşru görülmüş, onaylanmış ve tüm emperyalistler nezdinde yasallık kazanmıştır.** Halklar nezdinde böyle bir yasallığın, meşruluğun hiçbir anlamı olmadığı için bu kısma girmiyoruz!

Halkların ne dediğine, mücadelelerine sırtını dönüp, "uluslararası kurumlar"ın meşruiyetine sırtını dayayanlar sevinebilirler; artık "BM ölüyor mu" diye telaşlanmalarına gerek yok. Amerika şimdilik BM'nin yaşamasına karar vermiş oldu böylece. (Çelişkiler, çatışmalar sürecektir elbette.) Avrupa bu durumdan çok memnun.

Irak'taki varlığını böylece kabul ettirip yasal-laştıran Amerika ile yeni sorunlar yaşamak istemediğini belirten Fransa Başbakanı Jean-Pierre Raffarin, Avrupa'nın görüşünü de yansıtır:

"BM geri dönüyor ve artık kurumun Irak kri-zindeki gereken yerini almasını sağlamalıyız."

Biz Türkçesini söyleyelim: **artık işgalin orta-ğıyız, hep birlikte Irak'ı yağmalayıp, sonra sıra-dakine bakacağız!**

Bu noktada Fransa'nın, "harekatın başarılı olması yasallık kazandırmaz" gibi çıkışları sa-dece aşıkara hale gelen gerçek yüzlerini gizle-mek içindir.

Nedir gerçek yüzleri?

Avrupa, Irak pazarından pay alabilmek için Amerika'nın, işgalini meşrulaştırmıştır. Bu karar aynı zamanda, bundan sonra Amerika'nın iste-diği ülkeyi (Avrupa'ya biraz pay vererek de ol-sa) işgal etmesini BM'nin yasallığına dayandırarak yapabilmesi demektir. Irak işgali gibi, bütün

dünyanın hukuksuzluğunu meydanlarda haykır-dığı bir işgal meşrulaştırılıyorsa, hiçbir ülkenin Amerika'ya karşı güvenliğinin olmadığı bir kez daha ortaya çıkmış demektir.

İmparatorluk dediğimiz de bu değil mi; aske-ri, ekonomik gücün varsa kimseyi dinlemez iş-gal edersin, katledersin. Bütün dünyayı pazar alanlarına çevirmek, bütün dünyanın kaynakla-rını tekellerine akıtmak için her türlü hukuksuz-luğu yapabilirsin.

Ve yeniden bir kez daha tescillenen bir başka gerçek; **Amerika karşısında durabilecek tek güç halkların gücüdür.**

Fransa, Almanya, güya Irak'a saldırıya "şid-detle" karşı çıkıyorlardı. Sadece ülkemizdeki değil, tüm dünyadaki reformist sol da, onların destek ve icazeti ile, onlara sırtını dayayarak ey-lemeler yaptılar. Avrupa bu eylemleri Amerika'ya karşı kullanmaya çalıştı, ama imparatorun per-vasızlığı buna izin vermedi.

Sonuç olarak emperyalistler halkların katle-dilmesinde, ülkelerin işgal edilmesinde birleşti-ler. Lenin'in "vahşi kapitalizm" olarak nitelediği emperyalizmin özüne uygundur bu durum. **Ça-kallar koalisyonu** şimdi Irak'ı nasıl yağmalaya-caklarının hesabındalar.

Avrupacılar da hesabını yapmak zorundadır.

Avrupa gerçeği tüm çıplaklığıyla or-tadadır. Basının BM kararının anlamını tartışmaması, gizle-meye hizmet etmesi, Avrupa'nın gerçek yüzünü gizleyemez.

Avrupacılar a ithaf olunur; bu görüntüler Avrupa de-mokrasisi, em-peryalist hu-kuk, Kopenhag Kriterleri... ta-rafından da onaylanmıştır!

Küreselleşme masalları ne kadar yutturulabildiyse, bu da ancak o kadar gizlenebilir.

Evet, Avrupalılar; ülkelerin işgal edilmesine, halkların katledilmesine, iradelerinin, geleceklerinin ellerinden alınmasına karşıysanız, işgalin ortağı olduğunu basbas bağırarak Avrupa'ya da karşınıza almak zorundasınız. "Avrupa'nın işgali iyidir, onlar demokrasi getirecek" diyorsanız, o zaman "Amerikan bombalarıyla gelen demokrasi mi" yoksa "Avrupa tekelleri ve ikiye bölünmüşlüğü ile gelen demokrasi mi" arasında tercih yapıyorsunuz demektir. Fark yoktur, arasındaki fark görecektir.

İşgal tasarısından...

BM tasarısında işgal böyle meşrulaştırıldı:

1- Yeni siyasi otorite oluşturulana kadar ABD ve İngiltere, işgal güçleri olarak Irak'ı yönetecek. Tasarıda, işgalin ne zaman sona ereceğine ilişkin bir tarih ise verilmiyor. "Yeni yönetim" in oluşturulmasının Amerika tarafından belirsiz bir tarihe ertelendiğini geçen hafta yazmıştık. Bu durumda Amerika ne kadar isterse, Irak'ı o kadar süre fiili olarak yönetecek. Hem de BM onaylı olarak!

2- Irak'a uygulanan ambargo kaldırılacak. Yüzbinlerce çocuğu ambargoyla katleden, hastalıkların pençesine atan BM, (aslında BM denildiğinde Güvenlik Konseyi anlaşılır. Ondan da Amerika dışında temel olarak Avrupa anlaşılır) Amerikan petrol tekellerinin yağmasını yasal hale getirmiş oldu. "Petrol gelirlerinin nasıl kullanılacağına ABD ve İngiltere'nin karar vereceği" hükmü, bunu tartışmasız ortaya koyuyor. "Irak'ın yeniden yapılandırılması", işin görüntüsü, siz bunu Irak'ın yağmalanması diye okuyun.

3- BM'nin "yeniden yapılanma" da rolü genişletildi. Böylece Avrupa emperyalistleri Irak pazarından kırıntı da olsa pay alabilmenin önünü açmış oldular.

BM gerçeği, Avrupa gerçeği, "uluslararası kurumlar" gerçeği tümüyle deşifre durumdadır. Üstünü örtmeye çalışanlar, halkı aldatanlardır.

Afganistan'da yoğun Uranyum Kullanıldı

Bu ifade bize ait değil. Washington'da faaliyet gösteren Uranyum Tıbbi Araştırmalar Merkezi (UMRC) Başkanı Dr. Asaf Durakovic'e ait. Bu sonuca varabilmek için, Celalabad, Kabil, Tora Bora ve Mezar-ı Şerif'te halkın üzerinde bir yıl araştırmalar yaptıklarını açıklayan Durakovic, Afgan halkının tümünden yokedilmesinin hedeflendiğini duyurdu.

Hazırlanan raporda tespit edilen "seyreltilmiş uranyum" miktarının, Afganlılar'ın **nesiller boyu sürecektir kalıcı hastalıklara** mahkum olması, topraklarının çoraklaşması demek olduğunu belirtiyor.

El-Cezire'ye konuşan Durakovic, araştırma sonuçlarına ilişkin rakamlar da veriyor;

Uranyum kirlenmesinin sınırı bir gramın milyarda biri anlamına gelen "nanogram" ölçütü ile idrardaki uranyum 9.4 nanogram. Ancak, bombalanan bölgelerde yaşayan halkın idrarında litre başına ortalama 315 nanogram uranyum tespit edildi. Bir çocuğun idrarındaki gibi, bu rakamın 2 bin 31 nanogramı kadar yükseldiği örneklerle rastlandı. Yine, akarsular, pirinç tarlaları gibi yerlerde de yüksek düzeyde 27 nanogram seyreltilmiş uranyum bulundu.

Hatırlayın, ABD ve İngiltere, o günlerdeki uyarıları reddetmiş ve "kullanmıyoruz" diye yalan söylemişlerdi. "**Hali bombalar**"ın, "**akıllı bombalar**"ın, "**salkım bombalar**"ın, "**sığınak delici bombalar**"ın arkasında işte bu katliamcılık gerçeği yatıyordu. Burjuva basının "**teknoloji harikaları**" olarak sevimlileştirdiği, Ertuğrul Özkök gibilerinin "**modern silahlar gelişti, savaşlarda ölümler azaldı**" diye Amerikan katliamcılığını maruz göstermeye çalıştığı bombalar işte bunlar.

UMRC başkanının "**kamu sağlığı üzerinde yarattığı çevre ve insan felaketi karşısında şok geçirdik**" dediği, "**2. Hiroşima**" benzetmesi yaptığı katliamcılık, Irak'taki zaferinin yarattığı ortamı daha da pervasızca kullanarak, "Hiroşima'da kullanılan atom bombalarının küçüğünü yapacağını" dünyaya ilan etti geçtiğimiz günlerde.

Birinci ve ikinci Irak saldırısı, Yugoslavya saldırısı ve Afganistan... Arkası gelecektir. "Irak'ı kitle imha silahı var" bahanesiyle işgal eden Amerika bu ülkelerde nükleer silahları tüm dünyanın gözleri önünde kullandı. Afganistan'ın temizlenmesi için milyar dolarlara ihtiyaç varmış, "**BM hareketine geçsin**" diyor Durakovic.

Peki BM ne yapıyor? O Irak işgalini meşrulaştırıyor. Amerika, Avrupa kaynak verir de, "biz işgal edelim, yakalım sen temizle" derlerse o da yapar!

Hedef İran, Senaryo Aynı

“Kolay zafer” pervasızlığı büyüttü. Birilerini ikna etmek için özel bir çabası da yok Amerika’nın. Tüm dünyanın gözlerinin içine bakarak yalan söylüyor, “terör” demagojisi yapıyor. O sadece tehdit ediyor, tehdit sonuç vermez, hedefindeki ülke teslim olmazsa bombalardan bomba beğensin, provokasyonlardan dilediğini seçsin.

Afganistan’dan Irak’a nüans farkları ile aynı senaryoyu tekrarladı. 11 Eylül’ün yarattığı ortamda Afganistan saldırısındaki senaryonun aynı olduğunu görmeyenler oldu. Yanıldıklarını şimdi daha iyi anladılar. Irak, bir yanıyla dönüm noktası idi; bu nedenle Baas yönetimi tartışması ikinci bir tartışma olmalıydı. İlk önce saldırının püskürtülmesi, hedefe Amerika’nın konulması gerekiyordu. Bunu yazdık, bunu söyledik.

Şimdi ne söylemek istediğimiz daha net ve herkesin gözleri önünde. Ne işgalcinin eteğinde “özgürlük” masalları, ne “diktatör Saddam” bahaneleri gerçeğin üzerini örtemiyor.

Adeta Irak’a saldırı hazırlığının kopyası İran’a karşı sahneleniyor. Gerekçeler, suçlamalar aynı; **“kitle imha silahı yapacak... terör örgütlerini destekliyor... El Kaide yöneticileri İran’da...”**

Bombalayıp Mı İşgal Etsek, “Halk Ayaklanması”yla Mı Ele Geçirsek?!

Amerika alenen tartışıyor bunu. İran içindeki çelişkilere oynayarak iktidarı devirmeyi planladığını Amerikan basınına yazdırıyor. Ve bunun adına da “halk ayaklanması” diyor. Hani şu, Romanya’da ve Yugoslavya’da olan cinsten!

Romanya ve Yugoslavya’daki karşı devrimci darbeleri alkışlayanlar şimdi utanacaklar mı acaba? Beyinlerinin, kalemlerinin nasıl Amerika tarafından teslim alındığını görecekler mi?

Amerika diyor ki, **“ben İran hükümetini istikrarsızlaştıracağım”**. Bunun için her yolu deneyeceğim diyor. “Peki ne hakla? Hangi yetkiye dayanarak” soruları bugün artık anlamını yitirmişti. O imparator! Halkların yıkıcı isyanıyla karşılaşmadıkça, tek tek ülkelerde Amerika’ya ve Amerikancı iktidarlara karşı halk kurtuluş savaşları yükselmedikçe bu pervasızlık sürecektir.

Amerika’nın sözünü ettiği “istikrarsızlaştırma-yı” kiminle yaşama geçireceği de aleni tartışılıyor. İran Kürtleri’nin Irak’takilerle birleştirilmesi,

Azeriler’in Azerbaycan’la birleştirilmesi senaryoları, halihazırda elinde tuttuğu Halkın Mücahitleri’ni aktif olarak kullanmaları senaryoları tartışılıyor. Elbette tüm bunlar “masa başı hesapları”dır. Yaşamın gerçekliğine ne kadar uyacak, göreceğiz. Üst düzeyde yaşanan ihanetin bugün daha da netleştiği Irak’ta, işgalin ilk günlerini, direnişi hatırladığımızda, Şiiler üzerine yapılan hesapların nasıl ters döndüğünü düşündüğümüzde, İran için ne kadar tutacağı da tartışmalıdır. Halklar gerçeğini, direniş gerçeğini “yakar yıkar sindiririm” diye düşünen Amerikan hesaplarının ancak ciddi bir direnişle, buna hazırlanmakla bozulacağı ise bir o kadar tartışmasızdır.

Irak’ı Duymayan İran’ın Çağrısı!

Suriye’nin ardından, “aniden” İran gündemleştirildi. Birbiri ardısıra, Irak’taki gibi açıklamalar yapılıyor, **“İran’ın El Kaide yöneticilerini barındırdığı, Arabistan’daki saldırıların buradan yönlendirildiği”** masalları anlatılıyor. Kanıt gerek yok, imparator söylüyor ya; gerekirse yarın internet sayfalarından bir kanıt çalıp sunar!

İran yalanladı. Ve bir de İslam Kalkınma Örgütü (İKÖ) toplantısında çağrı yaptı: **bütün islam ülkeleri birleşmelidir!**

Hatırlayın; aynı çağrını benzeri bir toplantıda Irak yapmış, ardından Taha Yasin Ramazan, “Irak’ın Arap dünyasının bir kapısı olduğunu” söylemiş ve bu kapı geçildiğinde evin içine girilmiş olacağını hatırlatmıştı.

İran ne dedi; **“Amerikan saldırısına karşıyız, ama Saddam’ın gitmesine üzülecek değiliz. BM denetiminde bir hükümet kurulsun.”**

Saddam’ı yık, ama sen yönetme! Ya emperyalizmi tanımıyor, ya da takıyye ile kendini kurtaracağını düşünüyor, emperyalistler arası çelişkilere fazla güveniyordu. Yanıldı, sıra kendisinde. Bugün İran’ın çağrısına kulak vermeyen ötekilere de gelecektir. İşbirlikçi Arap iktidarlara, Amerika ile ne kadar fazla işbirliği yaparsam, o kadar iktidarda kalırım hesabının da tutmadığını göreceklidir. Yetmeyecektir imparatorluğa. Açık işgale denk gelecek bir teslimiyete kadar hedeftiler. “Sıranın” bombalarla mı, darbelerle mi ya da tehditle dize getirerek mi olacağı ayrı bir tartışma. Ama imparatorluğun hedefinin bütün Ortadoğu, denetiminde olmayan bütün dünya ülkeleri olduğu artık tartışmasız.

Gül, Amerika Adına Konuşuyor

Senaryolar aynı dedik ya, oyuncular da aynı! Oligarşiye düşen yine Amerika adına ülkeleri tehdit etmek, teslim olmalarını sağlamak.

İKÖ toplantısında **“İslam ülkeleri değişim**

Sayı 1

31

1 Haziran 2003

başlatmalı” diyen Abdullah Gül, islamcı TV'lere göre, islam ülkelerine “ders” vermiş. İslam dünyasını “*şiddetin temelinde yatan eğilimleri değerlendirmeye, gelir dağılımındaki adaletsizliği ortadan kaldırmaya*” çağırmış.

Kendisi ‘*şiddetin temellerinde yatan*’ açlığı, yoksulluğu, zulmü, sömürüyü ortadan kaldırmış da, kendisi “*gelir dağılımındaki adaletsizliğe*” son vermiş de, islam ülkelerine “ders” veriyor.

Kimse kimseyi aldatmasın; dün Irak’a, ardından Suriye’ye neden gitti ve ne mesaj taşıdıysa, Abdullah Gül Amerika adına islam ülkelerine o

mesajı taşıyor. “*Böyle sürdürülemez*” derken, söylediğinin türkçesi, “**Amerika’ya siz de direnmeyin, teslim olun**”dur. Esas olarak da İran ve Suriye’ye söylemektedir bunları.

Amerikancı AKP’nin, Iraktaki ‘tezkere kazası’nı’, İran’da affettirmek için daha dizginsiz hareket etmesi kimseyi şaşırtmasın. Beyaz Saraylara AKP’lilerin götürdüğü mesajlar, yalvarmalar, şimdiden ortaya çıkan emarelerdir. Wolfowitz’ten fırça yiyen Genelkurmay’ın bu kez işi ‘şansa’ bırakmayacağını da hesaplıyorsanız, oligarşi ‘İran seferine’ çıkmaya hazır, emir bekliyor!

Vatanseverleri katleden, Irak halkının katlinin ortağı Genelkurmay’ın itirafıdır!

“Türkiye savaşın dışında kaldı” diyenler; YORUM GEREKLİ Mİ; GENELKURMAY KENDİSİ ANLATIYOR; OKUYUN! DÜŞÜNÜN!

“Biz ABD’ye çok şey verdik. Hava sahalarını açtık, yıllarca kuzeyden keşif hareketine destek verdik. Savaşın planlarını bu keşiflerle yaptılar.”

**GENELKURMAY BAŞKANI
HİLMİ ÖZKÖK**

(ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz’in ‘TSK liderlik görevini yapmadı’ sözüne, sözde cevabı. Cumhuriyet, 28 Mayıs)

İşgale Son Verin Ülkemizi Terk Edin

AKP ve Genelkurmay, Amerikan fırçası karşısında nasıl yaranacaklarının hesabını yaparken Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nin “*Kahrolsun Amerika Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye*” sloganları ABD konsolosluğundan duyuluyordu.

25 Mayıs günü Taksim Tüyap önünde toplanan yaklaşık 120 kişilik Temel Haklar kitlesinin, ABD Konsolosluğuna yürümesi, polis tarafından “*savaş bitti, ne protestosu*” denilerek engellenmek istenirken, dağılmayan Temel Haklar kitlesi adına bir açıklama yapan Dernek Başkanı Erol Ekici, AKP’nin ve Genelkurmay’ın işbirlikçiliklerini kanıtlama yarışına vurgu yaptı ve “*ne Genelkurmay ne de AKP hükümeti ABD’nin karşısına çıkıp, yıllardır halka yaptıkları ‘bağımsızlık ve millilik’ demagojisini artık yapamıyorlar. Yapamazlar. Bağımsızlık ve millilik kavramlarını kullanabilmek için bağımsız olmak ve ulusal onur gerekir.*” dedi.

“**İşgale Son Verin Ülkemizi Terk Edin**” pankartının açıldığı eylemde onlarca kızıl bayrak yankilerin zulüm karargahında dalgalanan ABD bayrağına inat, umudun, bağımsızlık mücadelesinin simgesi olarak dalgalandı. Açıklama metnini almak isteyen polise, böyle bir yasal hakkı bulunmadığı belirtilip verilmezken, işkenceciler her zamanki gibi çareyi tehditte buldular. Temel Haklar son olarak, “*savaş bitti*” safsatasının işgali meşrulaştırmak isteyenlerin sözü olduğunu belirterek, ABD İmparatorluğuna karşı alanlarda olacaklarını belirttiler.

Temel Haklar Bingöl Halkının Yanında

DEPREM ACISI SÜRÜYOR

17-19 Mayıs tarihleri arasında **Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği**'nden (Temel Haklar) Av. Özgür Gider, **Belediye-İş** üyesi Nergiz Doğan ve **Tüm Bel-Sen** üyesi Nazmiye Kaya ile **ÇHD** İstanbul Şube Başkanı Av.Süleyman Şensoy'dan oluşan Temel Haklar heyeti 1 Mayıs sabahında depremle uyanan Bingöl'de inceleme yapmak ve yardım konularını görüşmek üzere ziyarette bulundular. Belediye Başkanı Feyzullah Karaaslan, Baro Başkanı Sabri İriz ve kentteki DKÖ'lerle, sendikalarla ve halkla görüşmeler yapan heyet, gözlemlerini bir rapor haline getirerek, 28 Mayıs günü KESK Genel Merkezi'nde düzenledikleri basın toplantısı ile açıkladılar.

1971 depreminden bu yana hiçbir tedbirin alınmadığı tespitini yapan heyet, basında da yer aldığı gibi, en büyük hasarın kamu binalarında olduğunu altını çizerek,

"İhale bedelinden % 40-50 eksikliğiyle ihale alan müteahhitler maliyeti kurtarmak için eksik malzeme kullanmaktadır. Malzemeden % 40-50 nispetinde devletin 'çaldığı' rahatlıkla söylenebilir." diyerek yolsuzluklara dikkat çekti.

Yüksek binaların çoğunda hasar olduğunu belirten heyet, *"Düzağaç mevkiindeki hasarın, zeminin yumuşak olması ve arka taraftaki dereye kayması nedeniyle meydana geldiğinden imar durumunu belirleme ve denetlemede görevli ve yetkili kurumların sorumluluğu ortada"* dedi.

Çeltiksuyu İlköğretim Okulu pansiyonunun tamamen yıkılmasının ve can kaybının, bilinen imar ve müteahhit hatalarının altını çizen heyet, **AKP Milletvekili Feyzi Berdibek**'in müteahiti olduğu Bingöl Lisesi'nde de hasar olduğunu belirtti ve *"ancak hükümet olmanın avantajlarını kullanarak dışarıdan incelemeye kapatıldığı tarafımızdan tesbit edilmiştir."* dedi.

Yardımlarda bürokratik engellemeler tespitini yapan heyet, DKÖ'lerin ve belediyenin valilik tarafından engellenmesinin açık bir suç olduğunu belirterek çadır dağıtımında, mağdurlara değil, AKP'li aşiretlere öncelik tanındığını gözlemlediklerini dile getirdi.

2 MAYIS VE DEVLET

Depremzede halkın kurşunlandığı 2 Mayıs olayları, bir kez daha devlet gerçeğini göz-

ler önüne sermişti. Halkı düşman gören devlet, bugün de Bingöllülerin kaderine terk edilmesinde kendini anlatmaya devam ediyor. Raporda 2 Mayıs olayları özetle şu şekilde yer aldı:

"İlk gün herkese çadır dağıtılacağı Valilik Kriz Merkezi tarafından halka duyurulmuş ancak herhangi bir dağıtım olmaması nedeniyle deprem mağdurları valiliğe durum öğrenmeye gitmişlerdir. Biriken halka, hiçbir bürokrat, görevli cevap vermemiş, ilgilenmemiştir. Beklemeyi sürdüren kalabalığın üzerine bir polis minibüsü sürülerek dağıtılmak istenmiş, öfkelenen halk ise slogan atmıştır. Bu arada Polis Özel Harekat Timlerince gerek havaya gerekse medyada yer bulan fotoğraflarda da görüldüğü üzere halkın üzerine hedef gözetilerek ateş açılmış, yaralananlar olmuştur... 2 Mayıs gününün ve sonrasının mağdurları yine depremzedeler olmuştur.

Üzerlerine ateş açıldığı, polis aracı sürüldüğü yetmezmişcesine, "terörist" ilan edilmişlerdir. Bölgeye gelen Başbakan Erdoğan, Vali Hüseyin Avni Coş ve diğer bürokratlar; *"çadır ve yardımların nereye gideceği belli değil"* şeklinde açıklamalarla çadırların gerilalara verileceği ima edilmiştir.

Bunun üzerine medyanın tavrı değişmiş, deprem ikincil noktaya itilmiştir. Yardım etmek isteyen pek çok kişi ve kuruluş da bu açıklamalar sonrası yardımlardan vazgeçmişler ve depremzedeleri ilgisiz bırakmışlardır. Halen, deprem bölgesine yardım gönderilmemekte, halk kaderlerine terk edilmiş durumdadır."

Gönderilen yardımların sağlıksız, gıdaların zamanı geçmiş olduğunu belirten he-

Sayı 1

33

1 Haziran 2003

TOPLAMA KAMPI MI?

Askeri Tugay'ın yanına kurulan Mehmetçik Çadır Kenti hiçbir altyapı faaliyeti olmadan, çadırlar monte edilerek kurulmuş, etrafı dikenli tellerle çevrilmiştir. Giriş çıkışlar askerin denetiminde olup, giriş-çıkış kayıt defteri dahi tutulmaktadır. Yardımdan ziyade gözaltında tutma amaçlı bu faaliyet ise halk tarafından tepkiyle karşılanmaktadır.

yet hasar tespit çalışmalarının da yetersiz ve gerçeği yansıtmadığının altını çizdi ve “devlet, hasarı az göstererek sorumluluklarını azaltmak peşindedir.” dedi.

ACİL TALEPLERİMİZ

Bingöl halkının acılarını paylaşmak için bölgeye giden heyet, raporun sonunda acil taleplere yer verdi. Bazıları şöyle:

- Halkta ve DKÖ'ler ve sendikalarda duyarlılık artırılarak deprem mağdurlarına yardım faaliyetleri ve dayanışma konusunda çalışmalar yapılmalıdır.

- Temizlik malzemesi başta olmak üzere çadır, kuru gıda ve giyecek yardımları bölgeye gönderilmelidir.

- Salgın hastalıklarının başlama riski de gözönünde bulundurularak sağlık personeli sevk yapılmalıdır.

- Bingöl ve depremde etkilenen bölgeler, Afet Bölgesi ilan edilmeli, muafiyet ve olanaklar geniş marjlarda tutulmalıdır.

- 2 Mayıs'ta halka ateş açan, araç süren polisler ve Özel Harekat Timleri ve amirleri derhal görevden alınmalıdır.

- Vali Hüseyin Avni Coş derhal görevden alınmalıdır.

- AKP Milletvekili Feyzi Berdibek'in dokunulmazlığı kaldırılarak yargılanmalıdır.

- Deprem sonrası için iş olanakları oluşturulmalı, ekonomik yardımda bulunulmalıdır.

- Yıkılan binaların müteahhit, mühendis, kontrolörleri, denetim ve ruhsattan sorumlu kurum görevlileri derhal yargı önüne çıkartılmalı, sorumlular cezalandırılmalıdır.

- Mağdur kamu emekçilerini ne yardımda bulunulmalıdır.

- YİBO ve PİO uygulamasından vazgeçilmeli, yerinde eğitim verilmelidir.

Cezayir Halkıyla Birlikte Yandık, Öfkelenedik

Bingöl'ün ardından, Cezayir'de yitirdik 1.800 insanımızı. Dünyanın bütün yoksul halklarının acısını acımız, öfkesini öfkemiz bilerek, birkez daha tedbir almayan iktidarlara, doğanın dengesini alt üst eden, “deprem yaratma deneyleri” yapacak kadar insana düşman olanlara kinlendik.

Onlar da öfkeliydi. Ülkemizde ve bütün yoksul, sömürge ülkelerde olduğu gibi, orada da devlet yoktu halkın yanında. Depremin en şiddetli hissedildiği Bumerdes kasabasını ziyaret ederek, günah çıkarmaya çalışan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile İçişleri Bakanı Nurettin Yezid Zerhuni işte bu öfkeden hakettikleri nasibini aldı.

Cumhurbaşkanı halk tarafından taşlanıp yuhalanırken, “Katil yöneticiler” diye bağırانları engellemek onlarca sivil polise düştü. Eline geçirdiğini katillerin üzerine fırlatan öfkeli Cezayirli, çürük binalara izin verildiğini, hiçbir tedbir alınmadığını haykırdılar.

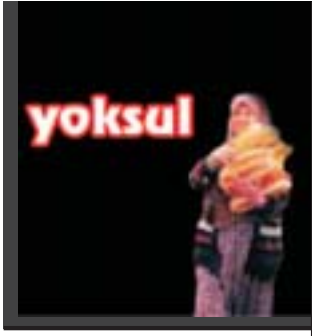
Kardeş Cezayir halkının acısını paylaşıyor, öfkesine, zalimlere olan kinimizi katıyoruz.

Katil AKP'ye Protesto

Tecritle katletmeye devam eden AKP iktidarı 24 Mayıs günü Ege TAYAD'lı Ailelerin Gaziemir AKP binası önünde protesto edildi. “AKP Tecritle Bizi, İşbirlikçilikle Iraklıları Katlediyor” yazılı pankart açarak ellerinde kızıl bayraklar taşıyan aileler kortej oluşturarak Gaziemir AKP binası önüne geldiler. Şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, bir açıklama yapan TAYAD'lılar AKP iktidarının yaşam hakkını yok ettiğini belirttiler ve şöyle dediler; “ölümlerin karşısında hala susuluyorsa ölümlerin sonu gelmez. İktidardakiler en iyi işbirlikçi olmak için yarışıyor. Emperyalistler ve işbirlikçiler düzenlerini güvenceye almak için daha çok hücre yapılması, daha çok devrimcinin katledilmesi emirlerini veriyor. Tüm bunların karşısında halk olarak direnmeliyiz.”

Açıklamanın ardından, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz”, “İşgal Son Bulsun ABD Defolsun”, “Devrim Şehitleri Ölümsüzdür”, “Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye”, “Halkız Haklıyız Kazanacağız”, “Zafere Kadar Direniş” sloganlarını atan aileler, eylemlerini 5 dakikalık sessiz oturma eylemiyle bitirdiler.

“Bir tabut çalıp yakacağım, Allah affetsin!”

1980 öncesi, halkın yoksulluğunu anlatan Aşık İhsani türküsünün bir yerinde şöyle der;

“Açlığa neyse ya, soğuğa dayanamadım,
cami avlusundan bir tabut çalıp yakacağım
Allah affetsin!”

Türkiye Cumhuriyeti’nin adaleti affetmedi. O adalet ki, Susurlukçuları, infazcılar, ölüm mangalarını, işkencecileri, bankaların içini boşaltıp, memleketin bütün zenginliklerini kasalarına akıtanları affeden adalet, kışın soğukunda üşüdükleri için bir okuldan bir poşet kömür çalmak isteyen iki küçük kardeşi affetmiyor!

16 yaşındaki E.S.T. ve E.T. adındaki iki arkadaşın, E.S.T. neden bir poşet kömür çalmak istediklerini şöyle anlatıyor:

2002 yılı Ocak ayının ortasında, yani kışın en sert geçtiği günlerde, “babam, ağabeyim ve kardeşimle birlikte tek göz evde kalıyoruz. O gün arkadaşımın evdeydik. Hava çok soğuktu. Her taraf kar tutmuştu. Çok üşüdük, ama yakacak hiçbir şeyimiz yoktu. Yanımıza bir poşet alarak benim okuduğum Burhaniye İlköğretim Okulu’nun kömürlüğüne girdik. Polis geldi. Beylerbeyi Karakolu’na götürdüler.” Haklarında TCK’nin 492/1 ve 522. maddelerinden, “Hırsızlık yapmaya teşebbüs” en az 2 yıl hapis istemiyle dava

açıldı. Biri okuldan atıldı. Şimdi mendil satarak, soğuğa bir poşet kömürsüz yakalanmamak için arabalar arasında koşturuyor.

Parababaları Washington’larda Türkiye’nin yeraltı yerüstü zenginliklerimizi nasıl çalacaklarının pazarlıklarını yaparken, trilyonlarca lirayı çalan hortumcular kelepçelensin mi, kelepçelenmesin mi diye tartışılıp, “hapisliklerini” villalarında çekmeleri önerilirken, soğuğa dayanamayan yoksul çocuklarımızı yargılıyor mahkemeler!

Anadolu’nun binlerce köyündeki okullarda ise çocuklarımız her sabah kucaklarına doldurdukları tezekleri okullarına taşıyorlar; üşümekten dersi dinleyemiyoruz hayıflanışlarıyla.

Ve böyle bir Türkiye’yi Erovizyon şaklabanlıklarıyla uyutmaya çalışıyor birileri...

ZAM... ZAM... ZAM...

Periyodik olarak zamlardan nasibini alan TEKEL ürünlerine, yüzde 9-10 arasında zam yapıldı. Sigara’da yüzde 9, içkide yüzde 10 oranında zamlanan TEKEL ürünlerinden; Kısa Maltepe ve Samsun 1 milyon 50 bin, Uzun Maltepe ve Samsun ise 1 milyon 100 bin lira oldu. TEKEL’in özelleştirilmesi sonrasında bu zamların takibini yapmanın dahi mümkün olamayacağı günleri de yaşayacağız.

Sayı 1

35

1 Haziran 2003

Hayvan Değil, İnsanız

SSK’da hastalığına çare bulmak için, ellerinde yeşil kartlarla muayene olmayan giden yoksul hastaların, İtalyan ilaç tekeli ELA Medikal’in kiralık katili gibi çalışan doktorlar tarafından kobay olarak kullanıldığını geçen hafta duyurmuştuk. 40 SSK’lı bu şekilde yeni çıkan bir kalp pilini denemek için kullanıldı. Kimisi hastaneye zor yetiştirdi, kimisi öldü. Neşter Davası’nın iddianamesinde ortaya çıkan gerçekler gösterdi ki; halkın en yoksul kesimleri özel olarak seçilmişti kobay olarak kullanılmak üzere. Hekimliğin yüz karaları alçaklar ise bu hizmetlerinin karşılığında banka hesaplarını binlerce dolarla şişirmişlerdi.

Böbreklerimiz satmak zorunda kaldık, kan satanlarımız oldu, çocuklarına bir lokma ekmek götürebilmek için. Dayatılan, zoraki bir nevi ‘gönüllülük’tü. SSK’lı yoksulların ise kobay olduklarından haberleri bile yoktu.

Tıpkı Alman ilaç tekeli Bayer’in, AIDS bulaştırma riski bulunan ilacını, bilerek, en yoksul Asya ve Latin Amerika ülkelerine satmaya devam ettikleri gibi. Sadece Hong Kong ve Tayvan’da Faktör 8 adı verilen ilacı kullanan 100’den fazla hemofili hastasının HIV virüsü kaptığı ve birçoğunun da öldüğü belirlendi.

İlacın böyle bir etkisinin

olduğu 1980’lerin başında tespit edilmiş ve ürün ABD ve Avrupa pazarından çekilmişti. Asya ve Latin Amerika’ya satışlar ise sürdürüldü. Çünkü en yoksullar onlar. Bu emperyalistlerin yaygın ve “olağan” bir uygulamasıdır.

Tekellerin gözündeki yoksulların ilaca, suya, insan gibi yaşamaya bile hakkı yok, dünyada “fazlalık” olarak yaşıyorlar. Sömürülmesi gereken emek güçleri, tekellerin ürünlerini tüketecek pazar unsuru nitelikleri de olmasa, tümünden yoketmenin, böcek gibi ezmenin yollarını da düşünecekler.

Halklar, yoksullar, emekçiler kendi iktidarlarını kurmadıkça, kobay olarak kullanılmaya, tekellerin gözündeki bir böcek gibi görülmeye devam edecekler.

BİZİ DE YARGILAYIN BİZ DE SUÇLUYUZ

5-13 Kasım 2001 tarihlerinde armutlu'ya yönelik yapılan operasyonda 4 kişi katledilmişti. Katledenler yerine her zaman olduğu gibi katledilenlere, ölmeyip 'sağ' kurtulanlara dava açıldı. Yaklaşık 20 aydır süren ve hukuki hiçbir dayanağı olmayan armutlu davasında karar aşamasına gelindi.

30 Mayıs Cuma günü, DGM'de görülen davaya Göç-Der'den Abdülhalim Gümüş ve Yunanistan'dan 8 kişilik bir heyet izlenimci olarak katıldı. Elllerinde Armutlu'da katledilen evlatlarının resimleri ve kırmızı mendilleriyle

120'ye yakın TAYAD'lı Aile de saat 9.30'da mahkeme önündeydiler. "Yaşasın Armutlu Direnişimiz", "Katiller Cezalandırılsın" sloganlarıyla gelen ringleri karşıladılar. DGM önüne barikat kuran polisler mahkemeye gelen insanları kimlik kontrolü ve üst araması yaparak DGM bahçesine aldılar.

Saat 08.35'de başlaması gereken maheme Tekirdağ'dan getirilmesi gereken tutuklular geç getirildiği için saat 12.00'de başladı. Mahkeme salonuna girmek isteyen aileler polis tarafından tartaklanarak uzaklaştırılmak istenince küçük bir arbede yaşandı mahkeme salonu girişinde. Tutuklu bulunan sanıkların ve salondaki izleyicilerin müdahalesiyle dışarıda kalan aileler de salona alındı.

Dava avukatlarından M. Özgür Gider, 3 yıldır devam eden Ölüm Orucu direnişinden ve Armutlu'da yaşananları anlatırken, ölüm orucu yapmanın yasalarca suç sayılmayacağını, tutuklu bulunan kişilerin 20 aydır keyfi bir şekilde mağdur edildiklerini belirttiği savunmasında; "Armutlu'da ölüm orucu yapan insanları binlerce insan ziyaret etmiştir. Birçok basın mensubu gitmiş, röportajlar yapmış, birçok aydın ve sanatçı ziyaretlerde bulunmuştur. burada bulunan avukat arkadaşlarımız gibi ben de ziyaretlerde bulundum. Eğer bu suçsa ben de suçluyum, binlerce insan suçlu, bizi de yargılayın!" dedi.

Yargılananlardan Gamze Ünal, Selma Kubat ve Güzin Tolga savunmalarını yazılı olarak yaptılar. Selma Kubat, armutlu'ya birçok muhabirin röportaj amaçlı gittiğini hatta Turkish Daily News muhabirinin bir haftadan fazla orada kaldığını ve kendisinin de Yaşadığımız Vatan Dergisi muhabiri olarak orada bulunduğunu ama operasyon sonrası keyfi bir şekilde tutuklanarak, hiçbir hukuki dayanağı olmadan 20 aya yakındır tutuklu bulunduğunu belirtti. Tekirdağ Hapishanesi'nden getirilen Sinan Tökü ise tutuklu bulundukları Tekirdağ F Tipi hapishanesi koşullarını ve mahkemeye gelirken yaşadıklarını anlattı.

Avukatlar ve tutsaklar yaptıkları savunmalarda davanın hukuksuzluğu ve keyfilikliğini belirterek tahliye ve beraat talebinde bulundular. Ancak 6 No'lu DGM heyeti tutukluluk hallerinin devamına karar vererek davayı 5 Eylül 2003 tarihine erteledi. Dava saat 13.30'da sona erdi.

Mahkeme sonunda TAYAD'lı Aileler bir basın açıklaması yaptılar. K. Armutlu'ya yapılan katliam operasyonunun ABD'nin saldırgan politikalarından bağımsız olmadığını belirten TAYAD'lı Aileler açıklamalarında; "Halkın direnişinden, halkın isyanından korkuyorlar... Korkuyorlar çünkü suçlular... Tüm korkuları bir gün halkın isyanının bu sömürü ve zulüm düzenlerini yerle bir etmesidir, bir gün halkın karşısında suçlarının hesabını vermekten korkuyorlar.

"Bugün burada hiçbir gücün direnişimizi engelleyemeyeceğini, direnişimizin, tutuklananlarımızın yalnız olmadığını, direnme hakkımızı ve hak ve özgürlüklerimizi sonuna kadar sahipleneceğimizi göstermek, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı öfkemizi haykırmak için toplandık. Bir kez daha haykırıyoruz; Direnecek ve haklarımızı, özgürlüklerimizi kazanacağız." dediler.

"Armutlu Şehitleri Ölümsüzdür, Katiller Yargılsın, Yaşasın Armutlu Direnişimiz" sloganlarıyla basın açıklamasına son veren aileler, kırmızı mendilleri ve zılgıtlarla tutusakları uçurdular.

YASED Pazarlamada

Yabancı Sermaye Koordinasyon Derneği Başkanı Şaban Erdikler, "yatırım ortamının iyileştirilmesine ilişkin yasaların çıkmasını takiben New York, Londra, Frankfurt ve Tokyo'da toplantılar yapmayı planladıklarını, büyük yabancı yatırımcıları Türkiye'ye davet edeceklerini" söylemiş. Yani, bu ülkelere gidip, bizim satılık şu kaynaklarımız var, gelin diyecek.

YASED; 30 Mayıs 1950'de, yani yeni-sömürgeleşmenin ilk nüvelerinin olduğu süreçte, içinde Ordu'nun OYAK'ının da bulunduğu patronlar tarafından kuruldu. **Görevi;** emperyalist tekellerin önündeki engelleri temizlemek için hükümet nezdinde girişimde bulunmak, ilişkileri düzenlemek. Koç'un Divan Otelindeki toplantılardan dolayı "**Divan Kulübü**" diye de anılırdı. 24 Ocak sonrası emperyalist sermayeyle bütünleşme süreci hızlandıkça, önemi arttı.

Hortumcuların hukuku

Dinç Bilgin'in sahibi olduğu Etibank'ın hortumlanması davasında tutuklu kimse kalmadı. 33. yıla kadar hapis istenen içinde Bilgin'in de bulunduğu 23 kişiden sonuncusu olan Zeki Ünal da tahliye edildi. Hortumcuların hukuku işlemeye devam ediyor. Boşverin hortumcuları devrimcileri, açları yargılayın siz!

Tekellerin Gözü Aydın!

Maden Kanunu Tasarısı TBMM komisyonundan geçti. Tasarıya göre; daha önce maden aramaya kapalı olan ve tekeller ile IMF'nin "açın" dediği, orman, milli parklar, ağaçlandırma, tarım, mera, SİT alanları, su havzaları, karasuları ve turizm bölgeleri maden aramaya açıldı. Ve, maden tekellerine üst düzeyde teşvik verilmesi kararlaştırıldı.

"Yabancı Sermaye"nin Kilidi

Batman'daki bir hidroelektrik santralının bilgisayarı emperyalist tekel tarafından, "alacakları ödenmediği" gerekçesiyle kilitleyip şifrelendi ve çalışamaz duruma getirildi.

Yabancı sermaye işte böyle gelir!

Sayı 1

36

1 Haziran 2003

Gençlik Dernekleri;

Nasıl Bir Üniversite İstedğini Tartışıyor, Tartıştırıyor

Gençlik Birlik Koordinasyonu oluşturan gençlik derneklerinin 6-7 Mayıs tarihleri arasında İstanbul'da yaptıkları 'Nasıl Bir Eğitim Nasıl Bir Üniversite İstiyoruz' kurultayının sonuçları kentlerdeki çeşitli etkinlik ve bilgilendirme toplantılarıyla durulmaya devam ediliyor.

Hatay Gençlik Derneği yerel bir radyoda katıldığı programda kurultay hakkında bilgi verirken, 23 Mayıs günü de yine aynı konuda üniversitede bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada kurultay sonuç bildirgesi okundu.

Elazığ Gençlik Derneği Girişimcileri 25 Mayıs günü yaptığı açıklamada, "söz ve karar hakkında gençliğin de olduğu Demokratik Halk Üniversiteleri istiyoruz" dedi. Ayrıca ABD karşıtı eylemlere katıldıkları için girişimcilere yönelik açılan soruşturmalar rektörlüğe çekilen fakslarla protesto edildi.

Adana Gençlik Derneği kurultay sonuçlarını 17 Mayıs günü düzenlediği açıklamayla gençliğe duyurdu. Kurultaya ilişkin gelişmelerin aktarıldığı açıklama öncesinde polisin yasadışı olarak içeri girmek istemesi ve kimlik sorulması üzerine, "Ben polisim, benden kimlik isteyemezsiniz" diyerek provokasyon yaratmaya çıkarmaya çalıştı. Tartışmayı görüntülemek isteyen Tempo Tv kameramanına "Kameranı kafanda kuracağım, ben polisim sana herşeyi yapabilirim" tehditleri de savuran polis, kameramanın üzerine yürüdü ve dernek yöneticilerini "Görüşeceğiz, göreceksiniz siz" diye tehdit etti. Gençlik bu tür baskıların kendilerini yıldıramayacağını, yasal, meşru

haklarını kullanmaya devam edeceklerini belirtti.

Manisa Gençlik Derneği 24 Mayıs günü açılış şenliği yaptı. Şiir Kafe'de yapılan ve 100 kişinin katıldığı şenlik, şehitler anısına saygı duruşuyla başladı. Dernek Başkanı Mustafa Göçmen yaptığı konuşmada, gençlik derneklerinin kuruluş amacını, YÖK'ü ve Gençlik Birlik Koordinasyonu Kurultay'ını anlattı. Kurultay bildirgesinin ilgiyle karşılandığı etkinlikte, konuşmanın ardından derneğin şiir ve müzik gruplarının dinletileri ile Gençlik Dernekleri'nden gelen mesajlar okundu. Son olarak sahneye çıkan Nurettin Güleç türküleriyle gençliği coşturdu, gençlik halaylara durdu.

İzmir Gençlik Derneği üyelerinin de bulunduğu üniversite öğrencileri 22 Mayıs günü düzenledikleri eylemle, "Gözaltılarda, işkencelerde, emperyalist işgalde, kaybedenlerden hesap soracağız" dediler.

Isparta Gençlik Derneği üyelerine "Savaş Anketi" yaptıkları gerekçesiyle açılan davada beraat kararı verildi. Ancak aynı konuda rektörlüğün soruşturmasında verilen "kınama" cezasının kaldırılmasını isteyen öğrencilerin dilekçesi, "yönetmelik gereği dilekçeleri kabul etmeyeceklerini" söyleyen rektörlük tarafından geri çevrildi. Bu kafa gençliğe hukuk öğretebilir mi?!

Çanakkale ve Eskişehir'de yaşanan faşist saldırılar, Çanakkale 18 Mart Üniversitesinde 150 devrimci demokrat öğrencinin katılımı ile protesto edildi.

F Tipi Ceza

F tiplerini protesto eden 38 kişiye 1 yıl 6 ay hapis cezası verildi. İHD İstanbul Şubesi'nin 22 Nisan 2000 tarihinde Sultanahmet Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasına katılan ve hapis cezası alan 38 kişiden 35'inin cezalarının ertelendiği İHD tarafından açıklanırken, Eren Keskin, Ümit Efe ve Halit Dinler'in cezasının, 'daha önce de benzer davranış içine girmeleri ve benzer davranışlara devam edecekleri' gerekçesiyle ertelenmediği belirtildi. Ümit Efe de basın toplantısında, "iflah olmamaya devam edeceğiz" dedi.

23 yıl da geçse ADALET YOK!

Manisa davası ile şov yapan iktidar, 23 yıl önce gözaltında üniversite öğrencisi Faruk Tuna'yı öldüren işkencecileri aklarak, "23 yıl da geçse işkencecilerimi korurum" dedi.

8 Ağustos 1980'de, pankart astığı gerekçesiyle İstanbul Emniyeti'nce gözaltına alınıp, işkencede katledilen Tuna'nın katillerinden Sinan Yalçın hakkında 8 yıl sonra dava açılmıştı. İşlediği suçtan 11 yıl sonra 5 yıl 4 ay hapis cezası alan işkenceci Yalçın'ın cezası 27 Mart 1990'da yargıtayca onandı. Tüm işkenceciler gibi bu kez arkadaşlarını satışa başlayan Yalçın, suça karşın 5 polisin adını vererek davanın yeni bir aşamaya girmesine neden oldu. Bu 5 polis hakkında açılan davada, Yusuf Tokur 4 yıl 5 ay 10 gün ile "cezalandırılırken", diğer işkenceciler Necdet Göksel, Mustafa Soylu, Hüseyin Gör ve Selahattin Tür beraat etti. Böylece aradan 23 yıl da geçse, bu ülkede adaletin mümkün olmadığı, devletin işkencecilerini korumaya devam ettiği bir kez daha görülmüş oldu.

“Akreditesiz” İslamcı Basın; Takiyye ve Kurnazlık Devri Bitti!

Gerilere, 1960’lı yıllar boyunca düzene verdiğiniz hizmetlere gitmiyoruz, son üç yılda gazetelerinizde devrimcilerin yaşadığı baskı ve zulüm hakkında ne yazdınız, F tipleri konusunda ne dediniz (veya düzenin isteğiyle ne demediniz) dönüp bakın ve Genelkurmay’ın akrediteli (kredili) basını arasına neden giremediğinizin muhasebesini bir daha yapın!

Dürüst, namuslu hiçbir gazeteci Genelkurmay’ın “akrediteli”lerinden olmakla övünemez. Çünkü katliamcıdan kredi alabilmenin yolu bellidir; katliamlarını aklama ve zemin hazırlama işini layıkıyla yapacak, onun politikalarına aykırı hiçbir şey düşünmeyecek, yazmayacak!

Ve elbette Genelkurmay’ın, “kamuoyu duysun” diye yaptığı bir açıklamaya davette böyle bir seçim yapmaya ne hakkı vardır, ne hukukidir, ne de muşrudur. Tamamen, ben öyle istiyorum öyle olacak, itiraz eden olursa “makadına süngü takıp cep-heleri gezdiririz” zorbalığı ile dayatılan, açık bir **BÖLÜCÜLÜKTÜR**.

Bunun tartışılacak bir yanı yoktur elbette. Ancak buradan çıkılarak başka muhasebeleri yapmak zorundasınız!

Düşünün! Açın arşivlerinizi karıştırın; Polis, MİT haberleri yapmanız, devrimcilere karşı onlarla birlikte savaşmanız yetmiş mi? Ölüm orucu gazilerini manşetlerinize taşımanız, düzen içi kişi ve kurumların çıkar çatışmasına “Sezer şu teröristi affetti” haberleriyle müdahil olmanız; ne zaman düzene “bakın biz de teröre karşıyız” deme ihtiyacı duysanız sayfalarınızda bolca yer verdiğiniz Genelkurmay paralelindeki karalama haberleri işe yaramış mı?

Daha düşünün, neler yapabileceğinizi düşününün akredite olmak için! Manşetler yetmez, ölüm orucu gazilerinin su içebildiklerini, yolda yürüyebildiklerini (hem de en önde demeyi unutmadan) manşetten tam sayfa verin. “Teröristlerin” büyük büyük resimlerini yerleştirin. İsterseniz, falanca örgütün dış bağlantıları üzerine MİT’ten uydurma dosyalar alıp yayınlayın. Ya

da, F tiplerindeki zulmü ve “düşüncelerimizle yaşamak istiyoruz” talebi için verilen 107 canı görmezden gelmeye devam edin!

Bize saldırmak ucuz iştir. Hukuki sonuçlarını bertaraf etmekte düzenin mahkemeleri de sizinle hemfikirdir. Bu alanda ne “basın etiği”nin hükmü geçerlidir, ne tektip kurumu işler, ne de sorumluluk duymanız gerek vardır! Her türlü atışın serbest olduğu bir alandır bize saldırmak! Siz de onyıllardır bu kurala uydunuz, uyuyorsunuz. Hiçbir sorumluluk duymadan devrimci düşmanlığınızın zehrini “İslamcılık” maskesi takarak akıtıyorsunuz.

Hiçbiri yetmiyormuş demek ki; Genelkurmay adına F tiplerindeki zulmün üstünü örtmeniz, AKP yıpranmasını diye 107 ölümü göstermemeniz düzene kabul görmek için yetmez!

Açıklama istiyorsunuz Genelkurmay’dan; “akreditenin kriterleri ne” diye. Yukarıda yazdık. Eksisiniz, tıpkı Türkiye’nin ABD karşısındaki işbirlikçilik konumu gibidir.

Ne diyor ABD Türkiye’ye; yaptığın işbirlikçilik, hava sahanı açarak katliama ortaklık yetmez! Tam teslim olacak, benim çıkarlarımı kendi çıkarların varsayacaksın!

Genelkurmay’ın sizden istediği de

budur.

Bu kadar düzene hizmet, bu kadar inançlarıңызdan, düşüncelerinizden taviz yetmez! Beyninizde adalete, inanca, zulme karşı olmaya dair hiçbir şey kalmayacak!

Onların istediği gibi düşünceceksiniz; kendini ze ait beyniniz dahi olmayacak. Kendi beyninizi taşıyor zannederken, onların beyniyle yaşayacaksınız! Onların istediği gibi yaşayacaksınız; kendi inancınıza uygun bir yaşamı aklınızın ucundan dahi geçirmeyeceksiniz! Beyninizde, yüreğinizde inancınız da olmayacak; onlar neye inanmanızı istiyorsa, ona inanacaksınız.

“Biz değiştik” demenin de işe yaramadığını, kimliğini, kişiliğini inkarda Genelkurmay’ı ikna etmenin öyle kolay olmadığını AKP örneği yeterince açık gösteriyor. Elbise, gömlek çıkarmaların hiçbir hükmünün bulunmadığı açık! Gazetelerinizde, aslında ordu ile ne kadar uyumlu olduğu manşetleri uydurmak kimseyi aldatamıyor. Siz yazıp, siz okuyorsunuz; Genelkurmay da gü-lüyor sadece ve “yola gelmeye devam edin, yağ

çekmeye devam edin" diye bastırdıkça bastırıyor.

Çelişkiye bakın ki, Genelkurmay sizi akrediteli saymıyor, siz "neden şu şu gazeteler çağırılmadı" diye sayarken sol olarak bilinen gazeteleri ya da Kürt milliyetçilerinin yayınlarının adını ağzınıza bile almıyorsunuz.

Neden; çünkü onlar da sizden akrediteli değil anlaşılan. Özünde yine yukarıdaki mantık vardır; Genelkurmay'ın basından bile saymadığını siz de saymıyorsunuz. Zaten devrimci basın bu hesapta hiç yok. Onlara yapılan baskılar, bürolarının kapılarının kınılarak içeri girilmesi, basın araçlarına el konulması bir basın kurumu olarak sizin, "basına saldırıya son!" diyebilmeniz şöyle dursun, kimi zaman haber değeri bile taşıyor.

Niye; çünkü oligarşi onlara "terörist" diyor!

Kafa hiç değişmiyor; Genelkurmay AKP'yi ve onun propagandasını yapan yayınları akrediteli saymıyor, AKP de, aynı Genelkurmay'a mesaj verebilmek için hatırlanacağı gibi, Erbakan'ın Milli Gazetesi'ni davet etmiyor toplantılarına. Elbette sonuç değişmiyor, Genelkurmay "yetmez" demeye devam ediyor.

Takiyye ve kurnazlık devri bitti. Ya adam gibi işbirlikçi olursunuz, ya da adam gibi direnirsiniz. Bunun ortası yoktur. Yok, devrimcilere biraz daha saldırgan olursam, şu bu politikasına daha aleni destek sunarsam belki kabul görürüm diye düşünüyorsanız, yanılırsınız! Hele bu genelkurmayla hukuk, ahlak, meşruluk tartışmasına girmenin hiçbir anlamı, kıymeti yoktur. Katliamcılarla, onlarca yıldır halkı katledenlerle, Amerika'nın gayri-meşru "liderleri" ile tartışılmaz bunlar.

Biz Genelkurmay'ın istediği gibi yaşamayı, düşünmeyi reddettiğimiz için **direniyoruz, ölüyoruz, teslim olmuyoruz;** direnişin tek yol olduğunu gösteriyoruz herkese.

Siz ölümlerimizi izlemeye, sansürü daha kolaylaştırmaya, zulmün üstünü örtmeye devam edin isterseniz; ama böyle akrediteli olamaya çağınız kesindir!

Yüzünüzü zulme karşı direnenlere dönün! Neden bu düzende direnmekten başka hiçbir yolun olmadığını onlardan öğrenin. Katliamcıların akreditelileri olmak için kontra haberlere değil, zulme boyun eğmeyenlere verin kulağınızı.

Zulme karşı olduğunuzu, adaletten, özgürlüklerden yana olduğunuzu söylüyorsanız, bu bir tercih değil doğru safta yer almaktır.

Tercih açık; ya tam işbirlikçilik ya da direniş!

Vakit ve Zaman'a Suç Duyurusu

Ölüm orucu gazilerini hedef gösteren yayınlarından dolayı, Fethullah'ın Zaman Gazetesi ve Vakit Gazetesi'ni geçen hafta gaziler evinin önünde yaptıkları basın açıklaması ile protesto eden gaziler 26 Mayıs günü de Sultanahmet Adliyesi'ne suç duyurusunda bulundular.

Zaman Gazetesi'nin haberinde adı geçen, Deniz Yıldız, Gülten Özdemir, Sakine Ögeyik, ve H. Fevzi Tekin'in de katıldığı suç duyurusun ardından bir açıklama yapan gaziler, "Telefon taşıma-

mız, konsere gitmemiz ve yasal 1 Mayıs kutlamalarına katılmamız suç mu? Bizler bunları yapmaya devam edeceğiz. Yasal haklarımızı ise sonuna dek koruyacağız" dediler.

Tecritin kaldırılması için verilen canları hatırlatan gaziler, ölüm orucu eyleminin hâlâ sürdüğünü ve onların seslerini duyurmak için bu tür etkinliklere katıldıklarını ve katılacaklarını belirterek açıklamaya son verdiler.

Sayı 1

39

1 Haziran 2003

Diyanet Kimlere Teslim?

Devrimcilere düşmanlığını bir şekilde ortaya koyan, bu paralelde hizmetler veren her kim olursa olsun, Amerikancılıkları, katliamcılarının en sadık kulları oldukları mutlaka ortaya çıkıyor. Başka türlü mümkün olamazdı zaten.

Son "deşifre olan", Diyanet İşleri eski başkanı Mehmet Nuri Yılmaz oldu. Ölüm oruçları hakkında fetvalar veren, oligarşinin zulmüne hiç sesi çıkmayan Nuri Yılmaz, 28 Şubat'ın generallerinden Çevik Bir'in, MİT'çi Sönmez Köksal'ın da aralarında bulunduğu Marmara Grubu Stratejik Sosyal Araştırmalar Vakfı'na katıldı.

Bu vakfın ne işe yaradığını, Richard Perle'lerin Türkiye getirilip, Türkiye'yi tehdit etmesinden biliyoruz. Çevik Bir'in Amerika adına yaptığı kulislerinden tanıyoruz. Devrimcileri karalayan fetvalar veren, zulmü "din" adına aklamaya çalışanları tanıyın! Resmi dinin kimlerin elinde olduğunu görün!

Amerikancı Fethullah'ın İslamla İlgisi Var mı?

Ölüm orucu gazileriyle, yani devletin sakat bıraktığı, geçmişi hafızalarından silinmiş, kimisi yüreyemez durumda olan insanlar hakkında dahi, polis haberlerini gazetesinin manşetine taşıyan Fethullah Gülen'in ahlaki sorgulanmaya devam ediliyor.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'nin 24 Mayıs tarihli, 304 No'lu açıklaması da "Amerikancı Fethullah'ın islamla ilgisi var mı" diye soruyor ve medyasıyla, okullarıyla kimin hizmetinde olduğunu anlatıyordu.

Oligarşinin "şeriat tehlikesi" dediğinde ilk gündeme getirdiği isimlerden birinin Fethullah Gülen olmasının, onun asıl kimliğinin, rolünün açık olarak görülmesini engellediğini, sanki düzene karşıymış gibi gösterildiğini belirten Cephe, "oysa, ne oligarşi Fethullah Hoca'ya karşıdır, ne de Fethullah Hoca oligarşinin devletine" dedi ve şöyle devam etti:

"Böyle olduğu şuradan bellidir ki; gerçekte oligarşik devlet, Fethullah Hoca'nın kadrolarının devlet kurumlarına yerleşmesine temelden karşı çıkmaz (sadece belli bir çizgiyi aşmamalarını ister). Bunun ötesinde oligarşi de bilir ki, Fethullah Hoca bu aşağılık sömürü, zulüm düzenini sürdürmek için yararlanabileceği bir güçtür."

AMERİKA'NIN HİZMETİNDEKİ Fethullah

Fethullah Hoca'nın, medyası, okulları, finans kuruluşları Amerika'nın ve oligarşinin hizmetindedir. Son dönemde daha da yoğunlaşan ve alenileşen bu hizmetlerini en somut olarak, oligarşinin halka karşı savaşının, 11 Eylül sonrası Amerika'nın dünya halklarına karşı savaşının baş destekçilerinden biri olarak kendini gösteriyor.

"Terör demagojisi" Amerika nezdinde prim

Fethullah Gülen

Vaaz verirken ağlayıp sızlamasına bakmayın. Paronoya halidir; rol yapıyor. O sahte gözyaşlarına değil, YAPTIKLARINA bakın. Fethullah'ın 'misafiri olduğu' ABD Başkanı Bush'un adaletle, ahlakla, dürüstlikle ve dinle ne kadar ilgisi varsa, Fethullah'ın da o kadar vardır.

yaptıkça, Fethullah Hoca da terör demagojisine sarılıyor. Gazeteleri, dergileri, TV'leri bu paralelde yaptığı yayınlarla terör demagojisini yayıyor, Amerika'nın paralelinde halka, halkın örgütlü güçlerine saldırıyor.

Fethullah'ın bütün faaliyetleri Amerika'nın denetimi, yönlendirmesi ve himayesindedir. İslamcıların "büyük şeytan" dediği Amerika'da şeytanla kucak kucağa yaşar. Balkanlar'da, eski Sovyet Cumhuriyetlerinde açtığı okulları da, "islami amaç"tan çok, adeta bir CIA üssü (yer yer MİT üssü) olarak faaliyet gösterir. Bu bölgelerde onların çıkarlarını savunur. Sadece son bir yıl içinde, ikisi Başkurdistan Eyaleti'nde, biri Ukrayna'nın Harson kentinde olmak üzere Gülen'e ait 3 okulun "amaç dışı faaliyet" nedeniyle kapatılması, Moskova'daki 3 çalışanının da ajanlık yaptıkları gerekçesiyle sınır dışı edilmesi, "islami hizmet" in ne anlama geldiğinin ipuçlarını vermektedir.

Basına da yansıdığı gibi, Özbekistan'da ve Türkmenistan'daki Amerikan çıkarlarına hizmet etmesi planlanan darbe girişimlerinde Fethullah'ın adamları kullanılmıştır. O, dünyanın her yanında Amerikan çıkarlarının savunucusudur. Kendi çıkarlarını Amerikan çıkarlarıyla birlikte görür.

BU NASIL MÜSLÜMAN?!

Fethullah'ın Amerikan politikalarının taşeronluğunu yaptığını belirten Cephe soruyor;

"Fethullah'ın yayınlarının DHKP-C'ye 'özel ilgisi' nedendir acaba? ABD'nin 'terör listesi'nin takipçisi mi onlar? Kim verdi bu görevi Fethullah'a? Görevi Amerika'dan ve oligarşiden almıştır.

Bu noktada durup sormak gerekir:

Dünya halklarına en olmadık acıları çektiren, milyarlarca insanı aç bırakan, bombalarıyla ülkeleri yakıp yıkan Amerika'nın dostu olan, herhangi bir inancın savunucusu olabilir mi?

Bu nasıl müslümandır ki, müslümanları katleden bir emperyalistin himayesinde olur?

Bu nasıl dindardır ki, ne hukuk, ne adalet tanımayan bir saldırganın politikalarını destekler?

Böyle müslümanlık da, islamcılık da olamaz.

OLİGARŞİNİN HİZMETİNDEKİ Fethullah

Fethullah "terör" demagojisi sözkonusu olduğunda, sadece Amerika'nın değil, Amerika'nın ülkemizdeki işbirlikçilerinin de hizmetindedir. Oligarşinin halka, sola, devrimcilere yönelik saldırılarına katılarak, bunlara çeşitli biçimlerde destek vererek yaşayabileceğini hesap eder. Gazetelerindeki kontra yayınlarıyla, tarikat ilişkilerini oligarşinin hizmetine sunarak, halka karşı işlenen ne kadar suç varsa; işkenceler, infazlar, faili meçhuller, F tipleri, tümünü destekler, alkışlar.

Nereden bu değirmenin suyu?!

Fetullah'ın "kitap yazarak" kazanmadığı aşırak olan "dünyalıklarından" bir kısmı:

Türkiye'de; 88 vakıf, 20 dernek, 128 özel okul, 218 şirket, 129 dersane ve yaklaşık 500 öğrenci yurdu, 1 İngilizce olmak üzere 17 yayın organı, TV istasyonu, ulusal düzeyde 2 radyo istasyonu, finans kurumu ve 1 sigorta şirketi.

Yurtdışında; 6 üniversite, 236 lise, 2 ilkokul, 8 yabancı dil ve bilgisayar merkezi, 6 üniversite hazırlık kursu ve 21 öğrenci yurdu.

Devletin katliamlarını aklamak için yayınlar yapar. Sadece 19 Aralık günlerinde 6 kadını diri diri yakan devleti aklamak için, "bizi diri diri yak-tılar" gerçeğinin en yüksek sesle haykırılmaya başlandığı günlerde devrimci kadınlar aleyhine yaptığı "ölüm kalkanları" başlıklı kontra haberi hatırlamak bile yeterlidir. (Zaman 30 Aralık 2000) 19 Aralık öncesi, katliam zemini hazırlamak için öteki medya kuruluşları ile yaptığı yarış "hapishaneler cephanelik gibi" haberlerini ise hatırlatmıyoruz bile.

Vaazlarında duyulanıp gözyaşları döken adamın politikasıdır bunlar; infazların, işkencelerin, katliamların, tecritin alkışçısı. devrimcilerin katledilmesinden büyük bir haz duyan bir sadist.

Fethullah'ın esas hedefi hep devrimciler olmuştur. Devrimcilere ne kadar saldırırsa, düzende o kadar kabul göreceğini hesaplamıştır. Gazetelerinde durup dururken yayınlanan polis haberlerin, MİT kaynaklı provokatif haberlerin kürsüsü haline gelmesi de buradan kaynaklıdır. Özellikle son yıllarda Doğan Medya'nın kontra yayınlarda yıpranması, inandırıcılığını yitirmesi ile, Fethullah'ın yayınlarının kullanılması bunun sonucudur.

Geçen haftaki sayımızda yer verdiğimiz gibi, son hedefi ise, sakat bırakılan devrimciler oldu. Bu örnek bile devrimcilere düşmanlığının, bütün ahlaksızlığının gözler önüne serilmesi pahasına, nasıl boyutluğunu olduğunu gösterir. İşi gücü bırakmış, ölüm orucunda sakat bırakılan, hafızalarından yılları silinen gazilerimizle uğraşmaktadır. "Onları, o sakat halleriyle yeniden tutuklayıp F tipi tecrit hücrelerine atsalar, Fethullah kına yakacak anlaşılan. Bunun müslümanlıkla, herhangi bir dinle, inançlı olmakla ne ilgisi var?

Bu noktada yine sormak gerekmiyor mu?

Bunun neresi müslüman?

Dinli, dinsiz olması değil mesele; **adaletle, ahlakla, vicdanla** ilgisi yok. Her dinde, her toplumda ayrı bir yeri olan, olması gereken sakatlara karşı bile düşmanlıkla dolu. Çünkü o sakatlar devrimci!

İslam sakatlar karşısında böyle davranmayı mı

söylüyor? Ama Fethullah'ın islamla ilgisi yoktur. Sadece çıkarları peşinde. İnançları, kutsal kabul edilen herşeyi, çıkarları için kullanmakta, istismar etmekte tereddüt etmiyor.

BU KEPAZELİĞE, İŞKENCECİLİĞE, İŞBİRLİKÇİLİĞE, KATLIAMCILIĞA 'İSLAMCILIK' YAFTASI TAKAN İSTİSMARCILIK:

Her dinde, vicdanlı olmanın, dürüst olmanın öğütlendiğini belirten Cephe açıklaması, bu ahlaksızlığın, şarlatanlığın "din" adına, islam adına sürdürüldüğünü belirterek şu çağrını yapıyor:

"Bizim sorunumuz, müslümanlık, islamcılık, dindarlık değil; 'Vay şeriat!' diyecek de değiliz. Bizim meselemiz, din adına, islam adına sergilenen bu şaklabanlığa dikkat çekmektir. Biz polis içindeki 'Fethullahçı kadrolaşma'yla değil; ama o Fethullahçı kadroların oligarşinin en 'seçkin' infazcılarını, işkencecileri olmasıyla ilgilimiz. İnfazcılarının, işkencecilerinin, işbirlikçilerinin (Yani Fethullah'ın ve 'adamları'nın) bu katliamcılığı bir de 'islamcılık' perdesi arkasına saklamasını sorguluyoruz.

Bunları tanıyın. İslamcılık maskesi altındaki bu kepezelik, bu şarlatanlık, teşhir ve tecrit edilmelidir. Bunun 'islam' adına, 'din' adına Amerika'da ve hayatın her alanında sürdürdüğü şarlatanlığa karşı çıkmayanlar da sorumludur. Dinin insani, vicdani yönünün kirletilmesine izin verilmemelidir. O inançlar, değerler kendine islamcıyım diyenler için gerçekten önemliyse, o inançların, değerlerin bu tür şaklabanların elinde araç olmasına izin vermemelidirler."

Sayı 1

41

1 Haziran 2003

Fethullah'ın Polis Haberlerinden...

Değişik zamanlarda, Fetullah'ın kontra yayınlarında çıkan bazı haberleri hatırlayalım:

✓ "Ölüm Orucuna Vitamin Takviyesi: Ölüm oruçlarına ÖDP ve TSİP'in vitaminli sıvı gıdalarla destek verdiği ortaya çıktı.." (Zaman, 15 Aralık 2000)

✓ "Ölüm Kalkanları: ... Terör örgütlerinin, psikolojik bir eğitimle kadın militanları, uyuşturucu bağımlısı yaparak, onları ölüme gönderdiği... Örgüt içinde 'işe yaramazlık' psikolojisine itilen kadınların bu durumu intihar eylemleriyle telafi etmeye çalıştığı..." (Zaman, 30 Aralık 2000)

✓ "DHKP-C'yi bir dış istihbarat servisi bilgilendiriyor." (Zaman, 26 Temmuz 2002)

✓ "Barış için hastane taşıyanlara sivil toplumdan tepki yağıyor!" (Zaman, 8 Nisan 2003)

* Bu haberin ertesi günü TAYAD'lıların evleri basılarak gözaltına alındılar, basına "hastane taşıyanlar yakalandı" diye lanse edildiler.

"ÖNCE SİZ ATEŞ EDİN MÖSYÖ BURJUVAZİ"

(F. Engels)

Av. Behiç Aşçı

KANLI PAZAR

"EFENDİM, Bakanlarınıza inanmayınız; olayları ve işçilerin sorunlarıyla ilgili bazı gerçekleri sizden saklıyorlar. Halk yalnızca size inanmaktadır. Dertlerini dökmek için yarın sabah 8'de kışlık sarayınızın önünde toplanmayı kararlaştırdı. Onları karşılamaya çıkmazsanız, sizinle onları birleştiren bütün manevi bağları koparmış olacaksınız. Yarın, hiçbir şeyden çekinmeden halkın karşısına çıkınız ve dilekçemizi kabul buyurunuz. Ben, arkadaşlarımızın ve sizin işçilerinizin temsilcisi olarak, dokunulmazlığınızın ihlal edilmeyeceğini kesinlikle temin ederim..."

Yukardaki mektup 21 Ocak 1905 tarihinde, Papaz Gapon tarafından Çar 2. Nikola'ya yazılmıştı. Fakat Çar daha önce başkentten ayrılıp başka bir sarayına gittiğinden bu mektup eline geçmedi.

22 Ocak 1905 Pazar günü, Petersburg'un işçi mahallerinden yola çıkan topluluklar, sabah karantılığında beş koldan, Çar 2. Nikola'nın kışlık sarayı önündeki alana doğru ilerliyorlardı.

Ellerinde dini azizlerin ve "Küçük Baba"ları Çar'ın resimleri vardı. Ayaklanma ya da devrim şarkıları değil, ilahiler ve "Tanrı Çar'ı korusun..." diyen Rus ulusal marşını söylüyorlardı. Hepsi silahsızdı. Papaz Gapon, 135 kişinin imzaladığı bir dilekçeyle topluluklardan birinin önünde yürüyordu. Gapon'un kaleme aldığı dilekçede şunlar yazılıydı:

"Efendimiz, bizler; Petersburg şehrinde oturan işçiler, karlarımız, çocuklarımız ve zavallı yaşlılarımızla, gerçeği, eşitliği ve yüksek himayenizi istemek için huzurunuzda geldik. Hepimiz dilenciye döndük. Bizi eziyorlar. Ölüm kapımıza dayandı. Çalışamaz olduk ve efendilerimize bildirdik ki, isteklerimizi yerine getirin. İsteklerimizse, yalnızca iş gününün 8 saate indirilmesi ve asgari ücretin bir ruble olması.

Memurlar ülkemizi yıktılar. Harap ettiler, rezil bir savaşa soktular bizi. Surtumuzdan alınan vergiler nereye harcanıyor? Biz hiç sesimizi duyuramıyoruz.

İşte bunlar, Efendimiz, sarayınızın duvarları dibine getirdi bizleri. En son umut durağımız burasıdır. Halkımıza yardım elini uzatmazlık etmeyin. Halkımızla aranızdaki duvarı yıkın.

Emredin, genel, eşit ve gizli oyla kurucu Meclis seçimleri yapılsın. Eğer siz bu emirleri vermez ve bu yakarışımızı dinlemezseniz, biz de buradan sarayınızın önünde, bu alanda ölürüz..."

İki yüz bin kişiye yaklaşan topluluk, son derece iyi niyetlerle ve Çar 2. Nikola'ya gerçek bir saygı besleyerek, onun dertlerine bir çözüm yolu bulacağına inanarak yollara dökülmüştü. Üstelik, başlarındaki Papaz Gapon, devrimci de değildi. Zaman zaman polisle işbirliği yapan bir ajandı. Olayların akışı, polisin adamı Papaz Gapon'u bile etkisi altına almış, onu böyle bir yürüyüşü düzenlemek zorunda bırakmıştı. Bu yürüyüşü düzenlemesi bile, halkı coşturmak yerine Çar'la karşı karşıya getirip yatıştırmak, işsizlik, hayat pahalılığı ve ağır vergiler yüzünden ezilenlerin kanlı olaylara girişmesini önlemek amacını taşıyordu.

Kalabalık kışlık sarayın önüne geldiğinde, onları "Küçük Baba"ları Çar 2. Nikola değil, onun başka birilerle takviye edilmiş Muhafız Alayı karşıladı. Çar ise yazlık sarayına gitmeden önce, güvenliği sağlama işini İçişleri Bakanına bırakmıştı. Halkla askerler arasında 15-20 metre kalınca, su-baylar "Ateş!.." emrini verdiler.

Az öncesine kadar "Tanrı Çar'ı korusun" diyen ağızlardan, şimdi acı bağırışlar yükseliyordu. İki yüz bin kişi korkunç bir paniğe kapılarak yüz geri etmiş, kaçırmaya, canını kurtarmaya çalışıyordu! Kışlık sarayın önü bir anda ölü ve yaralılarla dolmuş, karla örtülü bembeyaz alan, dökülen kanlarla kıpkırmızı kesilmişti. Ölü ve yaralılar, karların üzerinde siyah bir leke gibi duruyorlardı.

Çar 2. Nikola, olayı öğrenince hatıra defterine şu satırları karaladı:

"22 ocak, Pazar. Acı bir gün. Petersburg'da işçiler Kışlık Saraya gelmek istediği için ciddi karışıklık çıktı. Asker şehirde bir çok yerde ateş açmak zorunda kaldı; sayısız ölü ve yaralı var. Tanrım, ne acı, ne kötü! Annem şehirden gelir gelmez kiliseye gitti. Birlikte öğle yemeği yedik. Mişa'yla yürüyüşe çıktık. Annem gece yatısına kaldı."

Çar 2. Nikola, olayları bu ölçüde yüzeyden görürken, halk, artık "Küçük Baba"larına güvenmenin boş bir hayal olduğunu anlamış bulunuyordu. Polis tarafından, halk hareketlerini denetlemek ve yumuşatmakla görevlendirilen Papaz Gapon bile, yapılan bu canavarlığa dayanamamıştı. Aşağıdaki mektubu Çar 2. Nikola'ya gönderdikten sonra Finlandiya'ya kaçtı:

"İşçilerin, karlarının ve çocuklarının kanı, se-

Sayı 1

42

1 Haziran 2003

nin ve onların arasında geçilmez sular gibi duracak, artık onlarla senin aranda hiçbir manevi bağ kalmayacaktır!..."

Yukarıda anlattığımız tüm dünyaca bilinen en çarpıcı örneklerden birisidir. Ve tarihe **KANLI PAZAR** olarak geçmiştir. Ölü ve yaralı sayısı hala net olarak bilinmemektedir. Ama binlerle ifade edilir.

Tüm tarih boyuca bilinen tüm örneklerde **ASLA İLK ŞİDDET KULLANAN HALK GÜÇLERİ - EZİLENLER** olmamıştır. Bu MÖ 73 yılında yaşanan Spartaküs isyanından 1917 Sovyet devrimine kadar böyle olmuştur **VE HALA DA BÖYLEDİR**. Tüm tarih taniktir buna.

MÖ 73 yılında yaşanır Spartaküs isyanı. Bir gladyatördür Spartaküs. Ama bize anlatıldığı gibi sadece hümanist nedenlerle başka bir köle arkadaşını öldürmek istemediği için kaçıp dağa çıkıp isyan başlatmış değildir.

Verimli bir ada olan Sicilya'nın toprakları köleler tarafından işletilir. Büyük buğday tararları, zeytinlikler ve koyun yetiştirmeye müsait geniş otlaklar vardır. Köle emeği Sicilya adasını Roma'nın yiyecek deposu haline getirmişti. Hemen her şey Sicilya'da üretilir. Ve köleler açlıktan ölürlər, buğday tarlalarında. Her şeyi üreten onlardır ama açlıktan ölen de onlardır.

Spartaküs ilk köle isyanı değildir Roma'da yaşanan. Ondan önce irili ufaklı yetmiş yakın köle ayaklanması olmuştur ama Spartaküs bunların içinde en etkili ve Roma tarihinde önemli izler bırakanı olmuştur.

Ne istiyordu bu köleler... Sadece ekmek ve su. Ölmeyecek kadar ekmek ve su. Romalı Konsüller dahil, yargıçlar, komutanlar hepsine başvururlar ve durumu anlatırlar. Ama sadece anlattığı bunları dile getirdiği için öldürülürler. Hatta çoğu zaman gerekçe de göstermeden öldürebilir köle sahibi kölesini. Ceza olarak kulağını kesebilir. Burnunu kesebilir. Ve hatta evlenecekleri kadınla isterse ilk geceyi bile geçirilebilirdi.

Bunun üzerine 70 köle ile kaçmış ve Vezüv dağının tepesine yerleşip direnmeye başlamıştır Romalılara karşı.

- Avrupa'daki köylü ayaklanmalarında da aynı şeyler yaşanmıştır. İngiltere'den Almanya'ya, Fransa'dan Çekoslovakya'ya kadar açlıktan ölmek istemeyen köylüler çuvalara konularak akreplere sokturulmuştur. Hemen hepsinde dini temalarla sorunlarını anlatmaya çalışmalarına rağmen, bu insanların temel hareket noktası **EKMEK, ADALET VE ÖZGÜRLÜK kavgasıdır**. Ve bunlar, halkların tarih boyunca en meşru, en haklı talepleri olarak her zamanki yerlerini korumuşlardır.

Osmanlı imparatorluğunda değişen bir şey var mıdır? Avrupadaki köylü ayaklanmaları ile arasında küçük farklar olmakla birlikte özü aynıdır. Ek olarak osmanlı Celali isyanlarından Pir Sultan'a kadar her haksızlığa karşı direnişi "...bir avuç çapulcu... üç beş kendini bilmez... padişah düşmanı... hilafet düşmanı..." ilan etmiştir. Nasıl bir avuç çapulcudur ki 55 yıl boyunca meşgul etmiştir Osmanlı imparatorluğunu!

Ve 1800'lü yıllara gelindiğinde bu durum yine böyle devam etmiştir. Taa ki, Marks ve Engels halklara öğütlenme ve örgüt manifestosunu armağan edinceye kadar. En büyük silahı armağan etmiştir Marks ve Engels halklara; **ÖRGÜTLERİNİN**.

Ve yine Hamburg'dan Lyon'a, Berlin'den İsveç'e kadar kurulan barikatlarda ilk silahı yine halk kullanmamıştır. Ve Engels'in tarihe mal olan sözü, "**ÖNCE SİZ ATEŞ EDİN MÖSYÖ BURJUVAZİ**" hala geçerliğini sürdürmektedir. Spartaküs'den bu yana **DEĞİŞMEYEN TEK ŞEY BU OLMUŞTUR**.

Barikatların arkasına çekilmiş Hamburglular arasında Engels de vardır ve silahsızdır. Ve orada haykırmıştır Prusya ordusuna, biz sadece haklarımızı istiyoruz, **ÖNCE SİZ ATEŞ EDİN MÖSYÖ BURJUVAZİ**... Bu sözünün karşılığı sağ omuzundan vurulmak olmuştur.

Ve o günden bugüne tüm canlılığı ile bu gerçek yerini korumaktadır. Ancak şu gerçeği de tekrar tekrar hatırlamak gerekir ki, burjuva demokrasisine en saygılı davrananlar yalnız ve yalnız Marksistlerdir.

"Dünya proletaryası, burjuva demokrasisi haklarını alabilmek için kan revan içinde kalmıştır ve bu haklarını da elinde tutabilmek için, tabii ki bütün gücüyle savaacaktır." Bu hakları yine kanları dökülerek kazananlar onlardır.

Devrimciler burjuva yasallığını, burjuvazinin bozması üzerine terkederler. Ve hep şu çağırıyor yapmışlardır **KENDİ KOYDUĞUNUZ YASALARA UYUN!** Engels'in "**önce siz ateş edin mösyö burjuvazi**" sözü bu nedenle belirleyicidir. Bu nedenle devrimlerin objektif şartlarını, devrimciler değil, baskı, cebir ve şiddet, açlık getirmek suretiyle burjuvazi hazırlar. Tekelci kapitalist dönemle birlikte başlayan devrimler çağında, bütün proletarya devrimlerine baktığımızda bu gerçeği çok açık görürüz.

Devlet kendi koyduğu yasalara uymak zorundadır. **Yasalar** devlet için ayrı, halk için ayrı değildir. Ne zaman ki, devlet yasadışı, hukuk dışı duruma düşer, hak ve özgürlükleri ihlal etmeye başlar, **O ZAMAN MEŞRULĞUNU YİTİRİR VE DİRENMEK BİR HAK** olarak doğar.

Kendine, ideolojisine güvenen, birlikten kaçmaz!

ÖDP, Koordinasyon'dan ayrıldı. Gerekçe; sudan! Bir bildiri getiriyor, ya buna katılın, ya ayrılıyorum!

Belki şaşırtıcı gelecek ama şunu belirtelim: Aslında ÖDP'nin niyeti Koordinasyon'dan ayrılmak değildi. ÖDP Koordinasyonu "dağıtmak" istiyordu. Dağıttığında, zaten "ayrılmak" zorunda kalmayacaktı!

ÖDP-DY tasfiyeciliği, "kendisine rağmen, kendisinin dışında, kendisinin yönetmediği" herhangi bir birliğe tahammül edemez. Bu ÖDP-DY tasfiyeciliğinin adeta karakteri halini almış bir siyasal davranış biçimidir.

ÖDP içinde bazı kesimler, kendi denetim ve tahakkümü dışına çıktığında, kendi çatısı altındaki birliği bile sabote etmekten çekinmemiştir bu gelenek. ÖDP'den tasfiye edilen diğer gruplar, "farklı düşünceleri" nedeniyle değil, asıl olarak bu nedenle tasfiye edilmişlerdir. Farklı düşüncelere daha önce de sahiptiler. ÖDP-DY geleneğinde bir ideolojik birlik yok ki zaten. Hepsi bir çok konuda ayrı tellerden çalabiliyorlar; ama icazet temelinde politika yapmakta ve grup egemenliğinde hemfikirler. Bu egemenliğin dışına çıkan ister kendi partilerinde olsun, ister başka bir birlik, onu tasfiye etmek için harekete geçerler.

ÖDP'nin Koordinasyon karşısındaki dağıtıcı tavrı da, "program, düşünce" farklılığı üzerinden gelişmemiştir. Ayrılma gerekçesi olarak kullandığı "Barış Adalet Beyannamesi" adlı belgedeki bir çok madde, zaten Koordinasyon tarafından yapılmakta olanları içeriyordu. Bir çok maddesi de, doğru dürüst bir öneri olarak Koordinasyon'a sunulsaydı, tartışılır, değerlendirilirdi. Ama amaç üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek olunca, ÖDP bu yöntemi tercih etmedi.

Koordinasyon dışında yapılan kulis ve toplantılarla bozgunculuk pişirildi ve Koordinasyon'a getirildi.

Tasfiyecilik bozgunculuktur. ÖDP'nin Koordinasyon nezdinde yaptığı da budur. Ama, Türkiye solunun birlik alanındaki az sayıdaki olumlu örneklerinden biri olan Koordinasyon'a bugün için sahip çıkılmış, ÖDP bozgunculuğu ters tepmiştir.

Şimdi hem ÖDP, hem diğer siyasi hareketler, kitle örgütleri açısından yapılması gereken şudur: Koordinasyon'un dağıtılması değil, sürdürülmesi, geliştirilmesi gereken bir birliktelik olduğunda büyük bir çoğunluk hemfikir.

ÖDP eğer birlikten yanaysa, ÖDP eğer sol içindeki demokrasiyi savunuyorsa, örgütlülüklerin iradesine saygı duyuyorsa, mevcut durumu değerlendirip tavrını göz-

den geçirmelidir.

Bu "tükürdüğünü yalamak" değildir. Kendi adımıza böyle değerlendirmeyiz. Bu, Türkiye solunun gerçeklerine uygun hareket etmektir.

Evet; ÖDP reformizmiyle de, Kürt milliyetçiliğiyle de çok ciddi politik ayrılıklar ortaya çıkmıştır. Bağımsızlık anlayışında, demokrasi mücadelesi anlayışında ayrılıklar keskindir.

Biri kalkıp der ki, AB'ye girmek iyidir; öteki de der ki, hayır kötüdür, biri demokrasiyi bağımsızlıktan koparır; ideolojik mücadele sürdürülür. Ta ki bu tesbitler, bizi Türkiye faşizmine, veya ABD saldırganlığına karşı hiç bir noktada ortak hareket edemez hale getirinceye kadar.

Devrim ve demokrasi güçleri arasındaki birliğin mantığı da budur zaten.

Biz bu noktada kendimize, ideolojik sağlamlığımıza güveniyoruz. İster devrimci bir hareket olsun, ister reformist, kendine güvenen bu tür birliklerden kaçmaz. Birliğin genişlemesinde, mücadelenin gelişmesinde kendisi için bir "tehlike" görmez.

Kimsenin ayrı olarak yapacaklarına bir engel yok. Herkes kendi programını sürdürür yine. Birlik, herkesin birbirinin "kaygılarını" dikkate almasıyla yaşar.

Koordinasyon, bizim farklı yöndeki tüm önerilerimize karşın, gündemini genişletmemiştir. Bu böyle diye, çekip gitmeyi düşünmedik. Oradaki ortak iradeye saygı gösterdik. Bu iradenin, manevralarla, kulislerle, dayatmalarla yönlendirilmeye çalışılması ve bu dayatmalara boyun eğmek, bugün mücadeleye verilecek en büyük zararlardan biridir.

"Ayrılmak" değil, "birlikte olmak" zamanı çünkü. İşte, "kendi gündemimize yoğunlaşacağız" diye Koordinasyon'dan ayrılan sendikaların durumu ortada. Kölelik yasası çıktı. Hem de hiç bir ciddi direnişle karşılaşmadan.

Peki, Koordinasyon'dan ayrılmayı, dağıtmayı gündeme getirmek yerine tüm devrimci, demokratik güçler, Koordinasyon çerçevesinde kölelik yasasına karşı gücünü seferber etseydi, daha doğru olmaz mıydı?

Bu örnek bile, yapılmaması gerekeni ve yapılması gerekeni gösteriyor herkese.

Koordinasyon'u dağıtmak yerine, onun temel zaafılarını, -örneğin ülke geneline yayılamaması, örneğin kitleleri harekete geçirecek kurumlar oluşturamaması gibi- tartışıp aşmaya çalışarak yola devam edilmelidir.

Şafak Aryen'in Ahlakı

26 Mayıs tarihli Yeniden Özgür Gündem gazetesinde "Kadının Kaleminden" köşesinde yeralan, "**Kızılay'ın bir karesinde son bulan yaşam**" başlıklı yazıyı okuduğumuzda, dönüp tekrar gazetenin logosuna baktık; "acaba okuduğumuz gazete Hürriyet, yazarı da Ertuğrul Özkök mü? Ya da Altemur Kılıç mı?" diye düşündük. Bu kalem, bir devrimcinin, demokratın, ilercinin, yurtseverin kalemi değil; bu Ertuğrul Özkök'lerin kalemi. Amerikanca konuşanların beyni bu beyin.

Şengül Akkurt'un şehitliğinden yola çıkarak yazan **ŞAFAK ARYEN**'den uzunca bir alıntıyla, bu ahlaki tanımayla çalışalım:

"Bir kadın, bir arayıcı, bombayla can veriş. Ama ne uğruna, ne kadar bir çözüm, ne kadar yaratma adına? ... Türkiye'deki devrimci geleneğin ve sonuç alıcılığın tüketildiği, yiğit yürekli militanların özgürlük idealinin ölüm oruçlarıyla eritildiği son yılların gelişmelerini acıyla izliyoruz... İstihbari örgütlere peşkeş çekildi gençler. Bu nedenle tarikatlaştırdı, tarikatlaştıkça uzaklaştı zaferden, özgürlükten, umuttan.... Herkesçe saygıyla karşılanan direnişçiler oldu, ama bir zaferi yaratmadı. Çünkü yön verenlerin yüreği çoktan tükenmiş duyguları, mantığı tüccarlaşmış, geleceği pazarlayanlar olarak cepleri dolarlarla doldurulmuştu. Bu nedenle özgürlük masallar kadar uzaklaştırıldı; "Bir varmış, bir yokmuş, her şeyin sonu kapitalistleşmekmiş, ona da olmaz, ille de özgürlük diyorsan; özgürlük artık ölümmüş." İşte solun hazin hikayesi... Bu geleneğin uzantısıyla bombalar patlıyor yine... Talimatını aldığı yerin kimliğinin devrimciliği tartışmalıdır. Oysa o kadın gerçekten devrimci bir tek değişimin ve gelişimin militanı olabilirdi..."

Şafak Aryen imzası Kürt milliyetçilerini ne kadar bağlıyor, bilemiyoruz ama burjuvaziden, Ertuğrul Özkök'lerden, TUSİAD'dan iyi öğrenmiş. Onların karikatürü olduğu için de, böyle ucube bir şey çıkmış ortaya. Mantık Özkök'lerden, araya sıkıştırılmış kavramların, mesela "tarikat" gibi, kimisi Aydın Engin'lerden, kimisi de "Türk Solu" diye "eleştiri" adına küfretmek, aşağılamak için fırsat kollayanlardan... Aryen'e de bunları harmanlamak kalmış. Onu da iyi becerememiş, çünkü dersini iyi öğrenmemiş bir taklitçi, taklit ettiği şeyin ancak karikatürünü yapar.

Oligarşinin, KADEK ve bizim için söylediklerini dönüp bize söylerken; "bu mantık kimindir, kime hizmet ediyor, kimin demagojileriyle konuşuyorum. Ben TUSİAD'ın sözcüsü müyüm" diye düşünmüyor bile. Yazıya katılmış, yazının amacının dışındaki gereksiz birkaç "süsleme" cümlesini çıkartın, geriye kalan şudur:

Yüzyıllardır burjuvazinin devrimci, komünist örgütlenmeler için yaptığı; **"yöneticiler kötü, militanlar**

iyi... Kahrolsun yöneticiler"!

Şafak Aryen açamamış; nedir bu düşünce biz biraz açalım. Yardımcı olalım Aryen'e;

Devrimci önderlerin sıradan insanları nasıl kullandıklarını, onları nasıl aldattıklarını, kendileri nasıl lüks içinde yaşadıklarını, eskiden Rusya'dan Rublelerin geldiğini şimdi Amerikan gizli servislerine bağlı oldukları için ceplerinde dolarlar olduğunu daha açık yazmalıydı Aryen.

Bu ahlakın, kimin öldüğü, kimin kaldığı umurunda mı; o bir fırsat çıksa da bütün zehirimi döksem diye pusuya yatar ve bekler. Beklediği fırsatın çıktığını düşündüğünde de kusar zehirini. Dikkat edin Ertuğrul Özkök'ler de aynısını yapıyor.

O, insanlar katledilirken, "ben ne yaptım" diye sormuyor. "Demokrasi mücadelesi yürütenler adına, meşru savunma hakkına sahip ve saygılı herkes adına" konuşmasını biliyor, ama adına konuştuklarının, örneğin 19 Aralık'ta ne yaptıklarını, 107 insan şehit düşerken ne yaptıklarını anlatmıyor.

Peki O'nun **"demokrasi"** dediği ne?

Sakın Barzani-Talabani'lerin demokrasisi olmasın? Sakın senin bu yazdıkların da onlardan alınmış, yarım yamalak teoriler olmasın.

İşine geldiğinde Amerikan işgaliyle, Avrupayla gelen, kimi zaman da Genelkurmay'dan beklenen "demokrasiler", "çözümler" olmasın?

Şengüller işte bu demokrasiyi reddediyor. "Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm" diyor. Sen diyebiliyor musun bunları?!

Şafak Aryen; Amerikan özgürlüğü başını döndürmüş. Amerikanca konuşmak-düşünmek dile, beyine, benliğe nüfuz etmiş. Özkökleşme de böyle oluyor zaten. Bu yüzden yazdıklarına şaşırmıyor, sadece acıyıyoruz. Hala bir şeyler kalmışsa, bu yoldan dön!

Cesaretin varsa, "devrimcilik ne", "devrimci ahlak ne" tartışalım. Bütün dünyanın önünde, günlük, haftalık yayınlarda, TV'lerde, radyolarda tartışalım. Mesela 19 Aralık'ta binlerce insan F tiplerine işkenceler içinde götürülürken, birileri neden F tiplerine atılmadı? Birileri kime ne anlatmak için "farkını" koydu? Yanıbaşında devrimciler katledilirken, "biz yokuz binbaşım" diyen ahlaki tartışalım, istersen. Tartışabiliyor musun bunları?

Tartışamazsın; Şengüller işte bu nedenle unutturulmak istenen, Amerikancılık'la, Avrupacılık'la bir tutulmaya çalışılan devrimciliği hatırlatıyor; devrimcilik dersi veriyor kahramanlar.

"Zafer" mi diyorsun; sakın senin o zafer dediğin de Talabani-Barzani'lerin zaferi olmasın? Haydi hep birlikte alkışlayalım o zaman Amerika'yı; "bize demokrasi getiriyor!" diye.

'Boşuna öldünüz, zafer kazanamadınız' diye en ba- yağı burjuva demagojisini bir yana bırak da; sen şu ka-

Sayı 1

45

1 Haziran 2003

zandığın zaferleri bir anlat, herkes öğrensin? Hangi politikandan ne sonuç aldın? Hangi taktiğin amacına ulaştı? Onlardan da engin deneyler olarak bir söz etsen!

Aynı mantığı Zilan'ların feda ruhuna vur bakalım, ne görüyorsun? Zilan'lar, fedayla kurtuluş savaşını sürdürenlerin şehididir. "Kendini feda etti de ne oldu" diyenlerin karşısına ilk biz çıkarız?

Ama sen, dışındaki kimseyi görmediğin, herkesi aşağılamak, ajan ilan etmek için fırsat kolladığın için bunları anlayamazsın.

Zaten senin dünyanın merkezi olabilmeyi için, dışındaki herkesin, bütün örgütlerin ya "hain" olması, ya da "gizli servislerin yönlendirilmesinde" olması gerekir. Başka türlü nasıl dünyanın merkezi sen olabilirsin. Zaten "patlayan her bomba" mutlaka senin, şu bir türlü ne olduğu anlaşılmayan "barış"ına "darbe"dir. Sonra başlarsın aynı nakaratlara. Nakaratlar ne kadar sık tekrarlanmak zordunda kalırsa, böyle "ölçü" de kaçır, Özkökleşme alenileşir.

Bir de, aynı mantıkla bir başkasının "size" yazdığını düşün bakalım. Amerikan işgalini alkışlayan, yüzyıldır halkların baş düşmanı Amerika'dan demokrasi bekleyenleri aynı dille yaz bakalım; nereye varır?!

Dersini iyi çalışmamışsın, iyi öğrenememişsin; aralara devrimci sözler katmalıydın ki, niyet anlaşılmasın! "Öğretmenlerine" bir daha so-rar, bir dahakine dikkat edersin!

Zehra Deniz

* Bu yazı, Yeniden Özgür Gündem Gazetesi'ne, "siyasi, ahlaki olarak cevap hakkımız doğmuştur. Bu hakkımıza binaen aşağıdaki yazıyı yayınlamanızı istiyoruz" ibaresiyle gönderilmiş, yayınlanmamıştır.

Hain-İtirafçı Semih Genç Hakkında

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 23 Mayıs tarihli bir açıklama yayınlarak, hain-itirafçı Semih Genç'in 1996'dan, Türkiye'ye iade edildiği 4 Ekim 2002'ye kadar **"TAM 6 YIL ÖRGÜTÜMÜZLE, ÖRGÜTSEL, Hİ-YERARŞİK HİÇBİR İLİŞKİSİ OLMAMIŞTIR"** dedi.

"Bu kişi polisin eline düştükten sonra polisin yönlendirmesiyle ve de hapisshanedan erken çıkabilmek için yoldaşlarını, eşini, değer anlamında ne varsa her şeyini satmış, tamamen kişiliksizleşmiş bir insandır." denilen açıklamada Genç'in 1 Eylül 1996'ya kadar örgütün bir üyesi olup, çeşitli alanlarda çalıştığı, zayıf kişilik, bencil, havacı özelliklerini hep koruduğu belirtilerek, bu durumu bilinerek, eleştirilerek, yeni şanslar verildiği ve *"Tokat-Sivas gerilla birliğinde sorumlu görevler"* aldığı söylendi.

Örgüt hakkındaki bütün bilgisinin de bu bölgeyle sınırlı olduğu ve cezadan kurtulmak için bölgeye götürüldüğünde de, sadece kendisinin kullanabileceği bir erzak deposundan başka hiçbir şey veremediği belirtilen açıklama şöyle devam etti:

"Bu kişiliksiz, Tokat-Sivas kırsalında bulunduğu süreçte sürekli hasta olduğunu belirtmiş, tedavisini yaptırmak için yurtdışına çıkartılmıştır. Aylarca değişik doktorlara götürülmüş ama hiçbir hastalığı görülmemiştir. İşte bu süreçte ülkeye gitme niyeti açığa çıkmıştır. 'Tedavin bitti bir sorunun yoktur, görevine dönüyorsunuz' denildiğinde, bu kez de 'psikolojik olarak hasta olduğunu' belirtmiştir."

İhanete adımını attığını belirten Cephe, Semih Genç hakkında 1 Eylül 1996 tarihinde alınan karardan bir alıntıyı da yayınladı. Söz konusu kararda, *"Aslında suçlusun, suçunun büyüklüğünü biliyorsun. Ama bu suçu kaldıracabilecek, değerlendirebilecek cesarete ve ahlaka bile sahip değilsin"* ifadelerine yer veriliyor ve *"Doğal ki, bu durumda Parti-Cephe'nin bir kadrosu, bir üyesi olamazsın. Ancak sıradan bir sempaticanı olabilirsin."* deniliyor. Sempatican

olarak verilen her işi yapmak zorunda olduğu, eleştiri, söz, karar hakkının, sorumluluğunun bulunmadığı belirtilen kararda, bunun da hala devrimcilik iddiasında bulunmasından kaynaklı olduğu altı çiziliyor ve *"durumunun her üç ayda bir değerlendirileceği"* belirtiliyor.

Daha olumsuz duruma düşülmesi durumunda farklı biçimlerde cezalandırılacağı uyarısı yapılan kararda, *"Herhangi bir ülkeye iltica etmeyeceksin."* uyarısı da yer alıyor ve *"Mütevazı ve disiplinli olmayı, kişilikli olmayı, samimiyeti öğreneceksin."* deniliyor. Bu tarihten itibaren Semih Genç'e, Romanya'da sempatican olarak şans tanındığını belirtilen Cephe, faaliyetlerinin de, *"sıradan bir sempaticanın, taraftarın yapacağı yayın dağıtma propaganda-ajitasyon gibi faaliyetleri yapmak"* olduğunu dile getiriyor ve şöyle diyor:

"Kişi, ihanet yoluna girdiğinden, tamamen bencilleştikten bu görevlerini de yapmamış, kendi çıkarlarının peşine düşmüştür. İş-güc kurma, bir kadınla birlikte yaşama, iltica etme gibi kendi çıkarları ile uğraşmıştır. Bunları tamamen örgüt iradesi dışında yapmıştır. İltica etmiş, ilticacı kabul edilmemiştir. Ülkeye iade edilme tehlikesi ortaya çıktığında, insani olarak yine sahiplenilmiştir. 'Ülkeye iade edebilirler, yerini değiştir' denmiştir. Yapmamıştır. Romanya polisi alıp, 4 Ekim 2002 tarihinde Türk polisine teslim etmiştir... Tek düşüncesi kendini kurtarmak olmuş, bu anlayışla ahlaksızlaşmış, polisle anlaşmış, polisin yönlendirmesiyle bildiği veya bilmediği, adını duyduğu ama hiç tanımadığı kişiler hakkında bile ifade vermiştir. Yalan söylemiştir. İtirafçı olmuştur..."

Sonuç olarak: Hainleşmiş, ülkesine ve halkına ihanet etmiş Semih Genç adlı kişinin, 1 Eylül 1996 yılından itibaren örgütümüzle, örgütsel hiçbir ilişkisi yoktur ve itirafları tamamen polisle işbirliği halinde hazırlanmış, başka insanlara suç atmak, komplo kurmak için tezgahlanmıştır."

Emperyalist Kültüre Uyum Ödülü

Osmanlı hamamı + göbek dansı + İngilizce = Eurovizyon'da birincilik!

Bu denkleme bize, Anadolu halkının kültürüne dair ne var; hiçbir şey.

Avrupa emperyalistleri Türkiye halkını göbek dansıyla, hamamla mı görmek istiyor; beyinlerini onlara teslim etmiş olanlar yapıyor hemen. Üzerine bir de, "artık dünyanın ikinci dili haline gelen" İngilizce; işte size Türkiye adına yarışmaya katılan Sertab Erener'in aldığı ödülün sırrı. (Tırnak içindeki söz bir kişiye ait olmayıp, bu topraklarda yaşayıp, Amerika adına yazan çizen bütün mandacıların beyninin ürünüdür. Onlara bakarsanız, ne Türkçe'ye, ne Kürtçe'ye gerek yoktur; tüm halk hep birlikte İngilizce konuşursak daha "çağdaş" olmuş oluruz! Tabi beynimiz de Amerikalı gibi düşünmeli, politikalarımız da Amerika'ya hizmet etmeli.)

Eurovizyon'daki rezalet, "dışa açılmanın" belirtisi mi, Türkiye'nin artan itibarı mı, yoksa emperyalist kültüre uyum mu?

Kendine, kültürüne dair ne varsa reddedip, emperyalist kültüre sanıldıkça, bu ülkenin genelkurmayları "batı değerlerini çok beğendiğini" dünya aleme ilan ederse, elbette o batı da seni ödüllendirir. Basit bir kuraldır; ödüllendir ki, daha da fazlasını yapmak için gayret etsin.

Cumhurbaşkanından Başbakanına özel telefon etmeler, Bakanlar Kurulu'nda İngilizce şarkı söyleyip, şarkıcının koluna bilezikler takmalar; tam bir soytarlık gösterisi izlettirildi. Erdoğan'ın, Avrupa ülkelerine yaptığı gezilerin büyük etkisi olduğunu söyleyen bakanlar, Türkiye şeriatla yönetilip Sertab türban taksaydı çağdaşlaştığımızın belirtisi olan bu ödülü alabilir miydik diye saçmalayan sözde Kemalistler, "futbolda dünya üçüncüsüyüz. Azra dünya güzeli. Süreyya Avrupa şampiyonu. Şimdi de Sertab. Türkiye başarıya koşuyor. Yeter ki, halkın yolu tıkanmasın" diyen gazete müsvetteleri...

Ne de güzel oldu da, birkaç günlüğüne de olsa, halkı uyutmanın bir yolunu buldular; Türkiye birden güllük gülüstanlık oldu, bakanlar utanmadan Türkiye'nin ilerlemesine delalet saydılar Eurovizyon'u. Dört elle sarıldılar Sertab'a.

İşte Türkiye'nin itibarından bir kaç örnek:

- Türkiye halkının yüzde 85'i yoksulluk sınırı ve altında yaşıyor. Bunlar, sadece yaşamak için ge-

rekli olan şeylerin dışında hiçbir şey alamıyorlar.

- Sosyal refah düzeyi sürekli geriliyor.

- Halkın yüzde 10'u hiçbir gelir olmadan yalnızca yardımlarla yaşıyor. Alışverişin ne olduğunu bilmiyor 7,5 milyon insanımız. Bilim adamları "derin yoksullar" diyor onlara.

- Yüzde 30'u maaş alıyor, ama ne et ne süt yüzü görmüyor çocukları. Onların adı da, "düşük yoksullar"!

- Aile bazında, yüzde 54.4'ü yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

- İlaç üretimi (dolayısıyla tüketimi) son üç yılda giderek düştü. Ama bu sağlıklı bir toplum olmaktan değil. Parasızlıktan. Kobay olarak kullanılmamızı da ekleyin buna.

- Kişi başına düşen milli gelirin kat be katı, kişi başına düşen borç var. Geçen yılın rakamlarına göre, kişi başına borç 2 bin 896 dolar.

- Yolsuzluk rakamları katrilyonlarla ifade ediliyor.

- İşkenceci ülke tablosu hiç değişmiyor.

- Hapishanelerinde ölümler sürüyor.

...

Listeyi uzatabilirsiniz; ne kadar çağdaş ve ilerleyen, itibarı artan Türkiye değil mi?

Oligarşinin sözcüleri kendileri çalıp kendileri dinliyor. AKP'liler de buna uyum sağlayarak halkı oyalayabilecek nereden ne gelişme olur diye gözlerini açmış bekliyor.

Ve, alaturka üzerine serpiştirilmiş emperyalist kültür soslu ödüllere sevinmemizi istiyorlar.

Diyarbakır'da Kültür Festivali

"3. Diyarbakır Kültür ve Sanat Festivali" çeşitli etkinliklerle sürüyor. Kürt, Türk, Ermeni, Asuri, Süryani halklarının kültüründen esintilerin, tiyatrolarda, sinemalarda, müzik dinletilerinde, sergilerde, çeşitli konulardaki atölye çalışmalarında, söyleşilerde yaşam bulduğu Diyarbakır'ın sokakları festivalle soluk alıp veriyor.

MİT'ten Medyaya:

MİT, çeşitli gazetelerin sahip ve yöneticilerini kuruma davet ederek, **"Pişmanlık Yasası'nın desteklenmesini"** istedi. MİT yetkilileri, görüşmede her zamanki gibi, **"bu yasa çıkarsa terör örgütlerinde büyük çözümler yaşanacağı"**nı söylemiş gazetecilere.

Gazeteciler bunun böyle olmadığını bilirler; ama yine de MİT'in ricası onlar için emirdir. Pişmanlık yasasını destekleyeceklerdir. Burjuva medya Genelkurmay "andiç"larıyla, MİT "rica"larıyla yayın yapmaya alışkındır.

Meslekleri başka, dilleri bir: Amerikanca!

Spekülatör Soros: **"Türkiye'nin en değerli ihrac ürünü askeridir."**

Ertuğrul Özkök: **"Türkiye'nin elindeki en büyük koz, güçlü ordusudur."**

Bugünkü suçlarınız için ne zaman günah çıkaracaksınız?

Bugünlerde burjuva medyada "günah çıkarma" modası var. Ertuğrul Özkök, 27 Mayıs tarihli yazısında şöyle yazdı:

"Basın olarak sicilimizde vahim bir 'andiç olayı' var. Bu başta benim de bulunduğum bazı gazete yöneticileri için 'zor-ro' işareti gibi, silemeyecekleri bir meslek ayıbı olmuştur. Buradaki ayıbımı, o günlerde bunun acısını çekmiş arkadaşlarımdan halkın önünde özür dileyerek en azından hafifletmeye çaba harcıyorum."

Aynı günlerde, benzer sözleri de bir röportajda **Hasan Cemal** söyledi:

"Büyük tepki duyduğum olaylardan biri de 28 Şubat sürecinde yaşanan 'Andiç' olayıdır. Ne yazık ki, ben de tepkimi olayın yaşandığı tarihte açıkça belirtmedim. Tepkimi ancak altı-yedi aylık gecikmeyle verdim. ... Şemdin Sakık'ın ifadesine dayanılarak Mehmet Ali Birand ile Cengiz Çandar'ın PKK'dan para aldıkları ileri sürülmüştü... Yapılanın dezenformasyon olduğunu biliyorduk." (26 Mayıs 2003, Radikal)

Biliyorlardı ama sustular. Meslektaşlarını savunmak için bile birazcık cesaret göstermediler.

Peki bugün hala sustuğunuz, ortak olduğunuz işkenceler, infazlar karşısındaki, F tiplerindeki katliam karşısındaki suskunluklarınıza ilişkin **ne zaman günah çıkaracaksınız?**

Ve günah çıkardığınızda, tüm bu suçlarınız af mı olacak?

Yurtdışından

Feda Savaşçısına Selam

Feda şehidi Şengül Akkurt düzenlenen eylem ve etkinliklerle anıldı.

Köln'de yapılan etkinlikte, yoldaşları Şengül'ün resimlerini karanfillerle süsleyerek son mektubunu okudu. Yapılan konuşmalarda, **"bu ülkenin, halkın kaderi ve geleceği üzerine bir mücadele sürüyor. Pervasızca tecrit ve zulüm politikalarına devam eden, Amerikancı beyinlere karşı kahramanlarımız var."** denildi ve Şengül'ün savaş çağrısına kulak verileceği dile getirildi.

Paris APA Dernek Lokali'nde 23 Mayıs'ta yapılan anmada da Şengül Akkurt'un yaşamı, mücadelesi ve feda ruhu tartışıldı.

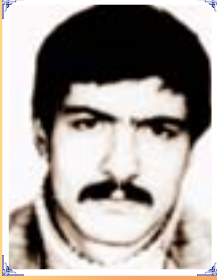
Danimarka'da Konser

Grup Yorum 24 Mayıs günü ilk kez Danimarka'daydı. Saygı duruşuyla başlayan gecede ilk olarak sahneye Selda çıktı ve türkülerıyla dinleyenleri Anadolu'ya götürdü. Ardından sahneye çıkan Grup Yorum direniş üzerine yaptığı konuşmanın ardından yaklaşık iki saat boyunca türküler ve marşları ile kitleyi coşturdu.

Bolu F Tipi Tecrit Raporu

Mazlum-Der tarafından bir açıklama ile, Bolu F Tipindeki tecrit gözler önüne serildi. 3 yıldır tecrit uygulamasının sürdüğünü belirten Mazlum-Der yaşanan sorunlara dikkat çekti. Tutuklularla görüşülerek avukatlar tarafından hazırlanan raporda, **"Sosyal alanlar, iletişim ve diğer imkanların kullanılmasına, idare nazarında bir formalitenin yerine getirilmesi olarak bakılıyor"** denildi. Haftada 10 dakikalık telefon görüşmesine 6 kez ayakkabı çıkarılarak gidildiği, aramaların təciz boyutunda olduğu, çırılçıplak soyularak arandıkları ve sifon gürültüsünün de bilinçli ve mimaride düşünümlere işkence aracına dönüştürülmüş olduğuna vurgu yapıldı.

kahramanlar Ölmez

Tahsin ELVAN
1 Haziran 1982

İstanbul Maslak'ta polisle girdiği çatışmada şehit düştü.

Cuntanın baskısına, terörüne, devrimciler için kurulan darağaçlarına, sokak infazlarına rağmen, mücadele arenasını terketmeyenlerdendi. Aranır durumda olmasına rağmen, bir çok bölgenin sorumluluğunu ve toparlanma çalışmalarını üstlenmişti.

Sadık Mamati,
Selçuk AKGÜN
4 Haziran 1999

Amerika'nın Yugoslavya halkına yönelik saldırısını protesto etmek, Yugoslav halkıyla dayanışmak için ABD İstanbul Başkonsolosluğu'na yönelik eylem

sırasında şehit düştüler.

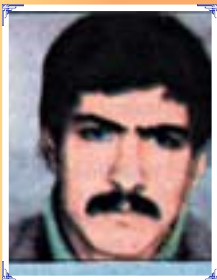
Dev-Genç saflarında mücadeleye katılan, tutsaklıklar yaşayan, buna rağmen mücadele coşkusundan hiç bir şey kaybetmeyen Sadık Mamati, mücadeleye 12 Eylül öncesi başka bir siyasi hareketin saflarında başlayan, devrimci hareketle '93'te ilişki kuran Selçuk Akgün, anti-emperyalist mücadele bayrağını dalgalandırırken ölümsüzleştiler.

Murat GÜL
5 Haziran 1993

Ankara Sincan'da bir evde iki Devrimci Sol savaşçısıyla birlikte bulunan Murat Gül, kuşatıldıklarında çatışarak iki yoldaşını kuşatmadan çıkardıktan sonra, ölüm mangaları tarafından infaz edildi.

Erzincanlı olan Gül, 1989'da İstanbul Gaziosmanpaşa'da örgütlü çalışma içinde yeraldı. '92 başında SDB'lerde görevlendirildikten sonra tutsak düştü. 19 Şubat '93'te özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdi.

Metin TÜRKER
5 Haziran 1993

İşkencelerden kaynaklanan rahatsızlıkları tedavi edilmediği için yaşamını yitirdi.

8 yılını hapisanede geçiren Türker, 1990'da gözetimine alınarak Ankara DAL'da ağır işkenceden geçirildi. Vücutundaki tahribatlar neticesinde mesane kanseri olduğu yıllar sonra ortaya çıktı. Bursa'da kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Üç gerilla katledildi

Dersim'de Aktuluk Köyü Dinar Deresi mevkinde çıkan çatışmada, Maoist Komünist Partisi-Halk Kurtuluş Ordusu'ndan kadın gerilla **Aycan Tato** katledildi.

Giresun'da da 22 Mayıs'ta çıkan çatışmalarda TKP/ML TİKKO'dan **Cem Karaca** ve **Murat Arıcak** adlı gerillalar katledildi. Bölgede çatışmaların halen sürdüğü belirtiliyor.

KADEK'li Tutuklu "İhmal"le Öldürüldü!

Kürt milliyetçi hareketin "barış" politikası çerçevesinde Ekim 1999'da Türkiye'ye gelerek teslim olan "1. Barış ve Demokratik Çözüm Grubu"ndan İsmet Baycan, tutuklu bulunduğu Muş E Tipi Hapishanesi'nde yaşamını yitirdi.

KADEK'li tutuklular, Baycan'ın önemli bir rahatsızlığının bulunmadığını, ani bir rahatsızlık geçirdiğini, hastaneye geç götürüldüğünü için yaşamını yitirdiğini, ölümünden hapishane idaresinin sorumlu olduğunu belirttiler.

Baycan'ın cenazesi, binlerce kişinin katılımıyla Doğubeyazıt'ta toprağa verildi.

köyün! Delisi

Kumarbaz OYAK!

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, "Milli Piyango'ya Oyak'ın talip olduğunu" açıklamış. Ordu, "milli" ya; Milli Piyango da ona yakışırdı. Tabii bu arada "ordu resmen ve alenen halka kumar oynatır mı" gibi sorular sormayın. Milli değerlerin korunması için ordu her türlü fedakarlığı yapar; halkın umutları sömürülecekse, bunu da en iyi ordu yapar! Haydi hayırlı olsun "milli" orduya!

DAHA NASIL TANINACAK?

Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, "darbe" nitelemisin reddederek: "onlar TSK'yı tanımamışlar" demiş.

Her on yılda bir darbe, sayısız muhtıra, başarısız darbe girişimleri ve halen sürdüğünü söylediğin 28 şubat... Bunlar kimin tarihinde yazıyor acaba? Özkök'e bu tarih TANIDIK geliyor mu?

GÜL'ÜN ROLÜ!

Emperyalistler, Abdullah Gül'e "demokratikleşin" diyor, Gül, islam ülkeleri konferansında Arap ülkelere "demokratikleşin" diyor.

Soru: burada Gül'ün rolü ne olakı?! Kuryelik olmasın!

Sayı 1

50

1 Haziran 2003

AMERİKAN ÖZGÜRLÜĞÜ'nün resmi

Abidin henüz "mutluluğun resmini" yapamadı. Ama "özgür Kürdistan"ın başkenti sayılan, Kerkük'ün Kürt Valisi'nin yemin töreninde AMERİKAN ÖZGÜRLÜĞÜ'nün resmi çekildi.

Soldan sağa oturan: Amerikan generali Raymond Odierno

Ayakta yemin edenler: Kerkük valisi Abdurrahman Mustafa ve yardımcısı Arap asıllı İsmail Ahmed Hadidi.

Arkadaki ABD bayrağı mı? O da özgürlüğün resmini çekenlerin damgası!

BASINDAN

İdealist Mühendisler Ölüyor! Rüşvet Havuzları canlı

Bugün Pazar... Bugün idealist, dürüst mühendis yaşıyadı, Urfa'dan Adana'ya gelmiş, iki küçük kızı ve öğretmen eşi Şengül Balıkcı ile birlikte olacaktı. Adana'da TEDAŞ'dan elektrik çalan fabrikatörlere karşı başarıyla yürüttüğü görevinden almışlar, Şanlıurfa'ya sürmüşlerdi. Yılmıyordu. Yıkılmıyordu.

Kiralık katili tutan, mühendisi öldürten; "Özel Plastik ve İpek Plastik" adlı iki fabrikanın sahibi kardeşlerden Zeki Akkoyun 8 aydır yakalanmadı.

Adana Emniyeti ne yapıyor?

Ankara Emniyeti ne yapıyor?

İçişleri Bakanı ne yapıyor?

Bu lkenin 200 bin kişilik jandarma gücü, 175 bin kişilik polis teşkilatı var. Görevini doğru yaptı, devlet şirketinin elektriğini çalanları yakladı diye mühendisin öldürülüşünü seyrediyor.

Niçin yakalanamıyor fabrikatör?

Yakalanamıyor mu?

Yakalanmıyor mu?

Gerçek katil TEDAŞ'ın Adana Bölgesi'nde elektrik bol kullananların oluşturduğu "rüşvet havuzunun" racon kesicisi olduğu için mi yakalanmıyor?

Adana'da bütün mühendisler, TEDAŞ çalışanları, cinayeti merak edip soruşturanlar, avukatlar herkes biliyor, konuşuyor. TEDAŞ'ın Adana bölgesinde çok miktarda

elektrik kullananlar mühendis HASan Balıkcı göreve başlamadan önce ayda 10 trilyon liralık elektrik tüketiyorlar, fakat 1 trilyon elektrik fatura ödüyorlar. 9 trilyonluk elektrik kaçak kullanılıyordu ve buna göz yumulsun diye "bir rüşvet havuzu" oluşturmuşlardı.

...

Devletin memuru öldürüldü.

200 bin jandarması, 175 bin polisiyle devlet, cinayete azmettirici gerçek katil fabrikatörü yakalayamıyor.

İçişleri Bakanı seyrediyor.

TEDAŞ merkezi seyrediyor.

Enerji Bakanı seyrediyor.

...

Sivil Toplum örgütleri 6 avukat tutmuş. Hasan Balıkcı'yı öldüren ve öldürtenlerin adalet karşısında cezalarını bulmasına omuz vermeye çalışırken; TEDAŞ mühendisinin davasına bir avukat bile göndermemişti.

Niçin?

Dürüst mühendisler ölüyor

Rüşvet havuzları canlı!

İçişleri Bakanı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Enerji Bakanı "toplumun vicdanını kanatan bu cinayete" neden bu kadar kayıtsızlar?

Nerede gerçek katil?

Neden adalet gecikiyor?

Geç kalmış adalet, adalet midir?